

ВИ КИЙЛАНД СТРУВА СИ ДА РИСКУВАШ

Част 2 от „ММА боец“

Превод от английски: Zaharka, 2018

chitanka.info

*На Крис.
Без когото щях да съм изгубена.*

*Понякога животът ти дава втори шанс,
защото може би не си бил готов първия път.*
Неизвестен автор

ГЛАВА 1

ВИНС

Туптенето в главата ми се усилва от глухо барабанене на заден план до силно блъскане зад клепачите ми. Страх ме е да отворя едното си око, за да не избяга през него биещият в главата ми барабан и да не ме следва наоколо през остатъка от живота ми. Но проклетият звук, идващ от този телефон, е твърде болезнен, за да бъде игнориран.

Проследявам ужасяващата музика в мрака до другия край на стаята, отчаян да я накарам да спре. Не е трудно да открия натрапника; той свети и бръмчи, и подскача наоколо като мексиканско подскачащо бобче. Взимам го и поглеждам снимката на някакво непознато момиче, което ми се усмихва от идентификатора на позвъняването. Изглежда адски дразнеща. Отнема ми няколко секунди, за да отразя, че това не е моят телефон. Натискайки ОТКАЗ на екрана, мятам нещото обратно на шкафа и си проправям път до банята и обратно, без да включвам никакви лампи. Светлината влошава туптенето. Знам го от опит.

Игнорирайки пневматичния чук, който заменя барабана в минутата, в която главата ми преминава от хоризонтално във вертикално положение, пропълзявам в леглото, затварям очи и се унасям отново в сън. Докато друг проклет телефон не започва да звъни. Този път се чува от нощното шкафче до мен и мелодията ми е позната. Екранът ми показва името на Ел и точно когато се каня отново да натисна ОТКАЗ, зървам часа. Мамка му! Този път Нико ще ме убие.

— Здравей. — Отговарям, опитвайки се да скрия умората в гласа си, която би издала, че току-що съм се събудил. Не успявам съвсем.

— Събуждам ли те? — Гласът на Ел е изпълнен със загриженост. Тя знае, че Нико си търси причина да изрита задника ми от тренировките. Отново.

— Не, на път съм... Заседнах в трафика — лъжа аз.

— Добре, защото той вече е долу и чака да не се появиш.

— Ще бъда там. — Затварям, мятам телефона си през стаята и простенвам, когато го чувам да се блъска в стената и да се разбива. Още едни шибани четиристотин кинта потънаха в тоалетната.

— Какъв е проблемът? — Женският глас ме сепва, когато се каня да стана от леглото. Имам десет минути да си взема душ и да стигна до залата или отново ще остана без треньор. Усещам една ръка да се пресяга към голия ми задник и части от миналата нощ изплуват обратно. Криси. Мамка му.

— Ставай. Трябва да изляза от тук след две минути. — Дори не се опитвам да съм мил. Бесен съм на себе си, че съм я довел тук. Снощи съм нарушил собственото си златно правило да не лягам с фенки, защото бях твърде пиан, за да ѝ се измъкна.

Виждате ли, аз съм боец. Доста добър при това. А добрите имат фенки. Наричаме ги ФКМЧ. На кратко от Фенка, Която Може да Чукам. Да, знам. Не е хубаво. Но пък кой е казал, че съм добър? Ако някоя жена иска да ме следва наоколо и да ме остави да я чукам кучешката в тоалетната на бара, кой съм аз, че да откажа? Не се държа като задник с тях. Грижа се за тях. Задоволявам нуждите им преди своите собствени. Поне през повечето вечери. Просто не ги водя със себе си у дома. Воденето вкъщи им дава фалшиви очаквания. Плюс това, тогава знаят къде живея.

* * *

Нико е на входа, когато влизам.

— Закъсня.

Игнорирам коментара му и заемам мястото си пред класа.

Да, закъснях, но по-малко от десет минути, благодарение на обаждането от жена му. Днес е денят ми на доброволец в Женския център. Да, правилно, *доброволец*. Сякаш някой някога може да откаже на Нико Хънтър. Дори и да не бях на една издънка разстояние от това да ме зареже като мой треньор, пак нямаше да мога да се измъкна от това. Ако искаш да тренираш с Нико, правиш каквото той поиска... дори когато представи исканото от теб като въпрос. Наистина нямаш избор в отговора си.

Наложеното ми доброволство в Женския център е част от наказанието ми. Нико мисли, че трябва да изградя характера си, да се науча да уважавам жените повече. Разбира се, всички трябва да бъдат под чехъл като него. Мисли си, че не помня какъв беше преди да срещне Ел, но аз помня. Различна жена поемаше по пътя на срама почти всяка сутрин през задната врата на залата. Бях само на тринадесет, но помня. Предимно защото всички бяха адски секси. Наперени цици и къси поли, кой може да забрави такава гледка всяка сутрин, когато е бил на тринадесет? Някои сутрини трябваше да тичам на пътечката надървен. После той срещна Ел и всичко се промени.

Не ме разбирайте погрешно, Ел е най-готината мацка, която познавам. Тя се намесва между мен и Нико, когато нещата станат прекалено разгорещени. Но тази гадост с доброволството е тяхна работа, не моя. И въпреки това ето ме тук в 10 часа сутринта в събота, канейки се да преподавам самоотбрана на пълна стая с жени.

Огледах набързо препълнената стая и им отпратих най-хубавата си усмивка. Онази, която винаги ми помага да се измъкна от гадостите, когато съм загазил. Е, поне когато проблемите ми са с дамите.

Нико наблюдава от вратата, докато превеждам класа през няколко минути разтягания за загрявка. Облекчен съм, когато накрая изчезва и мога да спра да се преструвам, че съм щастлив от това да водя курса тази сутрин. Предпочитам да съм в леглото, лежейки по гръб, докато ме обслужват с орални ласки. Минавам покрай учениците, докато те започват да изпълняват ритници. На някои помагам с позата, други подминавам и им се усмихвам, докато ги оглеждам в оскъдните им, тесни дрехи. Преценявам класа, оглеждайки се за нова асистентка. Ако трябва да демонстрирам върху някоя, то поне може да си струва докосването, нали?

С периферното си зрение забелязвам една жена от задната редица. Тя е обърната назад, но вече знам, че тя ще бъде асистентката ми, само заради гледката на задника ѝ. Той е с формата на перфектно сърце, а докато тя се протяга да върже косата си на опашка, аз съм награден с гледката на порцеланова кожа изпод блузата ѝ, в която искам да впия зъби.

Тръгвам към нея, мислейки си, че работата тази сутрин няма да е чак толкова зле въпреки всичко. По дяволите, ако отпред изглежда наполовина толкова добре, колкото отзад, този курс може и да

продължи по-дълго днес. Преминавам по пътеката, за да стигна до нея, готов да задействам чара си, точно когато тя се обръща към мен. Онова, което виждам, ме кара да спра насред крачката. Може ли наистина да е тя?

ГЛАВА 2

ЛИВ

Джеймс Хоторн е пълно нищожество. Преди две минути го хванах да пощипва задника на секретарката си и сега, когато любезно се навеждам да вдигна листите, които паднаха от бюрото му, го хващам да наднича в блузата ми. Вероятно ги е съборил нарочно. Дори няма благоприличието да се престори, че не е гледал. Вместо това всъщност ми се усмихва, когато го хващам да наднича над бюрото си. Пълно нищожество.

Въпреки това отвръщам на усмивката, когато сядам пред бюрото му, макар че това ми причинява физическа болка. Толкова много искам работата. Достатъчно, че да търпя глупостите му през останалите седем седмици от стажа ми.

Нищожеството губи интерес към мен в момента, в който конкуренцията ми влиза в стаята. Съмър Лангли. Тя е висока, слаба като модел, а дългата ѝ, изрусена коса силно контрастира с маслинената ѝ кожа. Хубава е, не го виня, че точи лиги по нея. Но не сме на конкурс за красота, състезаваме се за работа. И не коя да е работа, а една от най-желаните длъжности в цял Чикаго. И изборът опира до нас двете. Единствената ми алтернативна позиция се намира в Ню Йорк, на почти хиляда и шестстотин километра от семейството и приятелите ми.

Автобиографията ми говори сама по себе си. Завършила с пълно отличие в колежа и университета, редактор на колежанския вестник, асистентка на именит професор по английски, докато работех върху магистратурата си. Съмър, от друга страна, имаше малко предимство в автобиографията си. Имаше две неща, с които не можех да се състезавам. Баща ѝ беше в борда на „Дейли Сън Таймс“ и нямаше проблем да флиртува с шефа.

Но аз исках тази работа още от гимназията, така че се насилих да вярвам, че най-добрата кандидатка, онази, която върши работата най-

добре, в действителност ще получи позицията, когато този стаж приключи след седем седмици. Единадесет хиляди хора кандидатстваха за тези две места. Сега останахме само ние двете. Толкова съм близо, че мога да вкуся победата.

Исках да бъда авторка в „Дейли Сън Таймс“ откакто се помня. Авторите тук печелят Пулицър и председателстват литературни гилдии. Усмивам се на Съмър, когато сяда до мен и двете чакаме новата си задача от Нищожеството. Тя не е квалифицирана за работата. Истината е, че тя дори нямаше да е тук, ако татенцето ѝ не беше в Борда. Но имам лошо предчувствие, когато и двете получаваме задачите си. Съмър ще интервюира млад и успешен предприемач, който ще представи пред публичността модерната си фирма за интернет маркетинг. Аз, от друга страна, съм изпратена в района на складовете, за да интервюирам някакъв проблемен боец по смесени бойни изкуства, който си изкарва прехраната като спуква от бой хората.

Усмивам се на Нищожеството, когато поемам листа с назначението от ръката му, преструвайки се, че не съм засегната от това, че даде на Съмър по-добрата история.

— Благодаря, Джеймс. Звучи така, сякаш може да се превърне в много интересна история. — Да бе, вярно. Някой да ме гръмне сега и да ме отърве от мъките.

Джеймс ми се усмива любезно, но вниманието му бързо се прехвърля върху Съмър. Казва ѝ да остане, за да поговорят за ъгъла, от който ще напише историята. Моли ме да затворя вратата като излизам. Възпира се да не ми каже да внимавам да не ме удари по задника на излизане. Едва. Чудя се дали изобщо е забелязал парата, която излиза от ушите ми, докато излизам през вратата.

* * *

Едно бързо проучване разкрива, че боецът е доброволец да преподава в курс по самозащита за жени. Може би ще мога да покажа добрата страна на лошото момче в тази история, да попреча на хората да заспят, преди да стигнат края на статията.

Изгубвам се в града и едва успявам да стигна до залата, преди да започне курсът, за който съм записана. Надявах се да пристигна по-рано, за да говоря с инструктора и да уговоря интервю за статията ми. Но закъснявам и пълният клас вече започва. Така че вместо това се вмъквам отзад, хвърлям чантата зад себе си и бързо връзвам дългата си, кестенява коса.

Чувам как гласът на инструктора става по-силен, докато върви из залата в търсене на доброволец, който да му помогне да демонстрира движенията. Гласът му е разсейващ, секси, почти дрезгав, сякаш е крещял цяла нощ и сега се напруга, за да бъде чул дълбокият му тембър. После изведнъж гласът му замлъква насред изречението. Приключвайки с връзването на косата си, аз се обръщам, любопитна да разбере какво накара секси гласа да замлъкне. Почти падам, когато всичкият въздух в дробовете ми насила е изтеглен от тялото ми заради гледката на мъжа, който стои пред мен.

ГЛАВА 3

ЛИВ

7 години и половина по-рано

Той влиза в библиотеката и несъзнателно задържам дъха си. Наблюдавам го, докато се оглежда из стаята, знаейки, че търси мен. Срещаме се тук по едно и също време всеки четвъртък през последните пет седмици. За секунда се оставям да си представя, че ме търси с поглед из стаята, защото е мой. Не защото господин Хънтър ми плаща да му преподавам. Той изглежда толкова по-различно от останалите момчета и не само защото е по-висок и по-широкоплещест. Не, определено е повече от това. Нещо в начина, по който се носи, го отличава. Трудно е да се опише с думи кое точно... просто го има. Силен, уверен, незасегнат от нормалните гимназиални неща, които се случват около него.

Наблюдавам от разстояние, когато ме забелязва и се усмихва в моята посока. Начинът, по който трапчинките му извиват красивата му загоряла кожа, кара мозъка ми да препуска. Той ме кара да забравя къде се намирам. По дяволите, кара ме да забравя коя съм с тази негова усмивка. Вيني върви целенасочено към масата, на която стоя, напълно незабелязвайки момичетата, които спират наред крачката си, за да го наблюдават как минава.

— Добре ли си, Лив? — Мога да видя по лицето му, че е загрижен, но не съм сигурна защо.

Не отговарям, но не защото не искам. Изведнъж вече физически не мога да отговоря. Замаяна съм, стаята започва да се върти и се чувствам така, сякаш мога да припадна всеки момент.

— Лив? — Вيني се повтаря, гласът му е по-силен, по-настоятелен този път. Това ме изтръгва от унеса и осъзнавам, че не дишам. Силна струя въздух излиза от дробовете ми и рязко си поемам следващата глътка въздух. Но дълбокото вдишване, след като съм лишила дробовете си от въздух, изгаря гърлото ми, карайки ме да се

разкашлям неконтролируемо и изглежда не мога да се спра. Сега цялата библиотека ме гледа, а аз искам да пропълзя под масата и да се скрия. Вини ме държи за ръка и е надвиснал над мен. Изглежда наистина притеснен.

Отнема ми минута, но най-накрая успявам да си поема дъх и кашлицата ми се забавя достатъчно, че да мога да изписукам някакъв отговор.

— Добре съм. Просто се задавих с хапче против кашлица. — Лъжа. Не мога да му кажа, че е накарал дъха ми да секне и че понякога забравям да дишам, когато той е около мен. Сигурна съм, че вече ме мисли за откачалка.

Вини взима стол и го обръща, за да седне, предмишниците му се облягат върху облегалката на стола и той го възсяда. Толкова момчешки начин на сядане.

— Исусе, Лив. За минута си помислих, че ще трябва да ти приложа метода на Хаймлих. Тревожих се, че може да те счупя, толкова си дребничка. — Той се навежда напред и прошепва, докато ме дразни с дяволита усмивка, която кара сърцето ми да блъска силно в гърдите ми.

— Добре съм. — За щастие лицето ми все още е червено от кашлицата, така че той не може да види, че съм се изчервила само от това да усещам дъха му по врата си, докато говори. — По-добре да започваме. Имаме да минем доста неща, ако искаш да вземеш изпита по английски следващата седмица. — Това, а и сърцето ми може и да експлодира, ако не се върнем в правия път. Не мога да мисля около това момче. Той обърква мозъка ми толкова много, че забравям да дишам. Кой забравя да диша? Такава съм идиотка.

Библиотекарката ни изшътква, а Вини вдига ръце в игриво предаване и ѝ се усмихва. Гневното ѝ лице се променя, когато се озовава срещу усмивката му. Чарът му не признава възрастово ограничение.

Най-накрая се връщаме към ролите си на ученик и учител и имам възможността да се съсредоточа върху причината да прекарвам толкова много време с Вини Стонети. Макар че е в горните класове и е две години по-голям от мен, той е с година назад по английски, а аз съм с година напред, така че сме в един и същи клас по английски. И има опасност той да не изкара годината. Отново. Най-вероятно защото

не прекарваше много време в клас. Изглежда повечето време е или болен, или отстранен от училище заради сбиване.

Преди шест седмици, когато баща ми каза на приятеля си, че дъщеря му ще преподава на момче, което има проблеми с английския, не изглеждаше като толкова лоша идея. Не и докато не открих, че момчето беше същото онова, по което здравата бях хлътнала още от седми клас. Прекарах три дълги години да го наблюдавам от разстояние, тайно прехласвайки се по походката му, по начина му на седене и дори по начина, по който плътните му устни се движат, докато дъвче, когато скришно го поглеждам в столовата.

И ето ме сега тук. Отблизо и очи в очи по три часа всяка седмица с момчето, което навестяваше сънищата ми повече нощи, отколкото можех да преброя. Очаквах да бъде много различен, макар да не съм сигурна какъв мислех, че ще бъде. Но той е още по-добър от онова, което бях създала в главата си. По-умен е, учи бързо и освен това е забавен. Всъщност си прекарваме добре, докато минаваме материала, и съм изненадана, че вече наваксахме за целия срок.

— Откри ли какво става, след като Жулиета казва на майка си за сватбата на двора? Чудя се кога ще стигнем до хубавата част... сватбената нощ? — Вини размърдва игриво вежди.

Все още не мога да повярвам, че му казах за малкото си загубеняшко хоби. Откакто бях достатъчно голяма, за да чета, много си падах по трагични любовни истории. Поглъщайки всяка дума, понякога плача на трагичната красота, която ме помита. После, когато приключа, просто не мога да се спра. Пренаписвам края. В ума ми, всяка история заслужава щастлив край.

Преди две седмици, когато свършихме с четенето на „Ромео и Жулиета“ за училище, бях толкова погълната от любовната история, че издрънках за края, който бях започнала да пиша. Засрамена от собственото си признание, исках да пропълзя в някоя дупка, но Вини всъщност изглеждаше заинтересован. Заинтригуван дори. Вместо да намери чудатите ми навици за странни и да го изплаша, той изглежда искаше да научи още. Още за онова, което обичах да правя. Онова, което ме правеше щастлива.

— Всъщност мисля, че след като майка й... — Тъкмо се каня да кажа на Вини за главата, която написах през уикенда, когато съм прекъсната от глас, който бях започнала да презирам.

— Я, ти и малката ти учителка не изглеждате ли сякаш си прекарвате добре? — Подигравателният глас на Миси Тейтъм грубо ме връща в реалността. Един поглед ми напомня за всичко, което не съм. Сигурна съм, че ако носи малко по-малко дрехи, биха я арестували за непристойно поведение. От мястото си мога ясно да видя долната част на пълните ѝ гърди. Късата ѝ блуза едва я прикрива докато е на нивото на очите и още по-малко, когато е гледана отдолу. Моментално се чувствам смутена от липсата си на извивки. Тя е последна година, а аз съм десети клас. При това къснозрейка от десети клас. За по-малко от тридесет секунди комфортът, който чувствах седейки с Вини последните няколко часа, изчезна и отново съм малкото момиченце.

— Изчакай отвън, Миси, ще приключа до няколко минути. — Гласът на Вини се променя от нежен и игрив, какъвто беше с мен, към нещо рязко, по-контролиращо. За секунда си мисля, че Миси ще се оплаче, но Вини я дарява с поглед, който я предизвиква да отговори. Тя се нацупва, но се обръща и тръгва към вратата, за да чака, без да продума повече.

— Съжалявам за това.

— Всичко е наред.

— Не, не е. Тя не трябва да ти говори така. — Гласът му все още е гневен, толкова различен от обичайния начин, по който ми говори.

— Благодаря, но съм свикнала.

— Какво имаш предвид с това, че си свикнала?

— Групичката ѝ. — Свивам рамене, сочейки с поглед към вратата, където Миси и приятелките ѝ са се събрали да пушат цигари пред библиотеката. — Те просто правят малки коментари, това е.

— Като какво? — Челюстта на Вини се стяга и нравът му се разпалва. Това е една негова страна, която бях виждала отдалеч, но никога отблизо, никога насочена към мен. Плашещ е, когато е ядосан. Отпуснатото му и игриво поведение го няма, заменено от свити юмруци и по-напрегнати от обикновено рамене.

— Не е голяма работа. — Симулирам равнодушна усмивка и започвам да си събирам учебниците.

Вини е мълчалив за минута, но мога да усетя, че ме гледа, докато прибирам всичките си неща в раницата. Това ме изнервя и чувствам, че се изчервявам от интензивността на погледа му. Нямам друг избор, освен да вдигна очи към него, когато съм готова, макар че предпочитам

да пропълзят под масата. Той не казва нищо, но красивите му, бледо сини очи привличат вниманието ми и за минута забравям кои сме и се предавам пред силата му. Но после той става рязко и грабва книгите си от масата.

— Ще се видим ли следващата седмица?

Кимвам, думите засядат под буцата в гърлото ми.

Наблюдавам от масата как Вини излиза от библиотеката. Миси се обвива около него в минутата, в която той минава през стъклената врата. За секунда Вини се обръща назад и поглежда към мен, все още замръзнала на мястото си. После слага ръка около раменете на Миси и гледам как се отдалечават ръка за ръка.

ГЛАВА 4

ВИНС

7 години и половина по-рано

Все още съм бесен за случилото се с Лив, когато влизам в апартамента си. Планирам да изкарам гнева си с Миси. Тя винаги е готова за каквото и да реша да ѝ дам. А днес си мисля, че ще отнесе доста.

Сякаш денят вече не се е сговнил, майка ми е припаднала на дивана и двама наркомани ядат зърнена закуска от кутията, взирайки се по посока на телевизора. Сигурен съм, че не могат да фокусират достатъчно, че да видят какво върви. Три часа следобед е и те не са станали от предната нощ. Приближавам се към кльощавия боклук, който седи на стола. Толкова е отнесен, че дори не ме вижда да влизам. Ритам отстрани стола, на който седи, столът пада заедно с него.

— Махай се, мамка му.

Той вдига поглед към мен, виждайки ме за пръв път.

— Какъв ти е проблемът, човече?

— Ти си. Махай. Се. Мамка. Му. ВЕДНАГА. — Изревавам, едва контролирайки нрава си. Всяка дума излиза изръмжана по-силно от предишната.

Загубеният е надрусан, но поне не е глупав. Хвърля един поглед на лицето ми и знае, че е на около тридесет секунди от това да отнесе бой. Здрав. Който щях да съм повече от щастлив да му тегля. Може дори да ми помогне да си прочистя главата. Той сграбчва другия наркоман и бързо се замъкват към вратата. Умен ход. Майка ми даже не трепва, макар да съм сигурен, че старицата два етажа по-долу току-що ме чу да викам. Поглеждам я отново, докато лежи по лице на дивана. Все още диша. Не съм сигурен дали това ме кара да чувствам облекчение или разочарование.

Обръщам се надясно, едно движение в периферното ми зрение привлича вниманието ми. Миси. Забравих, че изобщо беше тук.

— Отивай в моята стая. Разчисти леглото. — Тя изчезва бързо.

Завивам майка си и изхвърлям храната, която е разпиляна по масата и пода. Има празни пластмасови кутии, които някога са били вечеря за микровълнова, но сега се бяха превърнали в пепелници с фасове от цигари сред остатъците от храна. Чудесно, тази седмица отново няма да имаме никаква шибана храна.

Влизайки в стаята си, откривам, че леглото, което бях оставил в безпорядък, вече е разчистено и Миси е съблечена по бельо.

Отивам до леглото и тя се протяга към ръката ми. Искане да съм добър. Да я целуна, да бъде нежен. Но не това искам аз. Не от това имам нужда. Поемам ръката, която ми протяга, но я използвам, за да я метна на леглото, така че да лежи по корем. Хващайки краката ѝ, аз я издърпвам до ръба, така че да стои стъпала на пода, сгъната през кръста и с лице върху леглото ми. Заобленият ѝ задник е повдигнат високо и да гледам как се предава пред мен ме кара да се втвърдя, докато разкопчавам панталона си и се освобождавам.

Удрям силно задника ѝ няколко пъти с отворена длан. Моментално кожата ѝ става ярко розова и ставам още по-твърд, докато гледам как цветът потъмнява. Презервативът едва е сложен на място, когато прониквам в нея без предупреждение, забивайки се до основата с един дълбок тласък. Тя вече е влажна, не че ми пука достатъчно, че проверя преди това. Тя харесва да я пляскам по задника, да я наказвам, да ѝ показвам у кого е контролът. Миси е преебана колкото съм и аз. Затварям очи, докато излизам и отново се забивам в нея. Когато очите ми се затварят, гледката на сладкото малко лице на Лив ме удря силно. Толкова е ясно, че ми е още по-лесно да си представя, че съм вътре в нея. Движа се яростно, отчаяно гонейки видението в главата ми, надявайки се да я изплаша и прогоня, но това не върши работа. Тя е заседнала в главата ми, без значение какво правя напоследък.

ГЛАВА 5

ЛИВ

Сърцето ми препуска с милион километра в минута, докато оглеждам мъжа, в който се е превърнал. Буквално съм замръзнала на място, вирайки се в него. Изглежда същия, само че по-възрастен, по-секси, ако това изобщо е възможно. Винаги е бил едър, но сега е пораснал още повече, налял се е на всички правилни места. Висок и строен е, но солидни мускули опасват ръцете му. Ръце, които помня как се увиваха около мен преди всичките тези години. Само че сега гладката му, загоряла кожа е покрита с мастило. Голям кръст и символични надписи по лявата му ръка хващат погледа ми, когато скръства ръце пред гърдите си, карайки бицепса си да се издуе и стегне. Това ме разсейва и усещам, че проследявам мастилени следи, любопитна да видя частите, които са скрити под блузата му. Не съм сигурна колко време минава, но когато вдигам поглед към лицето му, той се подсмивва знаещо. Бях хваната докато гледам похотливо красивия мъж пред мен.

Подсмихването му се превръща в пълна усмивка, разкриваща две дълбоки, каращи коленете да омекват трапчинки. Това е уверена усмивка, която ми казва, че той знае какъв е ефектът му върху жените. Поразителни, бледо сини очи се присвиват съвсем леко. Проблясък на веселие осветява очите му, когато повдига вежда:

— Госпожице, възражавате ли да бъдете моя асистентка за днешния курс? Имам нужда от някого, върху когото да демонстрирам техниката.

Смръщвам вежди, обърквана за момент. Но после осъзнавам, че трябва да не ме е познал. Той не е единственият, който се е променил. Последният път, когато го видях, бях само момиче. Такова, което се разви късно и се сдоби с извивки по-късно от повечето хора. Тъмната ми, дълга до раменете, неоформена коса от училище я няма, заменена от гъсти, кестеняви къдрици с кичури, които се научих да оформям.

Очилата се превърнаха в контактни лещи, а гримът помага да изпъкнат естествено високите ми скули и да се подчертае порцелановата ми кожа. Вече не съм като дъска. Работя здраво, за да поддържам извивките си. Определено съм се променила от последния път, когато ме е виждал.

Вини повдига вежда, търпеливо чакайки отговора ми с игрива усмивка. Поглеждам покрай него и откривам, че целият клас се е обърнал и ни наблюдава. Чакат.

— Ъммм, разбира се.

— Чудесно. — Вини се обръща и съобщава на класа. — Имаме доброволец за днес.

Махва ми да го последвам в предната част на залата и не губи време. Първите няколко маневри, през които ни прекарва, са достатъчно безобидни. Показва правилния начин за блокиране на удар и как да си предпазиш главата. Но бързо стигаме до онова, което нарича урок за защита от „подла атака“.

Вини ми дава знак да се обърна с гръб и усещам тялото му да се приближава до моето изотзад. Навеждайки глава до ухото ми, той прошепва.

— Трябва да те държа плътно, за да демонстрирам това.

Ниският му, секси глас и горещия дъх във врата ми изпращат тръпка надолу по гръбнака ми. Той бавно обвива ръце около гърдите ми и ги склучва точно под тях. Топлото му тяло се притиска плътно до гърба ми, цялото ми тяло настръхва. Вътрешно проклинам тялото си заради реакцията му и мълчаливо се моля той да не забележи.

— Студено ли ти е?

Чувам усмивката в гласа му, докато шепти в ухото ми. Мамка му.

— Дамите, които са нападатели, дръжте колкото можете здраво. Дамите, които са жертви, опитайте се да се измъкнете от хватката.

Вини говори силно пред класа, хватката му около мен не се отпуска.

— Сега можеш да се опиташ да се измъкнеш. — Той отново прошепва в ухото ми.

Внезапно ми е припомнено колко много време е минало откакто мъж е слагал ръце върху тялото ми. Още напомняне.

— Давай, бори се, опитай се да ми се измъкнеш. — Твърде дълго. Определено твърде дълго.

Най-накрая мозъкът ми поема контрола над тялото ми, което междуременно си го беше присвоило, и се опитвам да се измъкна от хватката му. Но без резултат. Колкото повече се дърпам, толкова по-здраво ме стиска Вини и толкова по-прилепени стават телата ни. Той прави крачка назад, отпусайки здравия си захват и за секунда се чувствам разочарована. Връщайки вниманието си върху класа, той инструктира жертвите как да се освободят.

— Гледайте, докато ви демонстрираме. Хватката му върху мен отново се затяга.

— Давай.

Наистина ли? Искате да направя всичките болезнени неща, за които току-що инструктира класа?

— Не искам да те нараня. — Казвам достатъчно тихо, че само Вини да може да ме чуе.

— Не се тревожи за това. Мога да понеса всичко, което можеш да ми причиниш, Лив.

— Сигурен ли... — Чакайте, той да не ме нарече Лив току-що? — Вини?

— Лив?

Копеле. През цялото време е знаел, че съм аз и не каза нищо. Изненадвам го, перфектно следвайки всичките му инструкции и се измъквам от хватката му, оставяйки го превит от болка след последното вдигане на крака ми.

Свит на две, подпрял ръце върху коленете си от болка, Вини започва да се смее.

— Добре, клас, мисля, че ни стига толкова за днес.

Раздразнена, тръгвам към дъното на стаята, за да си взема чантата. Жените са наобиколили Вини, докато си проправям път към вратата, за да се измъкна тихо. Радвам се, че е разсеян, така че не трябва да говоря с него. Не съм сигурна какво ще правя с назначението си, знам само, че трябва да се махна от тук. Веднага.

Почти съм излязла през вратата, когато усещам дълга ръка да се увива около кръста ми и да ме издърпва обратно.

— Щеше да се измъкнеш от тук, без дори да ми кажеш довиждане?

— Видях, че си зает и не исках да те прекъсвам. — Не се обръщам, докато говоря.

— Никога не съм прекалено зает за теб. — Вини ме завърта с лице към себе си, все още държейки ръката си плътно обвита около талията ми. Погледът му ме прогаря.

— Е, изглеждаше зает. — Думите ми излизат малко по-горчиви, отколкото възнамерявах. Посочвам към няколкото жени, които все още се мотаят в предната част на стаята, чакайки своя шанс за вниманието му.

— Изглеждаш... — Вини се обляга назад, за да прокара бавен, мръснишки поглед по тялото ми. — ... пораснала.

— Е, това става, когато не видиш някого седем години.

— Моя загуба. — Самоуверената усмивка на Вини не трепва и изглежда искрен. Това кара раздразнението ми да намалее. Само малко.

— През цялото време ли знаеше коя съм?

— Бих те познал навсякъде, Лив. — Думите са интимни, съблазнителни и усещам как гардът ми се смъква още мъничко.

— Как си? — Сега, когато разговорът ни поема към нормалното, осъзнавам, че той все още ме държи. Почти сякаш се страхува, че ще избягам ако ме пусне.

— Справям се. — Вини вдига ръка към лицето ми и нежно отмества зад ухото ми кичур коса, който се е изплъзнал от опашката ми по време на демонстрацията. — Ами ти?

— Добре. Писателка съм.

Вини се усмихва. Искрено е и ми напомня за времето ни заедно. Изглежда като преди цял един живот. *Преди* да се случи каквото се случи.

— Знаех си, че ще станеш. Винаги си искала да правиш това. — Коментарът му е сладък, трогателно е, че помни дето му разказвах за мечтите си. Гардът ми се смъква с още сантиметър.

Усмихвам му се в отговор и гледам, докато очите му се смъкват към устата ми. Погледът му потъмнява и настръхването от първото му докосване, което не се е разкарало все още, изпраща тръпка през мен. Усещам горещина да прогаря вените ми и всичко друго наоколо избледнява. Очите му се връщат към моите за секунда и после пак се свеждат към устата ми. Навежда се и си мисля, че ще ме целуне. Но женски глас ме изтръгва от временния ми момент на лудост.

— Винс, приключваш ли? Скучно ми е в колата.

ГЛАВА 6

ВИНС

Мамка му. Напълно забравих за Криси. Толкова закъснявах, че нямах време да я оставя у тях, а нямаше начин да я оставя сама в апартамента ми.

Носовият ѝ глас минава право през мен.

— Отиди да чакаш в колата, Криси.

Тя изсумтява, но се обръща и се отправя обратно навън.

Но вредата е нанесена. Лицето на Лив отново е маска, каквато и емоция да видях, изчезна моментално.

— Трябва да вървя, трябва да се връщам на работа. — Гласът ѝ е рязък и делови. Пораснала е и се е превърнала в силна жена. Красива, силна, невероятно секси жена. Не бих очаквал нищо по-малко.

Тя посяга към дръжката на вратата и не се обръща, когато проговаря.

— Радвам се, че те видях, Вини. Грижи се за себе си. Нещо ме удря и внезапно паника прорязва костите ми.

— Чакай.

Лив спира, но не се обръща.

— Обърни се, Лив. — Наблюдавам отражението ѝ в стъклената врата. Със затворени очи, за момент изглежда объркана. Несигурна дали да избяга или не.

— Кажи ми само какво те накара да дойдеш тук днес? — Мисълта някой мъж да посегне на Лив, за да я нарани ме изпълва с луда ярост. Защо иначе някоя жена би дошла в Женския център за уроци по самозащита? Били са нападнати и са изплашени или все още живеят с нападателите си. Така или иначе, усещам жлъч да се надига в гърлото ми при мисълта, че някой наранява сладката ми Лив.

— Дойдох да направя проучване за домашното си. — Тя прави пауза и поглежда отново към мен само за няколко секунди, оставяйки ме с тъжна усмивка. — Грижи се за себе си, Вини.

И после исчезва.

ГЛАВА 7

ЛИВ

Сутринта ми започна почти толкова отвратително, колкото приключи предната вечер. Мятах се и се въртях през половината нощ, усещайки да ме заливат емоции, които не бях чувствала от години. Това да видя отново Вини ми размъти главата. Когато най-накрая заспах в четири часа сутринта, бях толкова изтощена, че напълно пропуснах алармата, която е звъняла в шест и половина.

Закъснявайки, реших да пропусна миенето на гъстата си коса и да мина с бързата и лесна гладка конска опашка. Сложих спирала набързо не направи много, за да скрие тъмните кръгове под очите ми, но се надявам кафето поне да помогне да се събудя. В бързината наливам почти половината кана в чашата си за из път, без да осъзная, че не съм затворила капака правилно. Правя опит да отпия и цялото съдържание се излива върху любимите ми кремава пола и шоколадова на цвят копринена блуза. Горещо кафе се просмуква навсякъде. Ще трябва да си сменя дори сутиена и бикините.

Изненадващо, пристигайки в офиса само с двадесет минути закъснение, след като се успях и трябваше да се преоблека, съм облекчена, че никой не забелязва. Не остава много време, за да направя добро впечатление и никога няма да си простя, ако загубя работата на мечтите си, защото съм закъсняла за работа няколко пъти.

Вадя папката с проучването за Стоун, която трябваше да извадя *преди* да вляза в залата за най-голямата изненада в живота ми, и започвам да преравям планината от снимки и изрезки. Има дюзини снимки на Винс „Непобедимия“ Стоун на ринга. Онези, на които ръката му е вдигната победоносно, привличат погледа ми всеки път. Изглежда толкова горд и самоуверен. Въпреки миналото ни, не мога да не се усмихна, чувствайки се щастлива заради победата му. Дълго време е чакал този момент, започнал е да се бие още преди да го срещна в училище.

После стигам до любителските снимки и усмивката ми бързо избледнява. Снимка след снимка има различно момиче под ръката на Вини. Вървейки по улицата, пред бар, пред залата. Изглежда нещата не са се променили много през годините. В действителност отделям време, за да огледам жените, защото съм любопитна да видя дали някоя от тях се повтаря. Очевидно Вини губи интерес след една нощ.

Няма как да отрека, че жените са привлекателни. Има брюнетки, блондинки, червенокоси, ниски, високи... изглежда господин Стоун няма определен тип. Освен ако определим провокативно облечените като някакъв тип. Групата жени, залепени за Вини на снимките, започва да ми действа на нервите, така че внимателното ми проучване на всяка снимка скоро се превръща в бързо прелистване. Докато не стигам до последните две снимки. Едната е на красив мъж, който изглежда на годините на Вини. Изглежда ми познат, само дето не мога да кажа от къде. Поразителни бледо сини очи и мъжествена, гладко обръсната челюст пленяват вниманието ми и откривам, че се вирам. Липсата на сън прави такива неща с мен, кара погледа ми да се задържа повече от обикновено. Обръщайки листа, за да прочета надписа отзад, който обикновено съдържа датата на снимката, съм изненадана да открия, че там е празно. Може би е опонент на Вини?

Последната снимка в папката е на по-възрастен мъж. Има прилика с младия мъж от предната снимка и ги вдигам двете, оглеждам ги една до друга, мислейки си, че може да са баща и син. Възрастният мъж изглежда добре, изискан, още по-познат от младия мъж на предната снимка. Може би е актьор, някой, който съм виждала по телевизията? Облечен е с обикновен панталон и пуловер, но от начина, по който стои, може да се каже, че е самоуверен. Определено актьор. Може би последните няколко са били сложени в грешната папка.

Затваряйки папката със снимките, решавам да забравя великолепия биец на тях. Онзи с изсечената челюст, който изглежда винаги е с перфектното количество набола брада. Не е лесна работа. Отбелязвам си бележки, макар да няма много за записване, тъй като реално не успях да интервюирам обекта. Три четвърти от страницата с основна информация е всичко, което мога да направя, повечето от които по спомени.

Мразя се, че си открадвам един последен поглед, преди да върна папката с проучването на Нещастника. Но просто не мога да сваля

поглед от него... заради което трябва да стоя много далеч от Винс Стоун.

ГЛАВА 8

ВИНС

Минаха два дни и все още не мога да спра да мисля за Лив. Забила се е в главата ми. Виждам я всеки път, когато затворя очи. И не само мисълта за невероятното ѝ тяло кара ума ми да зацикля, макар че този перфектен задник определено се е врязал в мозъка ми. Лив е различна, винаги е била. Умна, забавна, вижда света по някакъв чист начин. Даде ми различна перспектива. Отвори очите ми за доброто, когато лошото бе единственото, което някога бях познавал. Трябваше ми цялата сила, за да не ѝ скоча навремето. Начинът, по който ме гледаше с тези големи лешникови очи, караше момчето в мен да се чувства мъж.

Спомням си как нарочно се провалих на няколко теста, дори когато можех да ги изкарам, само за да имам извинение да бъда с нея. Да се мотая с нея... дори в проклетата библиотека. Тя беше толкова млада и сладка... и невинна. Като нищо друго в живота ми.

Тогавя Лив беше различна. Тя е различна. Знам го само от това, че бях около нея онзи ден. Тя е от онзи тип момичета, които водиш у дома при майка си. Ако майка ти не е шибана наркоманка.

Тъкмо свършвам с тренировката си, когато хващам мъжа от регистратурата, Сал, да насочва една жена в моята посока. Не каква да е жена, а секси парче. Това сега е точно нещото, от което се нуждая, за да си избия от главата малката мис големи очи.

— Господин Стоун?

Свършил съм с тренировката, но започвам лицеви опори с една ръка, когато тя приближава. Поне мога да ѝ изнеса цялото шоу. Изправям се и свалям потната си блуза, използвайки я да си избърша лицето. Очите ѝ се насочват право към коремните ми мускули. Като да вземеш бонбон от бебе.

— Кой иска да знае? — Усмиввам ѝ се, докато питам.

Очите ѝ се вдигат към моите и тя отмята коса назад, преди да ми протегне ръка.

— Името ми е Съмър Лангли. От „Дейли СЪн Таймс“ съм. Чудех се дали мога да поговоря с вас за малко. Бихме искали да напишем статия за вас и предстоящия ви мач за титлата.

— Разбира се. — Задържам ръкостискането по-дълго, отколкото е необходимо, докато говоря. — Стига да не възразяваш да те изпотя. — Изчаквам докато получа реакция от лицето ѝ, а после посочвам с поглед стиснатите ни ръце, за да ги проследи с очи.

— Ни най-малко. — Тя ми се ухилва насреща и знам, че сме на едно мнение.

— Ела, можем да пренесем този разговор на по-усамотено място. — Повеждам я към малката кухня в задната част на залата и протягам ръка, предлагайки ѝ да мине първа през вратата. Това ми предоставя добра гледка към задника ѝ в тази нейна тясна пола. Хубав е, но твърде кльощав. Нищо общо с перфектния задник на Лив с форма на сърце. Мамка му, трябва да спра с тези мисли за Лив. Особено когато имам секси парче, което стои пред мен и ми се усмихва така, сякаш работата е опечена.

— Значи си писателка? — *Лив също е писателка.*

— Мда, всъщност сега съм стажантка. Състезавам се за позицията на писател. Трябва да изберат между две от нас, така че се надявам на нещо сочно от теб, което да ми помогне да се издигна. — Тя подчертава думата „сочно“ и почти ми измърква. О, ще ти дам нещо сочно. Поне няма да се налага да се престаравам с тази. Мисля, че е почти толкова готова, колкото съм и аз. Може би и повече. Но това е добре, макар че обикновено предпочитам да ловувам вечерята си, понякога е хубаво просто да се обадиш за доставка.

Сядаме и кльощавата Съмър вади бележник от някаква скъпа дизайнерска чанта, която вероятно струва повече от последната ми кола. Усмихва ми се с перфектно прави бели зъби, за които съм сигурен, че са стрували цяло състояние на стареца ѝ.

— И така, господин Стоун. Разкажи ми за себе си. Дали си роден и израснал в Чикаго?

— Мда, бил съм тук през целия си живот. Ходих в началното училище и в гимназията на Саут Шор.

Тя надрасква някакви записки в бележника си.

— О, от там е другият човек. Изненадана съм, че двамата не се познават.

— Какво, другият репортер?

— Оливия Майкълс. Репортерът, който получи тази история първоначално.

Мамка. Му. Лив каза, че е в залата заради проучване. Предполагам, че е пропуснала да спомене, че проучването е за мен.

— Какво стана с другия репортер?

— Не съм съвсем сигурна, но се отказа от задачата. — Съмър ми се усмихва така, сякаш е готова да ме изяде. — Но се радвам, че тя се отказа. Нямам търпение да стигна до сочната част.

Би трябвало да благодаря на боговете за това, което ми изпратиха. Но вместо това съм направо бесен. Наистина бесен.

ГЛАВА 9

ЛИВ

Нещастника ни вика и двете в офиса си. Казвам добро утро на Съмър, а тя даже не поглежда към мен. В по-ужасно настроение е от обикновено. Татенцето трябва да ѝ е спрял джобните.

— И така, дами. — Нещастника заобикаля и сяда на ръба на бюрото си, ръцете му са скръстени пред гърдите. — Изглежда имаме проблем.

Съмър скръства ръце пред гърдите си и вирва брадичка. Изглежда проблемът е на принцесата. Опитвам се да не се усмихвам, когато заговарям.

— Какъв е проблемът и как можем да помогнем, Джеймс? — Държа се толкова раболепно, но не ми пука. Още шест седмици. Най-накрая мога да видя светлината в края на тунела и нямам против да целувам малко задници, за да се уверя, че ще успея.

— Ами, изглежда, че господин Стоун е отказал интервю със Съмър.

Поглеждам съм Съмър за обяснение, но тя ме пренебрегва. Лицето ми се извърща обратно към Нещастника, чакайки повече информация.

— Той ще разкаже историята си само на теб, Оливия. — Нещастника свива рамене.

— Така че се връщаш обратно на историята, Лив. — Той въздъхва силно. — Дори не съм сигурен защо историята на този тип е толкова важна, но шефът ми я иска. И тъй като господин Стоун е решил, че иска теб, това и ще получи. Теб.

Устата ми все още виси отворена, когато ни освобождава. Почти успявам да изляза, когато Нещастника проговаря отново.

— Оливия, остани за минута. Съмър, затвори вратата на излизане. Сериозно, може ли денят ми да стане по-зле?

— Слушай, знам, че поиска да се махнеш от историята по лични причини. Обаче се оказва, че вече нямаме избор. Така че приеми тази задача като възможност да трупаш опит. Каквото и да става между теб и господин Стоун, използвай го и ми донеси добра история.

Пълен нещастник.

* * *

Съмър все още тропа из общото ни работно място, когато се връщам на бюрото си. Предполагам, че да бъде отхвърлена е нещо ново за малката принцеса. Макар да съм бясна на Вини, че се меси в работата ми, трябва да призная, че да я видя съборена от пиедестала ѝ си има предимства.

— Не знам каква играе играеш, Оливия, но това, че ме караш да изглеждам зле пред Джеймс, ще ти коства много. — Лицето ѝ се изкривя от гняв, вече не изглежда толкова привлекателна. — Не само ще спечеля тази длъжност, ще избърша пода с малката ти, дрипава глава.

Не мога да не се засмея на заплахата ѝ. Кой да знае, че принцесата притежава необходимото? Играта започва.

* * *

Излизам от офиса и се отправям директно към залата, в която знам, че тренира Вини. Нямам представа дали сега ще е там, но ако е, ще получи едно конско. Вместо няколкото часа да успокоят първоначалния ми гняв, те го влошават. Влошават го до точка, при която преминавам от леко къкрене до пълно завирание и скоро капакът ще литне от тенджерата... и ще удари някого по главата.

Как смее Вини да се ебава с работата ми? За какъв се мисли? Работих твърде много, за да стигна до тук, че да оставя някакво старо увлечение да прецака мястото, на което трябва да бъда. Щом иска да играем игри, ще види, че вече не съм онова малко момиче, за което ме мисли. Пораснах, след като ми разби сърцето в гимназията. Много. Влизам в залата и се оглеждам. Пълно е с едри мъже с татуировки и

съм изненадана, когато хубава, макар и много бременна жена се приближава към мен. Изглежда не на място, облечена със стилизиран червен костюм, а ръката ѝ разсеяно разтрива баскетболната топка, която изглежда носи в корема си.

— Изглеждаш изгубена. — Тя ми се усмихва топло. — Търсиш ли някого?

— Ъмм... да, търся Вини Стонети. — Отговарям колебливо.

— Сигурно познаваш Вини отдавна? — Хубавата бременна жена накланя глава, преценявайки ме. Странно, но разпитването и отношението ѝ изглеждат майчински, почти закрилнически, макар да е твърде млада, за да има дете колкото Вини.

— Всъщност е така. Учихме заедно в гимназията. — Смръщвам вежди объркано. — Но откъде знаеш, че го познавам отдавна?

Жената се усмихва топло:

— Защото промени името си от Вини Стонети на Винс Стоун преди няколко години. Вече никой наоколо не го нарича Вини. Е, освен мен и съпругът ми, Нико. Познавам го откакто беше тийнейджър, така че за мен все още си е Вини. И съпругът ми все още го нарича Вини, но това е предимно за да го вбесява.

Усмихвам се на жената, по тона ѝ мога да разбера, че има слабост към Вини. Това не ме изненадва. С повечето жени е така. Докато не ги преебе и не ги остави съсипани. Както направи с мен.

— Дали Вини... ъ... Винс е тук?

— Все още го няма. Но обикновено идва по това време. Той тренира със съпруга ми.

— О. Добре, ще се върна по-късно. Или може би просто ще се обадя и ще уговоря среща.

— Добре дошла си да го почакаш. Тъкмо щях да си направя чаша чай. Защо не ми правиш компания? Можем да си разменим засрамващи истории за Вини.

Не ми трябва да го обмислям дълго. Вече съм тук и може би мога да получа материал за историята си и от нея.

— Разбира се, звучи добре. Между другото, аз съм Оливия. — Протягам ръка.

— Аз съм Ел. — Усмихвайки се, тя стиска ръката ми и после връща своята върху корема си. — А това тук е Никълъс Младши.

Мисля, че вече упражнява ритниците си. Същия е като баща си, силен и пълен с енергия.

Минаваме през залата и влизаме в малка кухня в далечния край на помещението.

Ел включва електрическа кана и сваля две чаши.

— Имам само безкофеиново. Съпругът ми чете твърде много книги за бебета и изхвърли всичко, което съдържаше кофеин, само час след като открихме, че съм бременна. — Тя се усмихва и разтърква корема си закрилнически, докато продължава. — Изчакахме доста, преди да се сдобием с този малчуган. Съпругът ми най-накрая се пенсионира от боевете миналата година. Доста е закрилнически, когато става дума за нас.

Усмихвайки се на откровеността ѝ, аз отговарям:

— Безкофеиновото е добре. Все още съм заредена от трите чаши, които изпих в офиса.

Двете с Ел си приказваме малко, разговорът върви леко, почти сякаш е стара приятелка, с която наваксам, вместо някой, когото едва познавам. Странно, но се чувствам така, сякаш мога да седя с часове по пижама, да гледам стари филми и да ям сладолед направо от кутията, след като едната от нас е претърпяла кофти раздяла. Тя просто изглежда като такъв тип приятелка. Не знам колко време минава, но е лесно да забравя, че току-що срещнах тази жена. Моментално се сприятеляваме и откриваме, че се кикотим през повечето време. Когато свършваме с чая, Ел поглежда небрежно във вече празната си чаша. Въздъхва.

— Липсва ми кафето. Кажете ми какъв вкус имаха трите ти чаши днес. Толкова съм отчаяна. Откаченият ми на здравословна тема съпруг дори не пие кафе. Някои седмици минавам даже без миризмата му.

Усмихвайки се, повече от щастлива съм да се включа в играта. Освен че действително съм пристрастена към кафето, обичам да разказвам хубави истории.

— Ами, днес започнах с чисто кафе Кона. Прясно сварено, със съвсем малко Бейлис вътре. Имаше вкус на орехов крем, прясно събран от планините на Куаи.

Ел повдига вежди при описанието ми и се кикоти.

— Убиваш ме. Но продължавай. — Тя затваря очи, усмихва се и чака.

— После, следобеда, имах нужда от малко събуждане, така че отидох до „Барто“ за еспресо. — Приведох се напред и снижих глас до игрив шепот. — Двойно.

— Ммммм... „Барто“. Какъв вкус имаше това?

— Тъмно, гъсто, самоуверено. Зърна арабика. — Направих пауза за ефект и Ел облиза устни, все още със замечтаната усмивка на лице. — Първата глътка изкушава езика и събужда желание да завъртиш горещата течна благодат, за да задържиш вкуса. И въпреки това не можеш да я забавиш, не можеш да се спреш... защото знаеш какво следва. Непогрешимият вкус на черен шоколад. Има леко кисел вкус и те потапя в богатия си аромат. Аромат, който те кара да затвориш очи и да си представиш хълмовете на Тоскана, тревите в далечината се поклащат на вятреца.

Очите на Ел все още са затворени, когато проговаря, а на лицето ѝ има огромна усмивка.

— Ммм... Мисля, че всъщност мога да го вкуса. Кажи ми още. Кажи ми за третото. — Звучи като малко момиченце, чакащо нетърпелива майка му да продължи с приспивната приказка и не мога да не се изкикотя.

Тъкмо се каня да се потопя в описанието на карамеленото фрапучино, когато дълбок глас прекъсва мислите ми.

— Мда, кажи ни още. Кажи ни колко много обичаш горещата течна благодат, Лив.

— Вини. Гласът му ме връща обратно в реалността и се обръщам, откривайки го облегат небрежно на рамката на вратата, едната му вежда е повдигната и има мръснишка усмивка на абсурдно перфектното му лице.

— Вини, къде си я крил досега? Мисля, че може да е новата ми най-добра приятелка. — Изправяйки се, Ел ми се усмихва и чака Вини да отговори.

— Нямам представа къде е била. Но се надявам да наваксам пропуснатото време.

— Вини поглежда към мен, игривата му усмивка я няма, заменена от нещо, което почти може да мине за искреност.

Ел ме прегръща, преди да си тръгне.

— Ето номера ми. Обади ми се след три седмици. — Тя разтвива корема си. — Този малчуган трябва да се появи след две. Ние, нова ми приятелко, ще отидем на кафе. — Тя се усмихва и тръгва към вратата, спирайки, преди да излезе. — Мисля, че може да се наложи да пируваме... да минем поне през три или четири кафенета.

Вини се засмива и идва до масата, на която все още седя.

— Виждам, че си се запознала с Ел.

— Страхотна е.

— Да, такава е. Щях да съм изхвърлен много отдавна, ако не беше тя. Застава между мен и треньора ми... съпругът ѝ, Нико. Той е трън в задника, но е най-добрият треньор сега, когато Прийч се пенсионира.

— Изглежда и тя ти е фенка. — Думите и усмивката ми са искрени. Няма съмнение, че Ел обожава Вини.

Вини се усмихва и придърпва стол до мен. Обръща го, за да седне, предмишниците му се отпускат върху облегалката на стола, когато го възсяда. Моментално се пренасям обратно в библиотеката, преди толкова много години.

— Та, какво те води отново тук, Лив? — Крива, знаеща, наперена усмивка цъфва на устните му. Знае точно защо съм тук.

— Изглежда имаш малък проблем със Съмър? — Повдигайки вежди, чакам обяснението му.

— Не искам татковата принцеска да пише статия за мен. Мислех, че някой, когото познавам, би свършил по-добра работа. Някоя, която пише откакто може да държи молив.

Не мога да не се усмихна на определението на Вини за Съмър. Татковата принцеска, толкова на място.

— Принцесата не беше щастлива.

— Обзалагам се, че не е. Изглежда, че може да е първият път, в който са ѝ отказвали.

Вини поглежда към мен и усмивката изчезва от лицето му, когато очите ни се срещат. Има непогрешимо напрежение в красивите му бледосини очи, като да гледаш спокоен океан, а буря опасно се спотайва под сивите облаци в далечината. Умишлено откъсвам поглед. Нуждата да се отдръпна е огромна, макар че не е лесно.

— Защо, Вини? — Той ме поглежда объркан за момент. — Защо настоя аз да напиша статията?

— Защото исках да те видя отново. — Изявлението му е изречено съвсем спокойно, без намек за срам задето се намесва в живота ми.

— Трябваше просто да ми се обадиш.

— Щеше ли да се съгласиш да се видим отново?

Добре, има право. Отварям уста, за да отговоря, но бързо я затварям и не казвам нищо.

Самодоволна усмивка се появява на лицето му:

— Така си и помислих.

Променяйки темата, изваждам бележника и химикала си.

— Какво ще кажеш да започваме тогава?

— Не.

— Не?

— Може да ме интервюираш по време на вечеря. Утре вечер.

— Не мисля така, Вини.

Той се изправя, намества стола в нормалната му позиция и спокойно скръства ръце пред гърдите си.

— Е, тогава се радвам, че се видяхме, Лив. Присвивам очи насреща му.

— Преобаваш шанса за работата на мечтите ми, Вини. — Може би малко вина би го размекнала. Но не съм изненадана, че не трепва.

Изправям се, несигурна за следващия си ход, но виждам, че трябва да се пречупя малко.

— Обяд.

— Вечеря.

— Направи компромис, Вини. Обяд.

Очите му се присвиват и лицето му е неразгадаемо, осъзнавам, че силното момче се е превърнал в решителен мъж. Такъв, който все още играе по собствени правила. Несигурна дали ще познае, че блъфирам, задържам дъха си в очакване на отговора му.

— Хубаво, обяд утре.

— Утре не мога, вече имам планове за обяд.

— С кого?

— Не съм сигурна, че това ти влиза в работата.

— Отмени плановете си.

Поглеждам в очите му, надявайки се да открия следи от това, че се шегува. Но не е така. Убийствено сериозен е.

- Хубаво.
- Ще те взема от офиса ти.
- Ще се срещнем в ресторанта.

Вини затваря очи и леко накланя глава, поклащайки я, преди да си поеме дълбоко дъх. Прави две крачки напред, така че пръстите на краката ни се допират. Достатъчно близо, че да усетя излъчващата се от тялото му топлина, но без да се докосваме.

- Утре. В дванадесет. „Ломбарди“.

Кимвам, неспособна да оформя смислено изречение, когато стои толкова близо. Накрая, след една дълга минута, принуждавам мозъка си да си върне контрола от предателското ми тяло, колебливо се усмихвам и се отправям към вратата.

- Ще се видим утре.
- Нямам търпение, Лив.

* * *

Облекчена да си бъда у дома след най-дългия ден в живота ми, отправям се директно към хладилника и вадя запушена с коркова тапа бутилка вино.

— Даже не си остави чантата. Лош ден в офиса, скъпа? — Али, съквартирантката ми, се провиква дразнещо от всекидневната.

- Искаш ли? — Викам в отговор.

— Разбира се, би било грубо да те оставя да пиеш сама. — Не мога да видя Али от мястото си, но мога да чуя усмивката в гласа ѝ.

Пълня догоре две кристални чаши, изпразвайки бутилката, и се отправям към всекидневната. Тръшвам се на дивана, изритвам обувките си на висок ток, въздъхвам и се потапям във възглавниците, преди да отпия голяма глътка от чашата си.

— Казвай. Изглеждаш изтощена. — Свивайки крака по индийски върху дивана, Али се обръща с лице към мен, изключвайки телевизора с дистанционното.

- Днес отново видях Вини.
- Стига. Бе. Мислех, че си се отказала от статията за него.
- И аз така мислех.
- Какво се случи?

— Вини се случи, ето какво. — Отново отпивам от виното си. — Отказал е да направи интервюто със Съмър, казал, че ще разкаже историята си само на мен.

Вдигам поглед към най-добрата си приятелка, а тя ми се усмихва развълнувано.

— На какво, да му се не види, се усмихваш?

— Мисля, че е някак секси, че е настоял за теб. — Али се засмива. — Винаги е бил безстрашен. Все още ли е великолепен?

Неохотно, умът ми се понася към Вини Стонети. Винс Стоун. Годишите само го бяха направили по-секси. Макар винаги да е бил великолепен външно, нещо около самоувереността и силата му го правеха още по-страхотен. Природна сила, нещо, с което не съм съвсем сигурна, че съм готова да се справя.

— Да, все още е великолепен. Но не това е въпросът. Веднъж ме прееба, няма да го оставя да го направи отново.

— Вместо това може да преебе мен. — Али размърдва вежди. Най-добри приятелки сме от училище. Макар на пръв поглед да изглежда, че имаме еднакъв вкус за мъже, аз се държа настрана от лошите момчета. Али, от друга страна, стои настрана от добрите момчета.

— И как мина интервюто?

— Все още не съм го интервюирала. Ще се срещнем утре на обяд.

— Среща. Хубаво. — Али се усмихва и отпива от виното си.

— Не е среща.

— Ще се срещнете ли в ресторант и ще се храните ли заедно?

— Да, но не е там работата. Това е работен обяд.

— Не можеше ли да го интервюираш, когато го видя днес?

— Опитах, той отказа. Искаше да го интервюирам на вечеря.

— Значи договори среща за обяд, вместо да вечеря?

— Да. Чакай, не. Това не е среща.

— Както и да е. Стига да науча всички подробности след това, можеш да му викаш и комуникационна сесия с хранене.

ГЛАВА 10

ВИНС

— Кое беше момичето, което дойде тук по-рано? — Нико дяволски много си вре носа. Шибанякът си мисли, че да ме тренира означава да контролира всяка част от живота ми. Така е откакто бях на тринадесет.

— Стара приятелка. — Ритам чувала със завъртане и един от краката на Нико се спуска, за да го задържи на място. Повече от десет години се опитвам да го съборя. Реших, че след като се пенсионира ще изгуби част от силата си, ще намали тренировките. Но не, мина година от пенсионирането му, а шибанякът все още е във върхова форма. Веднъж. Успях да го поваля веднъж за десет години. И си платих скъпо за това. Дойдох тук, за да тренирам здравата, и Нико се зае с това. Започнахме и половината хора тук трябваше да ни разтърват. След това ме изхвърли от залата и изгубих треньора си за шест месеца, докато не успях да докажа трезвеността си със случайни тестове на урината.

— Снощи Ел говори за нея два часа. Казва, че е страхотна. Мило момиче, ще е добро за теб. Бърбореше нещо за това, че има нужда от кафе и после побесня, защото аз съм можел да пия кафе. Въпреки че не пия този боклук. Бременността я подлудява.

Мило момиче. Мда, такава е Лив. Мило момиче. Такова, което искам да наведе и да чукам. Здраво. Проклятие, трябваше да предположа. Между мен и милите момичета не се получава. Пробах веднъж. Дори успях да имам някаква нормална връзка, карахме я в мисионерската поза почти цял месец. Но не съм такъв. Накрая ѝ показах истинското си аз и тя побягна изплашена. Даже не беше грубо. Само малко пляскане и дърпане на коса и успях да я побъркам. Вероятно е намерила някой на име Бифи, за когото да се омъжи. Бифи, който ще го прави в мисионерска поза и ще пази извращенията си за курвата, която държи настрана.

— Да, мило момиче е. Но става въпрос за работа. Тя пише статия за следващия ми мач.

— Това с Ел също беше по работа, когато я срещнах.

Бях на дванадесет или тринадесет, когато Ел и Нико се запознаха. Отначало си мислех, че са странна двойка. Ел, адвокатка, винаги облечена в женствени костюми, помогна на Нико да се измъкне от един договор. Просто беше толкова различна от полуоблечените жени, които виждах да минават през залата по веднъж. По два пъти, ако имаха късмет. Но цялата тази простотия спря, когато той спря поглед върху Ел... и я погна с обичайната си неуморна решителност, с която получаваше желаното. Отначало може и да не разбирах връзката им, но не отне много, за да разбера, че няма друга за Нико Хънтър.

— Както и да е, аз не съм като теб.

* * *

Късно е, когато приключвам в залата, и искам единствено да се прибера и да легна. Но онзи трън в задника, майка ми, изглеждаше зле вчера, така че спирам, за да я проверя. Не мога да понасям да виждам тази жена и все пак се чувствам длъжен да се грижа за нея. Наркоманка е откакто се помня. През целия си живот не е имала стабилна работа. Когато беше по-млада, вечер танцуваше. Оставяше ме сам от петгодишен, за да работи през нощите в някакво долнопробно място за тип, когото ме караше да наричам чичо Уоли. Чичо Уоли друг път. Всичките му момичета бяха друсани, така ги държеше. Правеше ги по-зависими от него.

Веднъж се изчисти. Дори напусна „Леговището на Уоли“. Бях на около седем. Това продължи почти три месеца. Ясно си спомням месеците. Къщата беше чиста и редовно имахме храна. И никакви загубеняци не спяха из цялата къща. Дори веднъж ме заведе в зоологическата градина.

Не продължи дълго. Чичо Уоли я накара да се върне. Две седмици след като отново започна работа в „Леговището“, къщата беше в безпорядък и загубеняците се завърнаха. От тогава е така. Някои дни са по-добри от други. Вчера беше зле. Не приличаше на нищо. Сцепена устна и доста треперене. Кълнеше се, че е паднала и си

е сцелила устната, но нямам доверие на Джейсън, новия загубеняк, с когото се мотае.

Почуквам веднъж, но няма отговор. Така че използвам ключа си. Телевизорът гърми толкова силно, че съм изненадан, че съседите не са се обадили на ченгетата. Откривам майка си да седи на дивана. Плаче. Опитва се да го скрие, когато ме вижда, но е твърде късно, видял съм го.

— Какво става, мамо?

— Нищо, миличък. Всичко е наред. Можеш да си вървиш у дома. Казах ти, няма нужда да ме проверяваш всеки ден. — Очите ѝ се стрелват към банята и обратно към мен. Държи едната си ръка до бузата. Помислих, че бърше сълзите си, когато влязох, но тя крие нещо от мен. Отивам до нея и свалям ръката от лицето ѝ. Там има отпечатък от ръка и е яркочервен. Пресен, сякаш току-що е бил направен, а цветът не е имал възможността да се промени от яркочервено до наситено розово.

Поглеждам към затворената врата на банята и обратно към майка ми.

— Той там ли е?

— Недей, Вини. Джейсън е добър мъж. Помага ми и финансово.

Да бе, помага ѝ като плаща за наркотиците ѝ. После ѝ вдига ръка. Какъв страхотен мъж е. Няма начин, мамка му. Не мога да се спра. Виждам в червено, когато мръсното му, кльощаво лице минава през вратата.

Толкова е друсан, мамка му, че даже не може да се защити, когато го пребивам почти до смърт. Така е честно. Мама беше по същия начин, когато ѝ посегна. Шибано безполезно лайно.

Мама дори не спори след първия удар. Знае какъв ставам. Няма как да ме спре, след като започна. Особено когато защитавам майка си. Не мога да я спра да тъпче вените си с тези лайна, но определено мога да попреча да я бият. Не за пръв път се погрижвам за някой загубеняк, който си мисли, че ще се почувства по-голям мъж като вдига ръка срещу майка ми. Започна, когато бях на петнадесет. Загубих бройката на задниците през годините.

Оставяйки лайното на пода, отнасям майка си до спалнята ѝ и я слагам да си легне. Не би могла да върви, дори и да опита. Твърде друсана и немощна е. Трябва да се храни повече. Целувам я по челото

за довиждане и се връщам, за да вдигна загубеняка и да го изхвърля навън. Не мога да понасям майка си и въпреки това не мога да я изоставя.

ГЛАВА 11

ЛИВ

Стигам в ресторанта и откривам Вини на бара. Игнорирайки всичките си други клиенти, барманката стои и си говори с него, наведена подканящо над бара, така че той да има ясна видимост към абсурдно големите ѝ, очевидно фалшиви гърди. Позата ѝ е откровено умишлена. Неочаквано, усещам пробождаване на ревност, но я потискам и се принуждавам да игнорирам инстинктивната си реакция.

— Хей. — Приближавам се към бара и поздравявам Вини. Той става и ме целува по бузата, с една ръка на талията ми, бързо забравяйки разговора, който водеше. Силната му хватка ме кара да настръхна и тръпки пробягват по кожата ми. Почти отскачам назад от силата, с която ме поразява. Проклятие, трябва да спазвам физическа дистанция от този мъж. Усмиввам се любезно на чакащата барманка, но тя ме стрелва с гаден поглед, когато Вини ни отвежда настрани, едва поглеждайки я.

Настанени сме на сепаре в дъното на ресторанта. Тихо е, перфектно за интервю. Макар че не е лесна задача, принуждавам мислите си да се върнат към работата. Но вместо да седне от другата страна на сепарето, Вини се настанява до мен, ръката му е небрежно преметната през облегалката на широката седалка.

Понякога съм виждала двойки да седят един до друг в сепаре и си мислех, че изглежда странно. Просто изглеждаше по-естествено да водиш разговор като седите един срещу друг. Само че чак сега виждам какво му е привлекателното. Интимно е, позволяващо тихи разговори и невинни докосвания заради близостта. Но това да седя до Вини ме обърква. Освен това съм настанена отвътре, до стената. Това ме кара да се чувствам някак си притисната в ъгъла и ме вбесява, че на тялото ми изглежда му харесва, без значение какво казва мозъка ми.

— Няма ли да ти е по-удобно ей там? — Соча към другата страна на масата.

— Не. Тук ми харесва. Притеснява ли те? — казва той, със знаеща усмивка на лицето.

— Ни най-малко, всичко е наред — лъжа аз.

Вини се извърща от кръста и вдига едно коляно върху седалката, така че да е с лице към мен. Облечен е с изсулени дънки и черен пуловер с V-образно деколте, които го карат да изглежда небрежно. От начина, по който дрехите висят на тялото му, той изглежда повече като модел, отколкото като боец. Модел, който наистина не се интересува от външността си и въпреки това изглежда перфектно, без да се старее.

Поемам си дълбоко дъх и се опитвам да се потопя в работата си.

— Каж ми, нервен ли си заради предстоящия мач?

— Не.

— Опонентът ти е хвърлил кал по теб, твърдейки, че си зависим от наркотици. Искаш ли да отговориш на обвиненията му?

— Не.

— Всичките ти отговори ли ще бъдат толкова кратки? Защото ще бъде трудно да направя статия от думата „не“.

— Тогава питай по-добри въпроси.

Обидена, заемам отбранителна позиция.

— Няма нищо нередно във въпросите ми.

— Какво ще кажеш да се редуваме. Ще ти давам по-дълги отговори, но ще го направим въпрос за въпрос. — Той се примъква с няколко сантиметра по-близо до мен.

— Не интервюират мен.

— Тогава очевидно и мен няма. — Лежерно взимайки си хлебче от масата, Вини непринудено отхапва парче. Блясък в окото му ми казва, че се забавлява.

— Наистина ще направиш нещата трудни, нали?

— Няма нужда да бъде така — казва той.

Имам желанието да избия наперената усмивка от лицето му. Той знае, че се нуждае от това интервю и е достатъчно арогантен, та да се забавлява за моя сметка.

— Хубаво. Но аз ще съм първа.

— Винаги. — Флиртаджийската усмивка се връща.

— Имаш ли проблем с наркотиците? Вини ме стрелва с твърд поглед.

— Не. Но имах. Започнах да правя глупости, след като си счупих ръката миналата година и не можех да се бия. В началото си казвах, че го правя, за да спра болката. Но излезе от контрол. Бързо. Чист съм от шест месеца. Нико, треньорът ми, нямаше да ме тренира, ако не бях. Прави ми изненадващи тестове, за да ме държи в правия път.

Откровеността му ме кара да се чувствам по-малко предпазлива. Изучавайки лицето му, докато говори, не мога да не попия с поглед всяка мъжествена черта. Начинът, по който се движи устата му, наболата брада, която обрамчва челюстта му. Трудно ми е да спра да го зяпам.

Погледът на Вини се плъзва по моя и крива полуусмивка се появява на греховно красивото му лице.

— Мой ред е.

Усмивкам се колебливо. Игривостта в гласа му, в съчетание с трапчинките, които надничат от усмивката му, ме карат да си мисля, че се забавлява, въпреки че току-що разкри нещо тежко.

— Срецаш ли се с някого?

Хубава сервитьорка идва да вземе поръчката и Вини поръчва и за двама ни, без да пита. Лазаня. За обяд. Не е нещо, което някога бих поръчала по това време на деня, но намирам за сладко, че помни какво си поръчвах винаги за вечеря, когато в гимназията учехме до късно.

Връщайки вниманието си върху мен, той се обръща и изобразява очаквателно изражение.

— Е, какво е, да или не?

— Не.

— Сега ти ми даваш едносрични отговори. Мисля, че се съгласихме, че тези не вършат работа. Освен ако не искаш да започна отново да отговарям с „не“...

— Хубаво. — Старая се всячески да се държа раздражено. Завъртайки очи, продължавам с отговора си. — В момента нямам приятел. Две дълги връзки докато бях в колежа, последната приключи заедно с училището. По някоя среща от време на време, но през повечето време съм твърде заета с работата си.

Вини кимва, доволен от отговора ми. Мой ред е.

— Миналата година си отказал да се биеш с Равек, казвайки, че не си готов за мач за титлата. Кое те кара да мислиш, че сега си готов?

Веждите му се извиват от изненада при въпроса ми.

— Написала си си домашното. — Усмихвам се на коментара и чакам отговора. — Миналата година обмислят да се запиша в армията. Физически може и да бях готов, но умът ми не бе подготвен за мач от такова ниво.

Спомням си времето, когато бяхме в гимназията. Той винаги носеше военни плочки около врата си, които са принадлежали на баща му.

— Баща ти е бил военен, нали?

Той се пресяга под пуловера си и вади същите плочки, които помнех, че висяха преди толкова много години.

— Откакто бях хлапе не съм ги свалял, освен когато се бия. Той е загинал при изпълнение на дълга си, когато съм бил бебе. — Лицето му изглежда тъжно при спомена, но бързо се възстановява. — Сега ми дължиш два.

— Отиде ли на бала с Еван Марко? — пита Вини. Името ми навява тъжни спомени.

— Не.

— Защо не?

— Той беше твърде пострадал, за да отиде. Чудя се как ли стана това? — Отговарям със сарказъм. Всъщност съм изненадана, че изобщо повдига темата за Еван, още по-малко да ме подтиква да говоря за случилото се тогава. Бях само в десети клас, така че бях шокирана, когато Еван ме покани на бала. Той беше две години по-голям и капитан на футболния отбор. Всяко момиче искаше да я покани. И въпреки това той покани мен. Дори не бях осъзнала, че знае името ми. Бях аутсайдер, едно от умните момичета, които взимат курсове за напреднали. Но той знаеше, а аз бях развълнувана да отида... макар тайничко дълбоко в себе си да предпочитам да отида с Вини. После Еван се сби с Вини няколко седмици преди бала и се наложи да отмени срещата. Бях си купила рокля и всичко останало. Бях опустошена, но за Вини беше още по-зле. Вече беше на пробация заради сбиване, а бащата на Еван беше в училищния съвет. Никой не се изненада, когато Вини беше изключен.

Мой ред е.

— Защо преби Еван?

Веждите на Вини се повдигат изненадано.

— Оливия Майкълс, да не би да ме питаш личен въпрос, който не е свързан със статията?

Изчервявам се, мразейки се задето попитах. Но винаги се бях чудила. Вини често се забъркваше в боеве, докато бяхме в гимназията, но обикновено не бяха със спортистите. Преди това дори се държеше приятелски с Еван.

— Предполагам, че е така.

Той се усмихва неохотно, напрежението се промъква обратно на лицето му.

— Той каза нещо, което не ми хареса.

— Казал е нещо, което не ти е харесало? — Присмивам се на отговора му, недоумявайки как се е оставил да го изключат заради нещо толкова тривиално.

— Това ще трябва да се брои като още един въпрос, ако трябва да се повтори. — Вини ме предупреждава с усмивка.

Почти още два часа минават и Вини отговаря на всеки въпрос, който му подхвърлям. И мога да кажа, че го прави искрено. Измежду въпросите и отговорите, се отдаваме на спомените за времето, което прекарахме заедно в гимназията. Изненадана съм колко много неща помни за мен. Любимите ми храни, музиката, която слушах, как пишех свои собствени финали на класическите произведения, мечтата ми да стана писателка. Сладко е и неочаквано.

Вини плаща сметката, въпреки че му казвам, че вестникът ще плати.

— Може ли да задам още един въпрос, Лив?

Завъртам очи игриво, но в някакъв момент през последните часове съм спуснала защитата си... той знае, че се шегувам.

— Давай.

Той се привежда по-близо и прошепва.

— Може ли да те целуна?

Не отговарям веднага, предимно защото той не ми дава възможност. Вместо това ме целува. Отначало е колебливо, контролирано, нежно... почти несигурно. Вкусът му е сладък като тирамисуто, което току-що си поделихме. Невероятно вкусно. След минута, той се отдръпва, устните ни все още се докосват след нежната му целувка и тих стон се изплъзва от устата ми, преди да успея да го спра. А после нежността излита през прозореца и той е отгоре ми,

целувайки ме грубо, езикът му се промъква в устата ми и настоява да го оставя да поеме контрола. Напрежението, което е стиснало тялото ми през последните няколко дни откакто го видях отново, умолява да бъде освободено. Сграбчвам блузата му, стискайки, придърпвайки го още по-плътно до себе си, въпреки силната му хватка, която вече ни е притиснала един към друг. Той отчаяно засмуква езика ми и захапва устната ми, когато се отдръпвам, за да си поема въздух.

Задъхани, накрая се отдръпваме, поради единствената причина че се нуждаем от въздух. Шокирана от интензивността на реакцията си, започва да ме хваща срам. Понечвам да се отдръпна, но Вини ме следва, непозволявайки контактът ни да бъде прекъснат. Той се притиска към едната страна на лицето ми, а аз слушам забързаното му дишане до ухото ми. Безумно еротично е и трябва да поставя разстояние помежду ни, за да не сторя нещо глупаво.

— Трябва да те видя отново, Лив. — Гласът му е нисък и дрезгав.

Правя всичко възможно да събера мислите си, но главата ми се върти, умът ми е плетеница от емоции, някои нови, някои стари.

— Ами Криси или Миси, или както там ѝ е името?

— Свърши. — Отговорът му е бърз, а тонът — рязък.

— Откога, видях ви заедно едва миналата седмица?

— От точно сега.

Мамка му. Ще ми се да не обичах отговора му, но е така. Предизвикателен е и социално неуместен, но освен това е суров и откровен. И всичко, което ме привлече към него преди толкова много години. Той е този, който е, и не се извинява, ако не е това, което си очаквал. По някакъв странен начин винаги съм му завиждала. Способността да живееш собствения си живот, само заради себе си, е много лесно да се каже, но е трудно да се направи.

ГЛАВА 12

ЛИВ

Събота сутринта отивам на йога. Наистина не искам да измъквам мързеливия си задник от леглото, но имам нужда от това. Предимно заради умственото си благополучие, отколкото заради физическото. Мозъкът ми се чувства разбъркан през целия път до там, обичайната ми сутрешна яснота ми убягва. Това, че бях с Вини вчера, ме обърка. Веднъж вече ме нарани и ми отне дълго време, за да го превъзмогна. По-дълго, отколкото ми се ще да призная. Не би било разумно да му дам втори шанс. Миси може и да се е превърнала в Криси, а боят в училищния коридор да е станал бой в клетка, но той си е все същият. Същото момче, което взима каквото иска и не поглежда назад. Само дето сега е мъж. Боже, какъв мъж.

Но онази целувка. Не прилича на нищо, което някога съм изпитвала в живота си. Изпълнена със страст и желание, накара ме да забравя къде се намирах. *Коя бях.* Опасно е да съм близо до него. Лесно мога отново да хлътна, заради което знам, че повече не мога да го виждам. Казах му, че ще си помисля, но решението ми не беше трудно. Щом поставех разстояние помежду ни, можех да мисля ясно.

По-отпусната и фокусирана съм след йога, но все още съм далеч от организираната си същност. Спирам в центъра на града, за да напазувам, и се боря да открия в чантата звънящия си телефон, докато нося торбите към паркинга. Не разпознавам номера веднага.

— Ало?

— Лив? — Женски глас. Познат е, но не успявам моментално да го свържа с някое лице.

— Да.

— Аз съм Ел.

— О, здравей, Ел. Как се чувстваш?

— Сякаш съм глътнала четири и половина килограмова диня — въздъхва тя. — Слушай, умирам за кафе. Заета ли си? Ще си взема

безкофеиново, ти може да си вземеш от хубавото и да ми го описваш, докато го пише.

Усмивам се, мислейки си за първата ни и единствена среща. Бързо се сприятелихме и я харесах. Описах ѝ вкуса на кафето, което така отчаяно искаше да погълне.

— Разбира се, с удоволствие. Аз съм в центъра, какво ще кажеш за „Барто“?

— Перфектно, ще те чакам там след половин час.

* * *

Двете с Ел седим и си приказваме известно време. Разказва ми как се е запознала с Нико, докато е работила за него по някакъв договор. Казвам ѝ за работата, която така отчаяно се опитвам да получа, и за резервната позиция в „Поуст“ в Ню Йорк. След час, прекаран в приказки, тя замлъква за минута, преди да вдигне смутен поглед към мен. Виждам, че иска да ми каже нещо.

— Трябва да призная нещо.

— Дообре. — Провлачвам думата, несигурна какво ще последва.

— Вини ме помоли да се свържа с теб. Да проверя дали мога да те убедя да излезеш с него. Не ме разбирай погрешно, мисля, че си страхотна. Така или иначе исках да се видим. Но сега се чувствам непочтено като седя тук, без да съм ти разкрила всичко.

Първоначалната ми реакция е да се почувствам предадена, но мога да видя, че Ел се чувства зле, така че я оставям на мира. Наистина я харесвам, усещам, че можем да бъдем добри приятелки.

— Благодаря ти, че ми каза. Оценявам искреността ти.

— Съжалявам. По някаква причина просто не мога да откажа на това момче. Винаги ми е бил слабост. Запознах се с него, когато беше само на дванадесет или тринадесет. Минали сме през доста неща заедно през годините. Особено покрай майка му и всичко останало.

Винаги бях подозирала, че майката на Вини има проблеми. Всеки път, когато се забъркваше в неприятности в училище, той се изправяше сам пред наказанието, майка му не можеше да бъде намерена. Чувствах се зле задето подтиквам Ел да ми разкаже повече.

Очевидно не е наясно, че животът му у дома е непознат за мен, но по някаква причина искам да науча повече.

— Как е майка му?

В отговор Ел издава ръмжащ звук.

— Все още надрусана. Все още периодично замесва Вини в бъркотиите си. Все още е пълна загубенячка. — Тя отпива от безкофеиновото си кафе и смръщва нос. — Защо не могат да направят безкофеиново, което да прилича повече на истинското? Изпращаме хора на луната, снимки по телефона до другия край на света, но безкофеиновото все още има вкус на вкисната вода.

Когато става два часа, алармата на мобилния ми телефон се включва, за да ми напомни, че трябва да взема Али от училище. Тя реши да се върне към учението и започна да работи върху дипломирането си, а аз се писах за доброволец да го играя такси за занятията ѝ през уикенда, тъй като тя вече няма кола. С Ел бяхме прекарвали повече от два часа в кафенето и въпреки това ми изглеждаха като само десет минути.

— Мразя, че трябва да бягам, но трябва да закарам съквартирантката си.

И двете ставаме и се прегръщаме, смеейки се, когато коремът ѝ ни пречи.

— Та, какво да докладвам на Вини? — Ел вдига вежди и прехапва долната си устна. Има надежда в очите ѝ. Очевидно го обожава. Откривам утеха, знаейки, че Вини има жена като Ел, която да се грижи за него. Особено след онова, което току-що научих за майка му.

— Не знам, Ел. Знам, че те е грижа за него... и, странно, но откривам, че и мен също. Но просто не мисля, че е подходящ за мен.

Ел изглежда разочарована, но въпреки това се усмихва.

— Надявам се, че все още можем да бъдем приятелки?

— Наистина би ми харесало.

ГЛАВА 13

ВИНС

Не се спирам, откакто Ел се върна и ми предаде новината, че Лив не планира да се видим отново. Днес прекарвам девет часа в залата. Твърде много е, знам, че утре ще си платя за това, но точно сега не ми дреме. Нико затвори мястото преди час, но не ми каза да си вървя. Знае, че трябва да действам. Разбира как работи мозъкът ми, оставяйки ме неспокоен, неспособен да стоя на едно място, докато не се изморя до степен на изтощение. Разбира ме, защото и той е същият. Плюс това, знае как щях да се справя с това преди шест месеца, така че е щастлив да ме държи зает в залата, вместо да съм навън да купонясвам.

— Искаш ли да говориш за това? — Нико живее в апартамента горе с Ел, но слиза, за да ме провери. Застава зад чувала, който се люлее от ритниците ми, и го задържа, давайки ми по-стабилна мишена, която да атакувам.

— Не. — Удрям няколко пъти чувала и Нико е принуден да отстъпи две крачки назад заради силата на ударите ми. Каквото и да чувствам сега, то ме кара да удрям по-силно от обикновено. Много лошо, че тази гадост не може да се бутелира и да се вади, когато наистина имаш нужда от нея.

— Ел казва, че е заради момичето. — Нико ме притиска, винаги го прави.

— Не искам да говоря за това, мамка му.

— Внимавай с приказките.

Спирам да замахвам и заставам мирен. Не може да е сериозен.

— Бъзикаш ли се с мен? Вече не съм проклет тринадесетгодишен.

— Мда, осъзнавам го. Но се държиш като такъв. И освен това крещиш, а по някаква тъпа причина много бременната ми съпруга се

тревожи за жалкия ти задник и това да слуша мръсната ти уста е проява на неуважение.

Дай ми проклета почивка.

— Знаеш ли какво, махам се. — Блъскам чувала към него с все сила, преди да изхвъркна навън. Чувалът така или иначе не помага. Трябва да намеря друг начин, по който да изпусна парата тази вечер.

* * *

По-малко от час по-късно, аз съм изкъпан и отново на мотора, отправяйки се към най-близкия бар. Късно е и мястото ще е фрашкано с ФКМЧ. Няма да отнеме дълго да намеря някоя, която да е готова за мен.

Центърът е пълен в събота вечер. Имам чувството, че уцелвам всеки червен светофар, откакто тръгнах. Спирам, когато още един светва в червено пред мен, забивайки крак в земята, докато балансирам и чакам. Оглеждам се, попивайки високите сгради, които ме заобикалят. Често минавам по този път, но никога досега не съм забелязвал табелата на сградата, пред която стоя. „Дейли Сън Таймс“. Иди, че разбери. Допреди седмица не я бях виждал с години, а сега е навсякъде, накъдето се обърна.

Отнема по-малко от десет минути след влизането ми във „Фланиган“, за да ме открие Криси. Тя се сгушва до мен, притискайки чатала си до крака ми. Знаем, че мога да я имам веднага, не е нужно да се старая. И на нея ѝ харесва грубо. Обикновено бих бил навит за лесна плячка, но тази вечер това само ме вбесява. Зарязвам я на бара, тръгвам си през задната врата, без да си правя труда да ѝ казвам, че няма да се върна след отбиването до тоалетната.

Отново на мотора, след по-малко от половин час в бара, аз съм бесен, че съм сам, но не ми представлява интерес да бъда с някоя жена тази нощ. Освен една. Една жена, която не проявява интерес да бъде с мен. Страхотно, мамка му.

ГЛАВА 14

ЛИВ

В понеделник работя до шест часа и се втурвам през вратата в опит да хвана курса по йога от седем и половина. На входната врата има масово преселение от колони с хора, чакащи да излязат през единствените две въртящи се стъклени врати. Възнамерявам да изровя звънящия в чантата ми телефон, докато си проправям път през въртящата врата, по необходимост правейки малки крачки, за да не се блъсна в стъклото. Почти пропускам отвора, през който да изляза, докато се боря да сложа телефона на ухото си, намествайки двете презрамки обратно на рамото си.

— Ало.

— Лив?

Гласът му ме спира насред крачката. Буквално. Човекът зад мен се блъсва отгоре ми, когато се заковавам неочаквано.

— Вини?

— Мда.

— Откъде взе номера ми?

— Откраднах го от телефона на Ел. Усмивам се на откровеността му.

— Всичко наред ли е?

— Искам да те видя.

Поемам си дълбоко въздух. Самият звук от гласа му кара убежденията ми да се разколебаят. Дистанцията определено е наложителна, за да му попреча да ме омае. Вероятно дори стоенето настрани от телефона може да е добра идея. Звукът от гласа му просто ме разтапя.

— Не мога, Вини.

— Не мисля, че имаш избор, Лив.

— И защо така?

— Защото си на път да минеш през мен.

На практика изпускам телефона, когато вдигам поглед и го откривам да стои подпрян на един Харли, с наперена усмивка на лице.

Спирам.

— Какво правиш тук? — Като идиот, все още му говоря през телефона, макар че той стои на около четири метра и половина от мен.

Вини се усмихва и вдига телефона си към мен, свивайки рамене. Изглежда развеселен, но въпреки това вдига телефона към устата си, за да отговори.

— Исках да те видя.

— И затова идваш до работното ми място и ме чакаш?

— Щом е необходимо. — Гледам как Вини се оттласква от мотора и се изправя, пъхвайки телефона си в джоба. Бавно тръгва към мен, почти сякаш не е сигурен дали няма да побягна. Не помръдвам.

Все още говоря в телефона, когато той скъсява дистанцията помежду ни, заставайки директно пред мен, достатъчно близо, за да се докоснем, ако се наклоня леко напред. Толкова е близо, че мога да го помириша. Боже, той мирише толкова невероятно, че ме упоява и замайва.

— Но защо? Защо искаш да ме видиш?

Вини бавно вдига ръка и затъква зад ухото ми кичур коса, който вятърът е запратил в лицето ми. Ръката му се задържа до бузата ми, а после бавно я плъзва под брадичката и повдига главата ми, принуждавайки ме да срещна погледа му. Гласът му е тих и чувствен, когато заговаря.

— Не мога да спра да мисля за теб.

Преглъщайки с усилие, опитвам да избутам надолу буцата, която е заседнала в гърлото ми, за да мога да отговоря.

— Вини, не мога.

Ръката му се плъзва около кръста ми, задържайки ме на място.

— Можеш. — Тонът му се променя от мек към твърд, почти заповеднически. Прави нещо с мен, разбърква нещо вътре в мен и усещам вълна на възбуда от убедителността му. Всичко на улицата около нас изчезва, а тялото ми става в пълно съзвучие с неговото. Поразява ме как мога да бъда така възбудена от нещо, което би трябвало да ме кара да побягна в противоположната посока.

Той заравя глава във врата ми и вдишва дълбоко.

— Усещаш го. Знам, че е така.

Не греша. И аз го усещам. Чак до върховете на пръстите на краката. Искам го. Силно. Но и преди съм минавала по този път с него. И знам, че ще започна нещо, което той ще приключи. По-рано, отколкото съм готова. Отново.

Ръцете му, леко обвити около талията ми, се затягат, придърпвайки ме към него, докато телата ни се докосват. Мога да усетя излъчващата се от тялото му топлина и глада в погледа му.

— Целуни ме, а после ми кажи, че греша. — Гласът му е дрезгав и напрегнат. Несъзнателно облизвам устните си, които са изсъхнали. Той простенва, еротичният звук моментално запалва огън в тялото ми и дъхът ми секва, докато той ме гледа напрегнато, преди собственически да покрие устата ми със своята. Целувката му е агресивна, но умела, оставяйки ме без друг избор, освен да следвам настойчивото му ръководство.

Дори не забелязвам, че чантите ми падат на земята, но това освобождава ръцете ми. Те се пресягат и се гмурват в непокорната му коса. Преплитайки пръсти, дърпам силно, задълбочавайки целувката. Вини изръмжава и ме стисва силно, докато ме вдига във въздуха, притискайки ме по-близо до себе си. Мога да усетя пулсиращата му ерекция срещу корема си и това ме кара да си загубя ума. Тялото ми копнее за него и отвърщам на целувката му с такава сила, че изненадвам дори себе си.

Твърде скоро, той отново ме оставя да стъпя на крака. Коленете ми са така омекнали от целувката му, че съм благодарна, задето хватката му около мен е все още здрава, от страх, че може да падна.

— Искам те, Лив. Не мога да се спра. Кажи ми, че не усещаш това между нас и ще си тръгна.

Не вдигам поглед към него, умът ми все още препуска бързо като сърцето ми и се страхувам какво може да ми причини вглеждането в тези красиви, бледо сини очи, предвид отслабеното ми състояние.

— Погледни ме.

Нещо в тона му показва, че нямам друг избор, освен да се подчиня. Преценката ми става замъглена при звука от силата на волята и желанието му. Превзема ме, повличайки ме в собствената ми малка вселена, където съществуваме само ние двамата, и усещам необяснима нужда да му угодя.

Очите ми бавно се отварят и поглеждам към него. Вниманието му е така съсредоточено върху мен, че ми е трудно да дишам.

— Кажи ми, че не ме искаш.

Искам да му го кажа, но не мога. Защото го искам. Никога не съм искала нещо по-силно през живота си. Чувствата, които той предизвиква в мен, са толкова съкрушителни и всепоглъщащи.

— Не че не те искам — гласът ми излиза като слаб шепот.

— Какво е тогава?

— Ти си. — Клатя глава, без да се разбирам напълно. — Просто ти. Твърде много е, твърде бързо и твърде силно, а това ме плаши. Дяволски ме плаши.

Тъглчетата на устата на Вини се извиват нагоре, а аз наблюдавам как лицето му видимо се отпуска пред очите ми.

— Искам да ти обещаая, че ще забавя топката, че ще действам бавно, но не искам да започвам нещата с лъжа. Не съм сигурен, че мога да действам бавно около теб, Лив.

— Гласът му отново е нежен и сладък. — Но ти обещавам, че ще опитам. Ако това е необходимо, аз ще... ще опитам. — Вини отдръпва глава, за да погледне директно в очите ми. — Вярвай ми за едно нещо, Лив... каквото и да става помежду ни, то ще се случи. Можеш да правиш нещата трудни колкото си искаш, но нас, Лив, *ще ни* бъде. Никой от двамата ни не може да го спре.

Някак си, дълбоко в себе си, знам, че е прав.

* * *

Вини не ми дава възможност да се отдръпна или да се откажа от съгласието си от това да видим докъде ще стигнем. Той усеща, че времето и разстоянието помежду ни ще ме накарат да си променя мнението и вероятно е прав. Най-вероятно е прав. Далеч съм от него едва от час и вече имам колебания, когато стигам до залата, където се съгласих да се срещнем. Придума ме да пропусна йогата и да пробвам курса по кикбокс, в който той преподава в покрайнините на града.

Вече стои в предната част на залата, когато влизам. Няколкото жени, които го заобикалят, изглеждат така, сякаш се готвят за фотосесия за спортно облекло, отколкото за истински упражнения. Той

улавя погледа ми, докато влизам, и свива пръст към мен, викайки ме в предната част на залата. Дамите около него проследяват линията на погледа му, любопитни какво е отвлякло вниманието му от тях, след като те очевидно се трудеха здравата, за да го задържат. Мръщят ми се, докато ги приближавам.

— Дами, ще започнем след минута, защо не заемете местата си.

Той говори на тях, но очите му не изпускат моите. Соча себе си, усмихвайки се самодоволно, питайки дали думите му са насочени към мен, но той се усмихва и поклаща отрицателно глава.

— Първи ред. Точно пред мен, Лив. — Той ми отправя крива усмивка и се пресяга надолу, сграбчвайки подгъва на блузата си и събличайки я с едно бързо движение.

Завъртам очи към него, но така или иначе заемам мястото си отпред. Гледката просто е твърде добра, за да не съм отпред и в средата.

— Загривка, дами. Или вече сте готови за мен? — Той се усмихва на пълната зала с надяващи се жени, а аз наблюдавам реакциите им в отражението на огледалото пред мен. Мисля, че може и да съм усетила аромата на женски феромони да се носи към предната част на залата, решени да привлекат набелязаната мишена.

Очите на Вини откриват моите и ми се ухилва многозначително. Завъртам игриво очи в отговор. Той превежда класа през серия от разтягания и от време на време успявам да го зърна в огледалото, докато минава през класа и раздава инструкции. Спира, когато стига до мен, и слага ръка на кръста ми, докато се навеждам да докосна пода с ръце.

— Още малко. — Той прилага натиск, докато ръката му бавно гали нагоре и надолу по гръбнака ми. Навеждайки се до мен, той прошепва в ухото ми, така че само аз да го чуя. — Исусе Христе, имаш невероятен задник, Лив. — Усещам как думите се плъзгат по мен и съм благодарна, че сме в пълна с хора стая, вместо сами.

Четиридесет и пет минутния курс е по-труден, отколкото очаквах, но Вини го прави забавен. Той е игрив и внимателен към класа. Мога да видя как го гледат всички, но той спазва определена дистанция от тях, докато някои здравата се опитват да го съблазнат, когато той работи с тях индивидуално. Откривам, че се чудя дали

винаги е професионалист с учениците си или действията му сега са заради мен.

В потен безпорядък съм след курса, още по-зле, отколкото ако бях на йога.

— Това беше забавно, не мога да повярвам колко бързо мина времето. — Бърша потта от челото си, докато говоря.

— Радвам се, че ти хареса. Добра си, естествено размахваш тези крака.

— Благодаря.

— Готова ли си да си вземем нещо за ядене?

— Наистина трябва да се изкъпя.

— И аз може да се възползвам. — Вини повдига вежди многозначително.

— Това не беше покана.

Вини приключва със събирането на нещата си. Няколко жени все още се размотават наоколо и си приказват, но повечето вече са си тръгнали. Стоейки пред мен, той обвива едната си свободна ръка около талията ми и ме придърпва близо до себе си, без да го е грижа дали хората все още са в залата.

— Много жалко, надявах се да ми изтъркаш гърба.

— Мисля, че днес ще трябва сам да се погрижиш за себе си. — Повдигам вежда игриво, двойният смисъл в изказването ми е умишлен.

Вини се смее, клатейки глава, докато премията ръка през раменете ми, държейки ме близо до себе си, когато ни повежда навън.

— Ще се изкъпя сам, но няма да е толкова забавно. Но ще те заведа на вечеря. Дай ми адреса си, ще те взема след четиридесет и пет минути. Няма да рискувам като ти дам повече време от това.

* * *

Караме към част от града, където не съм била от години, недалеч от старата ни гимназия. Изненадана съм, когато Вини паркира зад библиотеката и заобикаля, за да отвори вратата ми, без обяснения.

— Защо сме при библиотеката? — Вини поема ръката ми и ми помага да слеза от пикапа му, грабвайки торба от задната седалка.

— Ела, ще ти покажа.

Вървим няколко минути и най-накрая схващам къде трябва да ме води. Дървото. Години наред, след като Вини напусна училище, не можех да погледна към това проклето дърво. Това беше нашето място. Няколко месеца, след като започнах да му преподавам в библиотеката, времето най-накрая се стопли достатъчно и Вини настоя да учим навън. Така че си намерихме тихо местенце под голямо дърво и прекарвахме под него почти всеки следобед след училище. За мен това беше нашето дърво, специално място, където се влюбих за пръв път.

Вини отваря торбата, вади одеяло и го разпъва върху тревата, сочейки ми да седна с преувеличен жест с ръка и поклон.

— Вечерята ни. — Той бърка и вади друга торба, подавайки ми я, преди да седне наблизко върху одеялото.

Знам какво има в торбата, но така или иначе проверявам. Не мога да повярвам, че помни толкова много. Повечето следобеди си разделяхме сандвич. Печено месо и сирене, с майонеза само на неговата половина.

— Не мога да повярвам, че помниш всичко това.

— Разбира се, че помня.

Опитвам се да му се усмихна, но той вижда по лицето ми, че нещо ме тревожи.

— Какво има?

— Нищо. Предполагам, че просто съм изненадана, че помниш всичко това.

— Да помня? Лив, онези месеци с теб... никога не бих ги забравил.

Когато прекарвахме време заедно преди всички тези години, никога не съм се съмнявала, че имаше нещо между нас. Бях млада и неопитна, но сърцето ми казваше, че и него го е грижа за мен. После всичко просто приключи. И прекарах следващата година от живота си, чувствайки се глупаво задето си мислех, че и той изпитва нещо към мен. Да кажа, че бях съкрушена, би било омаловажаване. Това съсипа вярата ми в толкова много неща... младата любов, доверието в преценката ми за момчетата, отдаването на сърцето ми на някой друг.

— Тогава защо, Вини? Защо спряхме да прекарваме време заедно, след като напусна училище?

Вини въздъхва, прокарайки пръсти през тъмно русите си кичури. Това прави непокорната му коса още по-дива и още по-секси.

— Животът ми беше тотално прецакан. Майка ми имаше проблеми, тъкмо ме бяха изритали от училище и не разбирах някои неща за себе си. — Той се пресяга за ръката ми. — Ти беше млада, Лив. Не беше готова за онова, което исках от теб.

Думите леко се изплъзват от устните ми, преди да успея да ги възпра.

— Не ми пукаше за нищо от това. Просто се нуждаех от теб.

Гледам как гърлото на Вини се движи, докато той преглъща. За секунда зървам в този мъж момчето, което някога познавах, само че този път той е отчаян вместо гневен. Но този проблясък бързо изчезва, възпирайки тъгата.

— Имаше нужда от някой по-добър. Аз щях да те повлека надолу. — Думите му са изречени твърдо. От резкия му тон става ясно, че възнамерява това да е краят на разговора. И двамата мълчим дълго, никой не иска да проговори пръв.

Дори не осъзнавам, че се вирам в хванатите ни ръце, избягвайки зрителен контакт, докато Вини най-накрая не слага ръка под брадичката ми, принуждавайки главата ми да се вдигне и да срещна погледа му.

— Разбираш ли?

— Донякъде. Предполагам. — Гласът ми трепва. Защото истина е, че наистина не разбирам.

— Беше ме грижа за теб, Лив. Много.

Мога да кажа, че е искрен и това ме кара да се чувствам по-добре. Поне малко. Усмивкам му се неохотно, докато той прокарва кокалчетата на пръстите си по бузата ми.

— По-добре яж. Когато те погледна как седиш тук, това ми напомня за всички неща, които никога не успях да направя с теб. — Сладката му усмивка е заменена с мръснишка. — На теб. Имам цял списък с неща, които искам да направя *на* теб.

* * *

Храненето разчупва напрежението помежду ни и прекарваме следващия час смеейки се и наваксвайки, попълвайки всички липсващи части от годините, в които сме били разделени.

— И какво накара Нико да те приеме обратно за тренировки?

— Баща ми. — Вини потрива гърдите си, докато говори, несъзнателно посягайки към металните плочки под блузата му. Съмнявам се някога да е знаел, че изобщо го прави.

— Баща ти?

— Мда. Местният клон на мото клуб „Ангелите“ организират обиколка с мотори всяка година на Деня на ветераните, за да съберат пари за Детската болница. Повечето от тях са ветерани като баща ми. Така че започнах да карам с тях в чест на баща ми, когато станах на седемнадесет и си взех първия мотор. Миналата година трябваше да съберат повече пари. Болницата има нужда от финансиране за ново крило за семейства на деца с рак, където да отседат, докато децата получават лечение. Затова помолих Нико да се включи, както и да доведе някои от момчетата от залата.

— А той каза „да“ и после почна да те тренира отново? Вини се засмива.

— Нищо с Нико Хънтър не е толкова лесно. Попита ме дали баща ми би се гордял от онова, което правех. Бях излязъл от контрол, твърде много купонясвах. Отнесох четиричасова лекция, но накрая се съгласи да кара заради набирането на средства. След като свърши, той ми каза следващата сутрин да бъда в залата в 6 часа сутринта. Мислех, че ще ме тренира. Вместо това ме накара да си направя тест за наркотици. Минах го. После ме накара да идвам отново в случайни моменти от месеца. Един ден се появих и той ми каза да се качвам на ринга, вместо да ми връчи чашка.

— Звучи сякаш е трябвало да спечелиш отново доверието му.

— Мда, все още работя по тази част. От шест месеца не съм пипвал друго, освен пиячка, но все още ме тестват от време на време.

— Това притеснява ли те?

— Какво?

— Че ти отнема толкова време, за да си върнеш доверието му?

Вини не отговаря веднага. Вместо това ме поглежда в очите и задържа погледа ми за минута, преди да проговори.

— Не възразявам да работя за нещо, което е важно за мен. — Очите му се спускат към устата ми и после се връщат обратно. Бавно се навежда и ме целува. Нежно е и сладко, изпълнено със смисъл и

усещам още една пукнатина в стената, която изградих около сърцето си, за да се предпазя от този мъж.

* * *

Почти 3 часа сутринта е, преди Вини най-накрая да ме откара у дома. С него съм от близо десет часа и въпреки това имам чувството, че вечерта приключва твърде бързо. Вини паркира и притичва да ми отвори вратата, подавайки ми ръка, за да ми помогне да слеза. Не ме пуска, когато се изправям. Вместо това ме дръпва плътно до себе си, хватката му се затяга, докато ме държи близо, без да продума цяла минута.

— Искам да се кача, но няма да те помоля. — Той говори срещу горната част на главата ми, бузата му все още е заровена в косата ми.

Отдръпвам назад лице, колкото да го погледна, докато говоря. На път съм да му отговоря, да му кажа, че е много скоро и все още не мога да го поканя да се качи, когато той поема устата ми за целувка. Голямата му ръка се обвива около тила ми, задържайки ме на място, докато нежно проследява очертанията на устните ми с езика си, преди да засмуче устната ми и да ухапе грубо. Инстинктивната ми реакция е да се отдръпна от болката, но няма смисъл, Вини държи главата ми и не ми дава възможност да отговоря. Вместо това езикът му нахлува в устата ми и ме целува с толкова много страст, че не мога да не я почувствам да минава през тялото ми. Кожата ми се загарява, всеки нерв препуска с пълна скорост, докато електричество пулсира във вените ми, а аз отвърщам на целувката му толкова силно, че той поддава.

— Скоро, Лив — промърморва той измежду нетърпеливи целувки, когато спираме, за да си поемем въздух. — Искам те в леглото ми. Под мен, върху мен, наведена... мамка му, ще измислим нови начини, по които да те имам.

Малък стон се изплъзва от устата ми и хватката му около мен се затяга още повече.

— Сега по-добре бягай, Лив. Ако чуя този звук още веднъж, ще наруша обещанието си да действам бавно и няма да спра, докато не се уверя, че няма да можеш да вървиш няколко дни.

Вини неохотно отпуска хватката си и бавно ме пуска. Това разкрива борбата му и отварям уста, за да проговоря, но Вини слага ръка на устата ми, заглушавайки опита ми. Думите му са строго предупреждение:

— Върви. Сега.

* * *

Слънцето е започнало да изгрява, докато успея да се отпусна достатъчно, че да заспя. Но когато най-накрая успявам, откривам момчето, което някога познавах, а не мъжа, когото току-що бях оставила, да превзема сънищата ми.

Седя до дървото, коленете ми са свити до гърдите, ръцете ми са склучени здраво около тях. Гледам надолу към него, лежащ толкова небрежно и отпуснато, стегнатото му тяло е изпънато върху тъмно зелената трева. Със скръстени зад главата ръце, той ми се усмихва и бледо зелените му очи блестят, контрастиращи красиво срещу загорялата му кожа на светлината на следобедното слънце.

— Целуни ме, Лив.

Замръзвам при думите му. Целувала съм момче и преди, но не и такова като Вини. Общо взето само за това мога да мисля през последните четири месеца. И въпреки това стоя като заслепена от фарове сърна, когато възможността най-накрая ми пада в скута.

— Лив. — Гласът на Вини ме изтръгва от унеса ми. За минута си мисля, че трябва да съм си въобразила, че той току-що ми е казал да го целуна. Дори изпитвам малко облекчение, че всичко е само в главата ми. Но облекчението е краткотрайно. Красивите му очи се заковават върху моите и този път няма съмнение, че не съм си въобразила думите му. — Ела тук, Лив. Целуни ме.

Все още лежейки небрежно със склучени зад главата ръце, той не прави опит да помръдне към мен. Вижда объркването по лицето ми.

— Наведи се, Лив. Приблужи уста до мен и ме целуни.

— *Защо?* — Най-накрая откривам остроумието си и проговарям.

— Не искаш ли? — казва той, многозначителна усмивка играе на лицето му, докато говори.

Лицето ми почервява, преди дори да проговоря, издавайки смущението ми.

— Да.

— Тогава ме целуни.

— Но...

— Лив.

— Какво?

— Просто го направи. Поне веднъж спри да мислиш.

Така и правя. Навеждам се и колебливо докосвам устни до неговите и го целувам. Нежно, със затворена уста.

Отново сядам, отварям очи и откривам, че Вини ми се усмихва. Аз му се усмихвам в отговор, чувствайки облекчение.

— Сега ме целуни наистина, Лив.

Усмивката ми бързо изчезва, заменена от тревога и нервност. Несъзнателно прехапвам долната си устна. Вини повдига вежди, чакайки търпеливо.

Бавно се навеждам отново към него и покривам устните му със своите. Отначало се колебая дали да отворя уста, но после го правя. Принуждавам се да отблъсна страховете си и плъзвам език в устата му. И само това е нужно. Вини изръмжава и обвива ръце около врата ми, придърпвайки ме по-близо, докато езикът му поема контрола. Целуваме се сякаш вечно, спирайки само за по няколко секунди, и двамата сме се запъхтели, поемайки въздух само колкото да можем да продължим.

Накрая Вини прекъсва целувката, прекратявайки страстната прегръдка със серия от сладки, нежни целувки със затворена уста. Отпускайки хватката си около тила ми достатъчно, че да ми позволи да отдръпна глава, колкото да го погледна, откривам, че ми се усмихва.

— Защо? — питам аз.

— Какво защо? — Палецът на Вини нежно гали задната част на врата ми, докато говори.

— Защо ти не ме целуна? Защо ме накара да те целуна първа?

— Давах ти време да ми откажеш. — Усмихва ми се наперено.

— Въпреки че знаех, че го искаш. Не знаех дали си готова за мен.

ГЛАВА 15

ВИНС

— Влациш си задника. Трябва ли да питам какво си правил снощи или да се връщаме директно към случайните тестове? — Нико е на ринга с мен. Прав е, тази сутрин съм изцеден, но за разнообразие няма нищо общо с купонясване.

— Снощи до късно бях с Лив. Прибрах се и не можах да заспя. Нико се размива.

— Бил съм там, вършил съм го.

— Мда, отне ми три часа да заспя, след като я оставих.

— И не си спрял във „Фланиган“ на път към вкъщи, за да подбереш някоя, която да ти помогне да я изкараш от системата си?

— Даже не съм си го помислял. — През ума ми не е минавала мисълта да забърша някоя ФКМЧ, която да ми помогне да се освободя от раздразнението, с което се прибрах, след като накарах Лив да си тръгне снощи.

— Малкото ми момче може и да пораства въпреки всичко. — Нико се покатерва на ринга и вдига лапите, за да започна с ударите.

— Много смешно.

Нико се засмива.

— Така си мисля.

Завъртайки крак за ритник със завъртане, удрям лапата и Нико прави крачка назад заради силата на сблъсъка.

— Изглежда затрудненията са ти от полза. Отново. Другият крак. Събори ме по задник или ще правиш десет километра на пътечката, когато приключим тук.

Шибаният Нико. Винаги използва проклетата пътечка срещу мен. Откакто бях малко дете. Отдръпвам се и удрям силно с другия крак. Нико прави две крачки назад, но остава на крака.

— Изглежда те чака хубаво тичане след днешната тренировка. — Нико се засмива, а аз прекарвам следващите четиридесет минути в

опити да го съборя по задник, чисто и просто за свое собствено удовлетворение. Не успявам и десетте километра тичане всъщност ми помагат да успокоя топката след още няколко часа раздразнение.

* * *

Минавам през дома на мама на прибиране от залата. Входната врата е отворена и усещам раздразнението, което тъкмо бях изразходвал с тичане, да се насъбира отново в тялото ми. Небрежна е, когато е друсана, тотално пренебрегва собствената си безопасност. И тъй като е друсана през повечето дни, почти винаги се излага на риск.

Изненадан съм да намеря майка си да седи на дивана, когато влизам. През повечето дни е в безсъзнание и наркомани лежат наоколо в безпорядък, като боклук, преди да бъде почистен след тежка нощ на купонясване. Двама мъже седят срещу майка ми. За разлика от онези, които обикновено откривам, тези изглеждат чисти, дрехите им не са дрипави и мръсни и изглежда са се бръснали през последните ден или два.

— Мамо? — Всички очи се обръщат към мен, покрай разгорещената дискусия не са забелязали кога съм влязъл.

— Здравей, бебчо. — Майка ми поглежда към мен, а после обратно към двамата мъже, които се взират в мен и мога да видя, че е нервна. Които и да са, те са лоша новина. Може и да изглеждат по-добре от обичайните загубеняци, които намирам, но вибрациите, идващи от майка ми, ми казват, че тези носят със себе си повече неприятности.

— Кои сте вие? — Накланям брадичка към по-близкия от двамата мъже и чакам отговор.

— Приятели сме на майка ти. — Мъжът се изправя и скръства ръце пред гърдите си. Опитва се да ме сплаши с ръста си, само дете шибанякът не знае с кого си има работа. Не ми дреме дали е с няколко сантиметра по-висок от мен.

— Така ли? Какво искате от майка ми, *приятелю*. Седящият тип плясва с ръка коляното си.

— Мили боже. Ти си Винс Стоун, боецът, нали? — Изглежда доволен от откритието си.

Напълно игнорирам въпроса му. Все още не е отговорил на моя и усещам как адреналинът ми започва да ме напомпва, подготвяйки ме за бой.

— Два пъти попитах любезно, сега започвам да губя търпение. Кои, мамка му, сте вие и какво искате от майка ми?

— Търсим един приятел на майка ти... който има нещо, което ни принадлежи. Поглеждам надясно и после наляво с драматичен жест.

— Не виждам никой друг тук... така че се разкарайте, мамка му.

Седящият тип се подсмивва и става. Гледам как вдига ръка към кръста си и потупва каквото е затъкнато в колана му, мълчаливо казвайки ми, че юмруците ми не могат да се мерят с огневата им сила. Той прави на другия жест с глава към вратата и двамата се отправят към изхода. Въръженият спира, преди да излезе, и се обръща отново към мен.

— Слушай, виждал съм те да се биеш. Много те уважавам, човече. Обичам да виждам как някое местно хлапе успява. Срамота е това, което се случва. Но майка ти — брадичката му сочи в нейната посока, — има две седмици да намери парите или стоката ни — той прави пауза, — или да намери онзи боклук Джейсън, за когото гарантира. Иначе ще се върнем. И всичките мускули на света няма да й помогнат.

ГЛАВА 16

ЛИВ

— Тъкмо щях да проверя дали все още дишаш. Колко още мислиш, че мога да чакам за детайли? — Али не чака даже двата ми крака да минат през вратата на спалнята ми, преди да започне.

— Кафе — изсумтявам в отговор. Няма да има никакво говорене, преди да заредя тялото си с кофеин. Али не се спира пред сърдития ми отговор. Вместо това се намества на кухненския плот, директно срещу каната за кафе, докато аз летаргично приготвям антидота срещу сънливостта си.

— Чаках до два часа, а ти така и не се прибра, така че предполагам, че срещата ти със секси звярът е минала добре?

— Секси звяр? Мислех, че е просто звяра?

— Това беше в гимназията, когато разби крехкото ти сърце. Сега му прощавам. Искам да кажа, кой не би му простил? Този мъж е секси звяр.

— Прощаваш му? Не му говориш от гимназията. Какво точно е направил, че да заслужи прощката ти?

— Свали си блузата за снимката в сутрешния вестник. — Али размърдва вежди многозначително и сочи към вестника, който лежи на кухненската маса. Отворен е на реклама с Вини, по-точно на предстоящия мач на Винс „Непобедимия“ Стоун. Освен датата и часа, има поместен и кратък текст, но изглежда не мога да спра да зяпам снимката.

— Можеш да го отнесеш в стаята си и да го използваш за вдъхновение по-късно — дразни ме Али, с широка усмивка на лице. — Първо искам подробности. — Най-добрата ми приятелка скръства ръце пред гърдите си. Очевидно няма да се предаде без бой.

Минавам покрай нея, все още стискайки в ръка вестника, грабвам кафето си и се отправям към всекидневната. Али ме следва плътно.

— Не знам, Али. — Въздъхвам раздражено. Не го правя за повече ефект, докато разказвам историята си, а наистина се чувствам противоречиво. — Когато съм около него, ми е много лесно да се чувствам така, сякаш мога отново да хлътна. Сякаш можем да продължим директно от там, откъдето спряхме, почти сякаш не си тръгна неочаквано и забрави за съществуването ми. Плаши ме колко лесно му беше да си тръгне.

— Може би не е било толкова лесно, колкото си си мислела през всичките тези години, Лив. Попита ли го?

— Да. Не исках да го правя, но не можах да се спра... трябваше да знам как така му е било толкова лесно, когато на мен ми беше толкова, толкова трудно.

— И какво ти каза той?

— Каза ми онова, което исках да чуя.

— Което е? Различно от истината?

— Не знам, Али. Страх ме е да повярвам, че това е истината. Че мога да му вярвам. Че може би можем да продължим от там, откъдето спряхме. Или още по-добре, да започнем отначало. Като възрастни.

— Предполагам, че трябва да решиш. Той струва ли си риска? Риска, че ако го допуснеш до себе си, може би този път той ще остане?

* * *

Като в мъгла съм, докато бързам да свърша всичките си задачи за седмицата. Умът ми открива пътя към Вини на всеки завой. В залата за вело аеробиката ми, мисля за гладките линии на мускулестия му, изваян корем, докато вчера напътстваше класа през серия ритници. В химическото чистене, добре изглеждащ мъж в скъп костюм ми се усмихва и възнамерява да завърже разговор. Но умът ми мисли само за това колко по-добре би изглеждал Вини в костюма „Армани“ за три хиляди долара, който носи красивият мъж. Изглежда всички пътища отвеждат ума ми до едно място.

Спирам до книжарницата след последната си задача. Няма нищо, което да прочисти главата ми по-добре, от това да прекарам няколко часа разглеждайки стелажите и отпивайки карамелено лате от бара в магазина. Взимам няколко романа, които възнамерявах да погледна.

Прелиствайки няколко страници от първата глава на едната, започвам да чета, възнамерявайки да реша с коя книга да прекарам вечерта.

Дебелата му, пулсираща ерекция се плъзва покрай отвора ми, спирайки се върху чувствителния ми клитор. Тих стон се изтръгва от мен като дълбока, гърлена въздишка и разпалва желанието на любовника ми. С ръмжене, той се отдръпва и се тласва в мен, изпълвайки ме с едно божествено движение. О, боже, а съм само на шеста страница. Мисля, че може да съм открила най-новата си покупка, срещата ми за тази вечер, когато телефонът ми звънва, връщайки ме обратно от място, което тъкмо започваше да ми харесва.

— Хей. — Само чуването на дълбокия глас на Вини ме кара да се усмихна.

— Здравей.

— Вкъщи ли си? — пита той.

— Не, в книжарницата съм.

— Търсиш нещо за работа?

— Всъщност, не. Просто се опитвам да избира хубава книга, с която да се сгуша довечера.

— Каква книга?

— Ъmmm... романтична.

— Сгуши се с мен вместо това.

Засмивам се, защото се закача, но освен това нещо в тона му ми казва, че поканата е истинска.

— Ама очаквах с нетърпение да чета мръсотии довечера.

— Мръсотии? Донеси я, може да ми почетеш. Може да разиграем сцените. Внезапно гърлото ми пресъхва. Представата Вини да разиграе кратката сцена, която току-що прочетох, кара главата ми да се завърти и хормоните да ме надвият.

— Лив.

Отнема ми минута да се отърся от унеса си и да отговоря.

— Мда, тук съм.

— Купи книгата, която е в ръката ти в момента.

— Откъде знаеш, че в момента в ръката ми има книга? Вини се подсмивва.

— Как се казва?

— Ъmmm. — Мамка му, не можах ли да избира нещо с по-малко уличаващо заглавие. „Силната му топлина“. — Не държа книга —

лъжа аз.

— Купи книгата, Лив.

— Откачен си, знаеш ли?

— Така са ми казвали. Купи книгата, Лив. Ще те взема в седем.

— Но...

— Без „но“. Седем, Лив... с книгата.

И после затвори.

ГЛАВА 17

ВИНИ

7 години по-рано

Последните няколко седмици прекарахме повече време в закачки, отколкото занимавайки се английски. Само че по тази тема аз съм учителят, а Лив е ученичката. Най-сексапилната малка ученичка, която някога съм виждал. И учи дяволски бързо. Искам само да съм вътре в нея, а и тя го иска, мога да го видя по начина, по който очите ѝ заблестяват, когато плъзна пръсти в нея. Толкова е тясна и гореща, а тялото ѝ отвърща перфектно на всяко мое докосване. А тя издава онзи малък звук, който ме подлудява. Съмнявам се изобщо да осъзнава, че го прави. Звук, който е кръстоска между стон и мъркане, и се страхувам, че може да експлодирам, ако някога го чуя, докато пенисът ми е в нея.

Почти девет часа е и паркът е празен, само ние двамата се търкаляме върху одеялото под нашето дърво. От онази нощ, когато я накарах да ме целуне, нещата стигат все по-далеч, все по-бързо с всяка следваща вечер. Повече вече просто не е достатъчно. Тази вечер е гореща и мъчителна, двамата се търкаме отчаяно един в друг през дрехите. Сухите тренировки с Лив са по-хубави, отколкото е било някога истинското нещо с която и да е уличница, с която съм бил. Пресягам се помежду ни, откривам вълшебното ѝ място през шортите и правя малки кръгчета по онзи начин, по който знам, че ѝ харесва. Тя не е приказлива, но тялото ѝ ми казва всичко, което трябва да знам.

Точно когато е на път да свърши, покривам устата ѝ със своята. Тя се опитва да отдръпне език, когато вълната я помита, но я принуждавам да продължи да ме целува. Звукът от стона ѝ, който аз заглушавам, ме кара да превъртя. Това е най-секси нещото, което съм чувал в живота си. Ако беше някоя друга, щях да я взема по четири различни начина и досега да съм свършил с нея. Само дето тя не е коя

да е. Тя е сладката, малка Лив и от време на време си позволявам да си представя, че съм доброто момче, за което ме мисли.

Когато се успокоява след оргазма, тя се пресяга към мен и някак си ръката ѝ се озовава в панталона ми и ме стисва в основата, преди да успея да я спра. Усещането от малката ѝ, нежна ръка, обвита около дебелия ми, пулсиращ пенис, ме кара да изгубя контрол. После усещам топлината от устата ѝ до ухото си и губя всичко, когато казва:

— Моля те, Вини, искам те.

Майната му. Дотук с доброто момче. По-малко от две минути по-късно и двамата сме без дрехи, а аз съм на път да получа онова, което толкова търпеливо чаках. Пенисът ми пасва перфектно на входа ѝ, когато тя вдига очи към мен и погледите ни се срещат. Големите ѝ, лешникови очи са широко отворени и изпълнени с емоции, но не това, което виждам, ме плаши до смърт. Виждам доверие. Тя ми отдава всичко, а аз не го заслужавам. Нито за минута. Бог знае какво ще ѝ причиня, когато прецакам нещата. И няма да отнеме много време. Нищо хубаво не продължава дълго.

Така че затварям очи, искам я толкова силно, че тялото ме боли, но не мога да гледам тези големи очи, когато ѝ отнема онова, което е готова да ми даде доброволно. Само дето това не помага... все още я виждам, въпреки че очите ми са здраво стиснати. Толкова жива картина се вижда в мен, че ми отнема секунда да се уверя, че наистина вече не гледам към нея. Затова се опитвам да спра да мисля, стискайки очи толкова силно, че съм убеден, че лицето ми изглежда сякаш изпитвам болка. Но и това не успява да изтрие проклетата картина на сладкото ѝ, невинно, доверчиво лице от главата ми. Ни най-малко, мамка му. Още няколко секунди минават, тялото ми започва да трепери, докато се задържам неподвижен, толкова готов да проникна в нея, но неспособен да помръдна.

— Маааамка му! — Скачам, когато изръмжавам, викът ми е толкова силен, че отеква в тишината, ръцете ми обезумяло дърпат косата, умът ми препуска, опитвайки се да разбере какво, по дяволите, правя. Мамка му. Мамка му. Мамка му. Не мога да ѝ го причиня.

— Какво не е наред? — Гласът на Лив е колеблив. Сигурно съм плашеща гледка и въпреки това тя посяга към мен без страх.

Дръпвайки ръка от обсега ѝ, виждам, че съм я стреснал, но не мога да ѝ позволя да ме докосне. Трябва да се разкарам от нея, мамка

му, преди да съм си променил решението.

— Облечи се. — Гласът ми е студен и дистанциран.

— Какво? — Тя е объркана.

— Облечи се, Лив. Ще те заведе у вас.

Никой от двамата ни не проговаря през целия път до дома ѝ. Преструвам се, че не виждам сълзите ѝ, докато се опитва да ги скрие като ги изтрива.

* * *

През следващите няколко седмици, избягвам да поглеждам към Лив, когато я зървам в столовата. Днес, когато влизам, виждам Миси вляво и Лив отдясно, така че решавам да си намеря нова маса, на която да седна. Сядам до Еван Марко и няколко от приятелите му футболисти. Самонадеян е, но не е лошо момче. Твърде самоуверен като за моя вкус. Татенцето има дълбоки джобове, което го кара да се има за важен. Нищо, с което после животът да не го цапардоса в лицето и да му даде урок. Намират се напред разгорещен дебат за точковата система в някаква игра, която изглежда играят заедно от известно време.

— Единственият начин Еван или Кайл да имат шанс за победа е да заведат някоя девственица на бала. Райън ви води с пет точки заради тройката му с двете блондинки край лагерния огън миналата нощ. — Кейлъб Андрюс държи малка тетрадка със страници и страници бележки и записки, които преглежда, докато говори на приятелите си.

— Като стана дума, някой потвърди ли историята на Райън? — подхвърля Еван на приятелите си.

— Мда, човече. Видях го със собствените си очи, мамка му. Едната му духаше, докато той се натискаше с другата, с една ръка под полата ѝ. Искях да си изгоря очите, когато му видях пишката. — Кейлъб се смее, докато приказва.

— Водите си отчет като ви пуснат? — Усмиввам се, защо не съм вкаран в тази схема? Звучи като организиран спорт, в който всъщност бих се включил в това скапано училище.

— Даже не си го и помисляй, Стонети. Не бихме те допуснали даже и със сто точки преднина, хубавецо. Мацките си падат по това, че

се забъркваш в проблеми. — Кейлъб се шегува само наполовина, когато заговаря.

— И кой печели?

— Ами, засега е Райън. Но няма повече шансове за победа. Да изчукаш девственица на бала дава най-много точки, но той ще води Лорелин, така че това със сигурност отпада — размива се той.

— Значи Еван и Кайл ще водят девственици и могат да преобърнат резултата?

— Мда. Ще стане ясно в последната вечер от проклетото състезание.

— Какво печели победителя? — Мисля си, че продължителна игра като тази трябва да има голям залог.

Еван се усмихва.

— Долар.

— Долар? Да не ме бързикате?

— Участваме заради играта, а не заради парите, братле.

— Както кажеш, човече, но според мен двете заедно биха били по-добре. — Звънецът бие и всички ставаме. Откривам Лив и наблюдавам как излиза през вратата, преди дори да понеча да тръгна към нея. — Коя е дамата ти за бала, Еван?

— Оливия Майкълс.

ГЛАВА 18

ЛИВ

Вкарах и изкарах книгата от чантата си поне десет пъти до момента, в който звънецът иззвъня точно в седем. В момента е скрита на дъното на чантата ми, но ако му отнеме повече от тридесет секунди да се качи до моя етаж, сигурна съм, че няма да е вътре, когато почука на вратата.

Чувам как Али отваря вратата, но оставам в стаята си още няколко минути, за да се стегна. Накрая, задържам дъха си и се принуждавам да изляза от скривалището си и да отида във всекидневната.

Али стои в кухнята и налива чаша вино, докато Вини седи на един от високите столове до барплота. Той се обръща и става, когато влизам в стаята, оставяйки Али да говори на тила му.

— Здравей. — Той става и ме наблюдава как се приближавам към него, с лека самодоволна усмивка на красивото му лице. Спирам пред него, внезапно чувствайки се неудобно за това как да го поздравя, но чувството не продължава дълго. Вини обвива ръка около врата ми и се привежда, за да ме целуне нежно по устните.

Вдигайки поглед, виждам усмивка на лицето на Али, веждите ѝ са извити въпросително заради поздрава, който току-що получих. С чаша вино в ръка, наполовина вдигната към устата ѝ, тя поглежда към лицето ми и променя решението си, подавайки ми чашата.

Отчаяна да успокоя нервите си, поемам чашата и мълчаливо благодаря на приятелката си с усмивка.

— Искаш ли чаша вино, Винс? — Али се пресяга към шкафа, където държим чашите.

— Не, благодаря. Но не оставяйте това да спира вас двете. — Думите и усмивката му показват, че се шегува, докато аз вече отпивам големи глътки от чашата си, а Али е заета да сипва и на себе си.

Али и Вини наваксват, говорят си доста за предстоящия мач. Повечето от онова, което той споделя, вече знам от интервюто за статията. Изненадана съм, когато кани Али.

— Трябва да дойдеш с Лив. Ще ѝ дам няколко допълнителни билета.

Чудя се дали Вини е наясно, че току-що купи непоколебимата подкрепа на най-добрата ми приятелка относно новата ми връзка. Тя е заклет спортен фен, без да споменаваме, че никога няма да отхвърли възможност да зяпа мъже с плочки, които носят единствено боксерки, заобиколена от няколко хиляди мъжествени типове, наблъскани с тестостерон, очакващи с нетърпение да гледат въпросните мъже да се скъсват от бой един-друг.

Довършвам чашата си с вино за рекордно време и прекъсвам малкия любовен фест, който двамата споделят.

— Кой е казал, че ще идвам на мача ти? — Повдигайки въпросително вежда, аз се обръщам към Вини.

— Не искаш да дойдеш?

— Не съм казала това.

— Тогава какъв е проблемът?

— Изглежда взимаш доста решения, без преди това да се консултираш първо с мен. — Скръствам ръце пред гърдите си, докато отговарям.

— И не харесваш решенията?

— Не съм казала това... но...

— Но какво, Лив? — Вини свива рамене. Очевидно не разбира това, което се опитвам да кажа.

— Би трябвало да питах хората какво искат, преди да вземаш решения вместо тях.

Вини скръства ръце пред гърдите си, имитирайки позата ми.

— Изглежда като загуба на време, когато вече знаеш какво иска другия човек.

Устата ми всъщност увисва отворена. Арогантността на този мъж е просто невероятна.

— Ами ако бъркаш за онова, което иска другия?

Вини клати глава и скъсява разстоянието помежду ни, обвивайки и двете си ръце около кръста ми.

— Не се съмнявам, че ще ми кажеш, ако греша. — Наперената усмивка изчезва само за секунда от лицето му, когато поставя съдържана целувка на устните ми.

* * *

Никога не съм била в ресторанта, в който ме води Вини. Малък е и интимен и обикновено бих го оценила, но изглежда целият персонал го познава и откривам, че съм раздразнена от това, че очевидно е място, на което често води завоеванията си. Не знам защо това ме тревожи, просто е така. И двамата сме възрастни, дори аз съм имала своя дял от срещи и партньори за по една нощ. И въпреки това нещо дълбоко в мен е разтревожено, знаейки, че той е бил тук и е правил това и преди... с някоя друга.

Сервитьорката идва да ни поздрави, а аз усещам как пулсът ми се ускорява, когато поздравява Вини, а не Винс, по име. Сладка е, макар че е твърде слаба. Толкова много, че се чудя дали няма хранително разстройство или вероятно проблем с наркотиците, докато двамата с Вини разговарят за минута. Внимателна инспекция открива тъмни кръгове под очите ѝ, въпреки че плътен слой грим би трябвало да ги скрива.

— Та, какво мога да ви донеса тази вечер? Бира за теб и... — Приличащата на бездомник сервитьорка ми се усмихва и чака отговора ми.

— Ще искам мерло. Благодаря. — Заравям нос в менюто, неспособна да скрия, че съм притеснена от познаването му на ресторанта, сервитьорката... цялата сцена на срещата. Какво би искало едно момиче да ѝ се набие в очите, когато отиде на вечеря с мъж, на когото се опитва да се научи да вярва?

— Харесваш ли тилапия^[1]?

— Да. — Отговарям, но не вдигам поглед от менюто.

— Тогава ще ни поръчам. — Вини сгъва менюто и го мята на масата, сякаш дискусията, която започнахме току-що, вече приключи.

— Мога сама да си поръчам. — Не успявам да скрия, че съм раздразнена, въпреки че наистина се опитвам.

— Не съм казал, че не можеш. Просто предположих, че след като съм пробвал повечето неща от менюто...

— Изглежда даже и някои, които не са в него. — Думите са измърморени под нос, толкова горчиви, че дори аз намирам изказването си за злобно.

Вини не отговаря веднага. Любопитна какъв ще е отговорът му на незрялата ми забележка, вдигам глава и откривам, че ме гледа лошо. Никой от нас не продумва за минута, докато се взираме в очите на другия, играейки опасна игра за надмощие, като и двамата сме твърде инати, за да отместим поглед.

— Винаги идвам тук с Ел и Нико. Познавам Лили от извънболничната рехабилитация, никога не съм я докосвал. Никога не съм водил някоя на среща тук.

По лицето му мога да видя, че казва истината. Топлина се просмуква в лицето ми, срам ме е, че избързах с преценката си, но съм още по-засрамена от реакцията си към заключението. Като ревниво гадже, несигурно в себе си.

— Съжалявам.

— Недей. — Има леко трепване в ъгълчетата на устните му. — Радвам се, че си териториална, защото и аз се чувствам по същия начин.

— Не съм...

Вини ме прекъсва, преди да отрека онова, в което ме обвинява.

— Такава си.

Раздразнена, въздишам и махвам с ръка.

— Както и да е.

Това ми спечелва наперена, секси, показваща трапчинки усмивка.

* * *

Напрежението от по-рано е отдавна забравено и прекарваме часове в наваксване.

— Значи си била отличничка на випуска?

Изненадана от това, че знае за получените похвали, аз го поправам.

— Втора по успех. Следил си ме?

— Това не е ли като второ място? И да. — Той повдига вежда. Очевидно помни склонността ми към съревнования.

— Скот Джулиан ме би с 0.002. — Минаха години, но агонията от загубата все още ми действа на нервите. — Получих 5+ по физическо. — Завъртам очи при собственото си признание.

Отговорът ми го кара да се подсмихне.

— Изгубила си първото място заради физическото.

— Мда. — Вдигам виното към устата си и пресушавам чашата. Вбесява ме, но и аз мога да видя смешната страна. Най-накрая. Е, може би поне малко.

— Това беше единственият предмет, по който някога съм имал 6.

— Ами английския? Справяше се добре, когато ти преподавах.

— Имах 5. — Той довърши бирата си. — Учителката беше секси. — Той свива рамене, с широка усмивка на лице. — Разсейваше ме.

— Значи по моя вина не си получил 6 по истински предмет? Веждите му се смръщават.

— Физическото е истински предмет.

— Пффф. — Изсумтявам на отговора му. — Физическото *не* е истински предмет. Повдига вежди, отговорът ми го развеселява.

— Обзалагам се, че Скот Джулиан е съгласен с мен.

— Както и да е. — Поглеждам го накриво, ръката ми отхвърля спора ни като маловажен, макар че очевидно мога да водя този спор с часове. Все още не мога да се примиря с това. — Просто ти харесва да ме водиш по нещо — обвинявам го аз.

Едната му устна е извита дяволито нагоре, едната вежда е повдигната многозначително, а той даже няма нужда да изрича отговора си. И двамата знаем какъв ще бъде.

По време на десерта, аз му разказвам истории за това как с Али ходихме заедно в колежа, информирайки го за четирите промени в избора ѝ на кариера, откакто завършихме гимназията. Той ми разказва истории за Ел и Нико. Там има доста история. Изглежда се бяха превърнали в негово семейство. Забелязвам, че не споменава често майка си.

След като плаща сметката, Вини става и ми подава ръка, за да ми помогне да се изправа. Макар че после не я пуска. Вместо това ме привлича по-близо до себе си и свежда уста към моята. Усещам

топлината от дъха му и толкова нежен допир върху устните ми, че не съм сигурна дали сме се докоснали.

— Донесе ли книгата си? — казва нежно той, но с дрезгавина в гласа, която стопля цялото ми тяло.

— Да. — Дишането ми става по-бързо и по-плитко от близостта му, думата излиза от устата ми почти като въздишка. Този мъж може да ме разпали само за няколко секунди.

— Добро момиче. — Той леко отдръпва глава, за да може да погледне лицето ми. Пакостливото изражение, което откривам, кара сърцето ми да пропусне удар. — Знаеш, че винаги съм обичал да ми четеш. Трябваше да седя върху ръцете си, за да ги спра да не намерят пътя под онази малка черна пола, която носеше. Предполагам, че тази книга ще е много по-забавна от нещата, които четяхме в гимназията. И определено няма да си седя върху ръцете. — Проклетата секси усмивка, в комбинация с дрезгавия му глас, разтапят и последните ми убеждения. — Да се махаме от тук.

* * *

Той не ми казва къде отиваме, а и аз не питам. И двамата мълчим, докато той подкарва пикапа през улиците на града, вниманието му очевидно е фокусирано върху пристигането до следващата ни дестинация. Умът ми препуска и се боря да го разгранича от тялото си, което явно има свои собствени идеи. В момента Вини вероятно може да ми каже, че е сериен убиец, но ако твърдото му, топло тяло се притисне до моето, знам, че мозъкът ми ще изгуби битката с непрестанните опити на тялото ми да задоволи нуждите си.

Повежда ме към апартамента си, все още сме мълчаливи. Нервна съм и неспокойна, а той го усеща. Знае, че съм на ръба да си променя решението... не че изобщо ми беше дадена възможност сама да взема решение. Една голяма ръка се обвива около кръста ми, придърпвайки ме близо до себе си. Облягам глава на гърдите му, все още съм раздвоена, въпреки че близостта накланя малко везните към това да видя този красив мъж гол.

След минута, Вини бавно прокарва ръка по бузата ми, спирайки върху брадичката, използвайки пръст, за да повдигне главата ми, така че погледите ни да се срещнат.

— Искам те, Лив. Искях те преди седем години. Сега те искам още повече. Толкова много, че не мога да мисля за нищо друго. Имам нужда от теб. — Той въздиша тежко и обляга чело върху моето, успокоявайки се, преди да продължи. — Трябва само да кажеш „не“, Лив. Но те предупреждавам... ако не ми откажеш, ще те взема. — Сериозното му изражение се променя и гледам как зениците му се разширяват, топлина се излъчва от тялото му, когато продължава, хватката му върху тила ми се затяга. — И тогава ще си моя, за да правя с теб каквото поискам.

Дъхът ми секва от думите му и с мен е свършено. Дългите му, дебели пръсти се провират в косата ми и той извива главата ми още повече, за да завземе устата ми. Грубостта на действията му ме стряскат, но в същото време изпращат електричен заряд, примесен с трепетно очакване, през тялото ми, карайки ме да настръхна.

Тялото ми се притиска в неговото, докато отвръщам на целувката му с отчаяние, което никога преди не съм познавала. Бавно, той прокарва език по ръба на устата ми, преди да се гмурне вътре и да засмуче езика ми, а зърната ми се втвърдяват в очакване. Гризвайки долната ми устна, не мога да спра усещането, че това е повече от целувка. С горещата си, влажна уста, той ми показва какво иска да ми направи. Очите ми се завъртат към тила, само при мисълта да ближе и смуче други места по тялото ми.

Ръката, която не е вплетена в косата ми, ме придърпва собственически към тялото му, толкова близо, че мога да усетя ерекцията му да се притиска до корема ми. Твърдата му дължина се забива в мен и тих стон се изплъзва от устните ми.

В една минута стоя в хола и ме целуват до безпаметност, а следващото, което знам, е, че съм вдигната без усилие и отнесена в спалнята. Нежно ме оставя да стъпя на крака. Усещам леглото срещу задната част на коленете си, но и двамата оставаме прави.

— Свали си блузата — казва той, гласът му е греховно дрезгав и тих. Заповедният тон кара тялото ми да пламне.

Вини прави крачка назад и чака. Притворените му очи са изпълнени с копнеж, кара ме да се почувствам желана. Боготворена.

Обожавана. Бавно вдигам блузата над главата си, разкривайки черния, дантелен сутиен, контрастиращ рязко с бледата ми, алабастрова кожа. Очите на Вини ме обхождат одобрително и оставам неподвижно за една дълга минута, оставяйки го да ме погълне с поглед.

— Твой ред е. — Очите ми откриват неговите и ги задържат, очаквайки да се подчини на искането ми толкова лесно, колкото го направих аз.

Вини се подсмивва самодоволно, знаеща усмивка цъфва на лицето му и клати глава.

— Не става така.

Той се пресяга напред и прокара пръст по едното ми зърно, едва прикрито от черната, дантелена тъкан. Вече набъбналото ми зърно нараства под допира му. Доволен от реакцията на тялото ми, Вини се премества на другата гърда и тялото ми отново отвърща с лекота на желанията му.

— Обърни се.

Очите ми, които бяха като залепени към ръката, която изучаваше тялото ми, се вдигат към неговите. Не казва нищо друго, но търпеливо чака да изпълня заръката. Обвивайки ръка около талията ми, той ме придърпва към себе си, гърбът ми е притиснат плътно към него. Заравяйки лице във врата ми, той прокара пътечка от влажни целувки от тила до ухото ми. Ръцете му обхващат гърдите ми и пръстите му стисват зърната, изтръгвайки стон от гърлото ми, който изобщо не бях усетила да се надига.

Дръпвайки ме още по-близо до себе си, твърдостта му се търка и пулсира срещу задника ми.

— Усещаш ли това, Лив?

Неспособна да говоря, преглъщам с усилие и кимвам в отговор.

— Ще се заровя толкова дълбоко в теб, че ще те оставя да се чувстваш празна, когато не съм с теб.

Исусе. Тялото ми започва да пулсира. Мога да усетя кръвта да препуска във вените ми, пулсът ми е подивял от очакване.

Вини отново стисва зърната ми, този път по-силно. Болка се стрелва през тялото ми, но отразявам само нуждите си.

— Това ли искаш, Лив?

— Да. — Ханшът ми се тласва назад, притискайки дебелината му към себе си. Стена, когато започвам да движа бедра. Искях това от цяла

вечност.

— Кажи ми. Кажи ми какво искаш, Лив. — Той се притиска силно към задника ми.

— Теб.

— Кажи го. Кажи ми какво искаш да ти направя.

— Вземи ме. Искам да ме вземеш.

— Обърни се.

Обръщам се, нежелаяйки да изгубя връзката помежду ни, контакта... но погледът в очите му е още по-интимен от докосването му. Това ми показва, че ме желае, че се чувства също като мен. И макар че виждам лудостта в очите му, той все пак успява да задържи контрола.

— Свали си дънките.

Докато той е напълно облечен, аз се чувствам разголена, когато се измъквам от дънките си и заставам пред него по нищо друго, освен комплект подходящи си изрязан дантелен сутиен и дантелени прашки.

Без да бърза, Вини бавно оглежда тялото ми, поглъщайки с поглед всеки сантиметър, с плам в очите. Виждам похот и обожание, а това ме подпалва, както стоя пред него напълно разголена. Когато очите му най-накрая срещат моите, виждам какво мисли, преди да изрече думите.

— Толкова си красива, Лив.

Усмиввам му се в отговор. Но не отнема дълго преди сладката му усмивка да се превърне в дяволита. Промяната е почти недоловима, нещо в начина, по който очите му се присвиват и блестят. И все пак то е там и аз го виждам.

— Легни на леглото.

Сядам бавно, после лягам по гръб, гледайки нагоре към мъжа, който се е надвесил над мен.

Вини се навежда и хваща прашките ми от двете страни, бавно смъквайки ги по краката ми, докато не ги сваля нацяло. Нежно разкопчава и плъзва надолу дантеления ми сутиен, оставяйки загрубелите си пръсти бавно да погаят настръхналите ми зърна. Навеждайки се над мен, той приближава глава до моята и нежно целува устните ми, преди да проговори. Гласът му е тих и гърлен.

— Протегни се. Хвани таблата на леглото с две ръце. Ако ги задържиш там, няма да те връзвам за него.

Очите ми стават големи като чинии при тази заплаха. С дяволита усмивка на лицето, той продължава:

— Този път.

Той чака и ме гледа настоятелно, не казва нищо повече, докато най-накрая не се подчинявам, протягайки и двете си ръце над главата и хващайки таблата.

Той се смъква надолу по тялото ми, спирайки на гърдите ми, за да засмуче всяко чувствително зърно. Всяко засмукване приключва с леко ухапване, което изпраща болка през тялото ми, но се превръща в желание, преди да достигне крайната си цел. Ръката му посяга между краката ми и широкият му палец гали клитора ми, докато майсторски вкарва един дълъг пръст в мен. Реагирайки на докосването му, тялото ми покрива пръста му, докато не става хлъзгав, позволявайки му с лекота да се движи в мен.

Стон, който изобщо не възнамерявам да спра, се изтръгва от мен, когато плъзва втори пръст в мен, карайки тялото ми да се чувства изпълнено. Инстинктивно бедрата ми се повдигат, за да влязат в ритъма на тласъците на пръстите му, а ръката ми се протяга надолу, за да се вплете в косата му.

Вини рязко спира, оставяйки ме да вися на косъм от блаженството.

— Таблата, Лив. Последно предупреждение.

Дори не бях осъзнала, че съм пуснала студената, метална рамка. Преди минута кокалчетата ми бяха побелели, докато я стисках с цената на живота си, а после искаха да го сграбчат по своя воля. Връщайки ръката си на таблата, аз си поемам дълбоко дъх и правя каквото ми е казано, стискайки я здраво. Това изглежда удовлетвори Вини, защото пръстите му отново се движат в мен. Той засмуква зърното ми и бедрата ми започват да описват кръгове по свое желание.

Друг стон се откъсва от мен и чувам ръмженето на Вини, преди пръстите му да започнат яростно да се тласкат в мен. Бавните кръгове на бедрата ми стават по-големи, докато се движа, за да посрещна тласъците му. Точно когато започвам да усещам как тялото ми се стяга, пръстите му изчезват, само за да бъдат бързо заместени от топлината на устата му.

Той прави кръгчета с език около клитора ми, отначало нежно, дразнейки отново и отново. Но натискът бързо се увеличава, когато отново вкарва два пръста в мен и засмуква силно. Всеки нерв в тялото ми се възпламенява и викам, докато свършвам, тялото ми трепери и пулсира неконтролируемо от внезапната интензивност на оргазма.

Все още съм замаяна от силата, с която тялото ми се отдаде на Вини, смътно забелязвам, че той си сваля дрехите, и чувам шумоленето на опаковка, преди да усетя тежестта му да покрива тялото ми.

— Можеш да пуснеш таблата, ако искаш.

Дори не бях осъзнала, че все още я стискам. Започвам да отпускам смъртоносната си хватка, после размислям. След най-интензивния оргазъм в живота ми, искам да видя какво следва. Ухилвам се на Вини и стягам хватката си върху таблата с порочна усмивка.

— Перфектно, мамка му. — Със стон, Вини нахлува в мен и ме изпълва докрай. Устата му покрива моята и това, че мога да усетя вкуса си върху езика му, ме отвежда до ръба на нов оргазъм, преди изобщо да е помръднал. Щом се оказва изцяло в мен, аз се стягам, очаквайки грубо и абсолютно пламенно представяне. Вместо това той ме изненадва, забавяйки целувките ни от диви до чувствени, докато започва бавно да се движи в мен.

Толкова много искам да се протегна и да го докосна, да усетя твърдите мускули на гърба му, докато се напрягат и изпъват в ритъм с тялото му. Но не го правя. Той е бавен и чувствен с мен в замяна на контрола, който му позволих да поеме.

За разлика от първия оргазъм, който ме помете рязко, замайвайки ме от еуфория, този се надига бавно с всеки невероятен тласък. И когато най-накрая започва да ме залива, виждам как в същото време оргазмът на Вини го застига и двамата политаем в пропастта, а стоновете ни са заглушени от целувката ни.

* * *

Добре не помня как съм заспала снощи, но се събуждам напълно сгушена във Вини. Главата ми е на гърдите му и краката ни са здраво

преплетени, нямам никакво желание да помръдвам, но виждам как слънцето започва да наднича през щорите и си спомням, че трябва да изключи алармата на телефона си, преди да се е разпищяла и да го е събудила. Бавно, правя всичко възможно да се измъкна от бъркотията от преплетени крайници. Внимавам да не го събудя. Протягайки се, за да стигна телефона си, тялото ми отвърща с многобройни болки и натъртвания. Натискам бутона за спиране на алармата, която е настроена да звънне след по-малко от пет минути, а една топла ръка се обвива около голия ми корем и ме придърпва обратно на мястото ми.

— Добро утро. — Ранният сутрешен глас на Вини е дрезгав и дълбок. Дяволски секси.

— Добро утро. — Усмивам се при звука от гласа му, но той не може да ме види, тъй като гърбът ми е притиснат плътно към него.

— Опитваш се да избягаш?

— Само си спирам алармата, за да не те събуди.

Той сгушва глава в косата ми и нежно целува врата ми, преди да проговори.

Топлият му дъх сгрива цялото ми тяло.

— Имам да водя клас в залата на Нико тази сутрин. Трябва да бягам. Разочарована съм, но се опитвам да го скрия.

— О. Добре.

Вини ме целува по рамото и се надига от леглото. Потрепервам, когато топлината от твърдото му тяло изчезва, заменена от студен въздух. Изчаквам да чуя вратата на банята да се затваря, преди да стана да потърся безразборно разхвърляните си дрехи.

Докато се върне Вини, вече съм събрала повечето си дрехи, но все още съм увита в чаршаф, търсейки бельото си.

— Къде отиваш?

Да не е забравил разговора, който току-що проведохме? Онзи, в който ми каза, че трябва да тръгва?

— Ъम्म... вкъщи.

— Мислех, че не се опитваш да избягаш?

— Не се опитвам. Но ти излизаш.

Вини нахлузва чифт шорти и се пресяга към пода, измъквайки прашките, които все още търся.

— Това ли търсиш? — Завърта жалкото ми подобие на бельо около единия си пръст с дяволита усмивка.

— Да. — Посягам да ги грабна, но Вини е твърде бърз. Стисва ги в едната си ръка и обвива другата около кръста ми, дръпвайки ме към себе си.

— Остани. Ще се върна след по-малко от два часа.

— Искаш да остана?

Навеждайки се, с уста близо до ухото ми, той отговаря:

— Искам да ме чакаш в леглото, когато се върна.

Думите му са мили и оценявам, че го казва, но не е необходимо. Голямо момиче съм, не е нужно да ме глези след една страстна нощ.

— Всичко е наред. Сладко е, че го предлагаш, но така или иначе имам задачи за изпълнение.

Вини ме обръща с лице към себе си, повдига главата ми, за да го погледна в очите.

— Не правя сладки неща, Лив. Искам да останеш, защото съм егоист. Искам да съм отново в теб. Надървям се само при мисълта за звука, който издаваш, когато свършваш заради мен. Така че майната им на задачите ти, връщай се в леглото и се опитай да си починеш. Защото ще имаш нужда.

Боже мой. Може би трябва да съм обидена от резките му думи, но не съм. Вместо това ме карат да се чувствам опиянена от желание и откривам, че се вирам в него, останала без думи. Вини се ухилва, сигурно знае, че ме е спипал.

— Добре? — Той ме целува целомъдрено по устните.

— Добре — отговарям най-накрая с усмивка, която му показва, че ме е накарал да размисля.

Грабвайки ключовете си от скрина, Вини разтваря дланта си, показвайки черна дантела. Бях забравила, че все още държи прашките ми в ръка.

— Тези ще ги задържа. — С дяволита усмивка, той ги натъпква в джоба си, докато излиза.

[1] Тилапия — вид риба. ↑

ГЛАВА 19

ВИНС

Пълен съм с енергия, докато насочвам жените от класа по самозащита през серия техники. Обикновено си избирам асистентка, за да демонстрирам движенията, на база формата на задника или размера на балкона им. Но днес избрах най-близко стоящата до мен, закръглена жена, вероятно около петдесетте. Странно, но това е най-забавната демонстрация, която съм имал от месеци, като изключим деня с Лив. Гъдел я е и е чувствителна на допир и всеки път, когато я хвана, за да покажа позиция, тя се кикоти и смее, сумтейки. Обикновено бих намерил прекалено щастливия човек за дразнещ по това време на утрото, но днес смехът ѝ изглежда е заразен.

След като курсът приключва, жената ме прегръща, благодарейки ми за това, че съм оправил деня ѝ. Напълно несвойствено за мен, аз я целувам по бузата и ѝ казвам, че аз трябва да ѝ благодаря за това, че ми е оправила деня. Прибирайки последните си неща в сака, не съм изненадан да чуя гласа на Нико. Все още не съм си върнал доверието му и продължава да изпитва нуждата да ме проверява всеки път, когато съм вписан в графика да преподавам.

— Днес си в добро настроение.

— Предполагам, че е така. — Без да издавам нищо, премятам презрамката на чантата си през гърдите, нетърпелив да си замъкна задника обратно у дома. Мисълта за онова, което ме чака там, ме кара да точа лиги.

— У теб ли е ключа за задната врата? Ел излезе с двата комплекта ключове и искам да заключа гаража, преди да изляза за няколко часа.

— Разбира се. — Бъркам в джоба си, за да извадя ключовете, и дори не забелязвам, че нещо пада на пода.

Очите на Нико сочат надолу, показвайки ми парченцето дантелен плат, което лежи на земята.

— Мисля, че изпусна нещо.

Бързо грабвам дантелата и усещам как гърдите ми се стягат. Вбесява ме това, че Нико е видял нещо, което принадлежи на Лив.

— Разкарай се. Нико е изненадан.

— Откога си защитнически настроен към притежанията на някоя ФКМЧ?

— Не е на някоя ФКМЧ. — Гняв се излъчва от всяка моя дума, докато ги изговарям през стиснати зъби.

Нико изглежда объркан за минута, а после явно започва да разбира, въпреки че не съм му дал обяснение. Той ме тупва по гърба и върви с мен към вратата.

— Радвам се да го чуя. Сега се махай от тук и върви да се радваш на Лив.

Откъде знае?

* * *

На път към вкъщи спирам, за да взема обяд и вестника. От години не съм купувал проклет вестник. Единственият път, в който изобщо поглеждам такъв, е, когато видя моя снимка в реклама за предстоящ мач. И тогава чета отзад напред, спирайки преди да стигна до някакви истински новини. Но това е вестникът на Лив, онзи, за който работи, и предполагам, че тя го чете всеки ден.

Тихо е, когато влизам. За минута си мисля, че може да си е тръгнала. После влизам в спалнята и я зървам. Тя лежи по средата на леглото, облечена с блузата, която носих снощи. Лицето ѝ е толкова умиротворено, докато спи, че за малко да затворя вратата и да я оставя да почива. За малко. Но тогава тя се размърдва в съня си, един свит в коляното крак се вдига по-високо, повличайки със себе си подгъва на блузата ми, разкривайки порцелановия ѝ гол задник. И просто не мога да устоя.

Събличам се, очите ми не изпускат извивката на полуголия ѝ задник. Начинът, по който се заобля там, където се среща с бедрото ѝ, стегнатият мускул, който му придава формата на сърце, ме кара да точа лиги. Нищо не искам да направя повече от това да превърна тази копринено бяла кожа в наситено червена с ръката си. Трудно е да

устоя, когато наднича към мен, предизвиквайки ме да го плесна. Силно. Така, че да усеща паренето, когато сяда. Така, че тя да ме усеща в себе си, когато ме няма. Да си спомня кой го е направил. Кой я е научил да се наслаждава на удоволствието от малко болка...

На две секунди разстояние съм от това да я събудя с паренето от ръката ми, последвано от това да се тласна в нея за още един рунд на грубо, дълбоко проникване, когато очите ѝ трепват и тя вдига поглед към мен с усмивка. Сладко е и невинно, и е изражение, с което не съм свикнал. Такова, което не помня да съм виждал някоя жена да ми отправя. Никога. Не и от някоя жена. Наблюдавам как очите ѝ се фокусират и забелязва, че съм гол. И твърд. Очите ѝ ме оглеждат с одобрение, но после погледите ни отново се срещат и тя се усмихва още по-широко. Жените обикновено не търсят отново лицето ми, след като очите им се смъкнат под врата ми. Това ми върши работа. Обикновено.

ГЛАВА 20

ЛИВ

Дръпвайки чаршафа настрани, Лив се завърта по гръб и протяга ръка, без да проговаря. Затова я поемам, забравяйки болката, която бях така готов да причиня, и вместо това я оставям тя да води. Винаги има по-късно...

Разделям вестника на две, предлагайки на Вини спортния раздел, докато аз се заравям в този за бизнес. Седейки с подпрян на облегалката на дивана гръб, краката ми лежат в скута на Вини, а той започва да разтрива стъпалата ми.

— О, боже мой, това е много хубаво. — Гласът ми стихва, неуспявайки да прикрие удоволствието от докосването му. Тялото ми моментално разпознава усещането от ръцете му върху други части на тялото ми. Затварям очи, пускайки вестника, който възнамерявах да чета, за секунди забравяйки напълно заглавието на статията.

— Тук съм, за да служа.

Вини притиска палец към свода на стъпалото ми, докато с другата си ръка масажира пръстите ми, онази част, която понася тежестта ми през повечето дни, когато нося обувки с висок ток в офиса.

— Мммммм. — Звукът се изплъзва от мен, докато очите ми се завъртат назад. Раменете ми увисват, напрежението намалява, въпреки че докосването му е в другия край на тялото ми.

— Исусе, Лив. Не мога да съм отговорен, когато издаваш този звук и изглеждаш така.

— Съжалявам, не мога да се спра. Имаш наистина добри ръце.

— Така са ми казвали.

Като изтръгната от блажен сън, докато си седя на пухкави бели облачета, тялото ми се напряга и изтръгвам краката си от хватката му. Гласът ми става груб, когато отговарям:

— Наистина не съм заинтересована да чуя мненията на Криситата и Миситата ти. Смръщвайки вежди, Вини има дързостта да изглежда подразнен от отговора ми, когато неговите думи бяха като шамар в лицето.

— Аз съм боец, Лив. Помниш ли? *Треньори и опоненти* са ми казвали, че имам добри ръце. — Той прокарва ръка през косата си. — Хубаво е да знам, че имаш толкова ниско мнение за мен, че мислиш, че бих тръгнал да се фукам пред теб за други жени.

— А-аз... съжалявам... мислех, че имаш предвид...

— Мда, знам какво си мислеше, че имам предвид. — Той става рязко и изглежда, че ще се отдалечи, но после спира и се обръща, за да заговори отново. — Как те накара да се чувстваш мисълта да разказвам как съм бил с други жени?

— Аз... не разбирам въпроса.

Вини се навежда, ръцете му се притискат в дивана от двете страни на лицето ми, хващайки ме в капан.

— Прост въпрос. Прост отговор. Ти си умната.

Нежелаейки да призная истината, прибягвам към неясен и отнесен отговор.

— Мисля, че беше грубо. Как би се почувствал ти, ако си мислиш, че говоря за друг мъж, докато те докосвам?

Гледам как тъмните зеници наред бледото синьо стават все по-широки и по-широки, оставяйки само тънка сянка от цвят, докато тъмнината превзема очите му. Стискайки челюст, гневът се излъчва от тялото му.

— Като да искам да откъсна нечия глава. Отговори на проклетия въпрос, Лив. — Очите му се присвиват от гняв.

— Ревност. Ясно? Доволен ли си? — Изкрещявам отговора си.

— Добре.

— Добре? — Сигурно се майтапиш с мен. — *Искаш да ревнувам?*

— Искам да спреш да намираш причина да избягаш от мен на всеки няколко часа. Ревността поне значи, че ти пука.

Два пъти отварям уста, за да отговоря. Но всеки път осъзнавам, че нямам какво да му отвърна. Очите на Вини ме наблюдават и чакат. Те казват толкова много. Мили Боже, те казват всичко, когато пламтят насреща ми с такава интензивност, че дъхът ми секва.

— Плашиш ме, Вини. — Правя пауза. — Плаша се от нас — прошепвам аз, чувствайки се смутена от чувствата си. Но съм искрена. Най-накрая.

Очите на Вини се затварят за минута и гледам как гърлото му се движи, когато преглъща. Когато отваря очи, те са различни, по-малко гневни, но все така пълни с емоция. Вдигайки едната си ръка, докато все още е надвесен над мен, той нежно обхваща с длан челюстта ми.

— Ти също ме плашиш, Лив.

Обръщам се, притискайки се към ръката му и целувайки дланта му. Връщайки погледа си върху лицето му, една мисъл ме осенява, карайки ме да се ухилия.

— Аз плаша Винс „Непобедимия“ Стоун? Вини отвърща на усмивката ми.

— Днес наистина си го просиш, нали?

Повдигайки една вежда, не мога да се спра... оставил се е така перфектно открит.

— И какво ако е така, това значи ли, че ще си го получа?

Той простенва и преди изобщо да успее да изпротестирам, аз съм вдигната от седалката и метната на рамото му, докато той крачи към спалнята. През следващите няколко часа редуваме четенето на новата ми книга и това Вини да ми дава онова, което си просех.

* * *

Почти полунощ е, когато Вини ме оставя пред дома ми. Няма паркинг в близост до моята сграда, затова му казвам да ме остави, но той настоява да ме изпрати до вратата. Дори не забелязваме, че Али седи във всекидневната, докато десет минути се натискаме като тийнейджъри на входа, преди да се наложи да го изтикам от апартамента си. Избутването през вратата беше за негово добро, колкото и за мое. И двамата трябва да работим утре. Моята работа поне се изразява главно в седене. Неговата изисква физическо натоварване.

Затварям вратата и облягам чело на нея.

— Изглежда си прекарала добре. — Гласът на Али ме стряска.

— Да не седиш там в тъмното и да ме чакаш да се върна, само за да ми изкараш ангелите?

— Може би.

— Имаш нужда от помощ.

— Имам нужда от един такъв. — Тя сочи към вратата, която току-що затворих след Вини.

Смеейки се, влизам в кухнята.

— Щях да си лягам. Искаш ли да изпием по чаша вино преди това?

— Дали Вини Стоун кара жените да точат лиги?

Клатейки глава, вадя две кристални чаши от шкафа. Има много вечери, когато си взимаме храна за вкъщи, понякога я ядем направо от кутиите. И въпреки това виното ни винаги е в кристални чаши.

— Ще приема това за „да“.

— Много ясно.

Не мога да не се усмихна на вълнението на Али, когато сядаме на дивана с лице една към друга.

— Този мъж *така* е хлътнал по теб.

— Определено беше допреди няколко часа. Ококорвайки очи, Али се усмихва и плясва с ръце.

— Това сега е нещо, което искам да чуя!

Отпивам от виното си и се облягам на дивана с драматична въздишка.

— Боже, Али, той е толкова... толкова... напрегнат. Сякаш може да види право през мен. Няма как да се криеш.

— Ама защо ще искаш да се криеш?

— Не знам. Просто чувствам, че трябва да действаме бавно. Да запазя за себе си част от онова, което чувствам. Но е трудно да му откаже човек. Не мога да го обясня.

— Той те нарани веднъж, Лив. Предпазлива си — Али се подсмивва и намигва. — Просто се наслади на секса и виж докъде ще те доведе.

Довършвайки виното си, усещам ефекта в главата си. Обикновено лесно ме хваща, но още повече, когато съм недоспала.

— О, определено се наслаждавам на секса.

— Мразя те. — Най-добрата ми приятелка се усмихва.

— И аз те мразя. — Усмивам се и се навеждам, за да я целуна по бузата, преда да стана и да отида да си легна. — Сладки сънища, Ал.

— Каж ми само едно нещо — вика Али, когато стигам до вратата си. — Той от онзи вид партньори в леглото ли е, които поемат контрола?

Усмивайки се, не се обръщам, когато отговарям.

— Нямах представа.

ГЛАВА 21

ЛИВ

Седейки на бюрото и взирайки се неவிждащо в екрана на компютъра, аз се размърдвам на стола в опит да си намеря по-удобна поза. Тялото все още ме боли от дългия уикенд на сексуални лудории с Вини и откривам, че отново и отново си повтарям думите му. *„Ще се заровя толкова дълбоко в теб, че ще те оставя да се чувстваш празна, когато не съм с теб.“* Шавайки на стола, осъзнавам, че го е направил. Минали са само три дни, откакто го видях за последно, но въпреки това тази сутрин се почувствах празна без него.

Като по команда, телефонът ми звъни и се усмихвам, когато го вдигам към ухото си.

— Тъкмо си мислех за теб.

— О, така ли, какво си мислеше? — От дълбокия, дрезгав глас на Вини се излъчва секс.

— Аз... — Спомняйки си къде се намирам, вдигам поглед и виждам, че очите на Съмър са залепени отгоре ми, очаквайки отговора ми. — Тъм... Ще трябва да ти кажа по-късно.

— О, не, няма. Ти го започна, ти ще го довършиш. Без тия глупости да ме държиш в очакване, Лив.

Снишавайки глас, казвам:

— Просто нещо, което ти каза.

— Кой стои толкова близо до теб, че трябва да шепнеш?

— Колежка.

— Принцесата? Смеейки се, отговарям:

— Да.

— Това е още една причина да ми кажеш. Хайде де, Лив. Нека го чуя — казва той, гласът му е тих и съблазнителен. — Знаеш, че го искаш.

Боже, невъзможно е да скриеш нещо от този мъж. В бъдеще наистина трябва да внимавам какво излиза от устата ми.

— За това, че се чувствам празна. — Прошепвам и вдигам поглед към Съмър, откривайки, че се е ококорила. Предполагам, че шепотът ми не е бил достатъчно тих.

Вини простенва.

— Чувстваш ли се празна, когато не съм заровен в теб, Лив? Колебая се, усещайки как лицето ми почервенява.

— Да.

— Кажу го.

— Луд ли си? Не мога. На работа съм.

— Ще те взема в дванадесет за обяд.

— Вини — предупреждавам го аз.

— Ще се видим след малко, Лив. — Той затваря, преди да успея да отговоря.

Вдигайки поглед, виждам как Съмър продължава да се взира в мен. Ако погледите можеха да хвърлят ножове, сега щях да съм като швейцарско сирене.

— Съжалявам — свивам рамене, гласът ми е плътен и сладък като кленов сироп, пасвайки си перфектно с твърде фалшивата ми усмивка. Очевидно е, че никое от тях не е искрено.

През следващите няколко часа се мъча, очите ми постоянно проверяват часовника на телефона. Докато стане дванадесет, аз съм едновременно нервна и развълнувана. След уикенда ни заедно, да сме разделени за няколко дни е като цяла вечност. Но работният ми график ме накара да пътувам извън града за два дни, а после Вини беше зает с разни рекламни неща за предстоящия мач.

В минутата, в която минавам през въртящите стъклени врати, го зървам. Облегнал се е на ниската циментена стена вдясно, краката му са небрежно кръстосани в глезените. Изправя се, когато тръгвам към него, но не се приближава към мен. Вместо това гледа всяко мое движение с дяволита усмивка.

Когато заставам пред него, никой от двамата ни не проговаря. Вини обвива грубо едната си ръка около кръста ми и дръпва тялото ми към своето, докато главата му се навежда и ме целува по устата. Толкова е силно, че за минута буквално губя представа къде се намирам, когато и двамата оставаме без дъх.

— Здравсти. — Той опира чело на моето.

— Здравей.

Очите му се стрелват през рамото ми и после бързо се връщат обратно.

— Мисля, че имаме публика.

Обръщайки се, виждам Съмър да стои със зяпнала уста. Спряла е напред крачка, устата ѝ буквално виси отворена. Засрамена, аз се обръщам към Вини, за да скрия лицето си. Да не дава Господ да последва примера ми и да опита да се въздържа.

— Здравсти, Съмър. — Ръката, която не е около кръста ми, се вдига за небрежен поздрав и искам да го убия задето влошава нещата.

— Ъмммм... здравей. — Тя забързва нататък, напълно съсипана.

* * *

Прекарваме следващия час в наваксване. Вини ми разказва за рекламната фотосесия и за майтапите, които си е правил с фотографа, мъж, който не си е правил труда да пази в тайна увлечението си по Вини и е прекарал четири часа, наричайки го „Господин Сладки Мускули“.

Закъснявам с десет минути, докато ме изпрати обратно до офиса, така че няма време за игрички, когато Вини сключва ръце около мен и настоява да знае за какво съм мислила по-рано.

— Наистина ли егото ти има нужда от такова галене? — дразня го аз.

— Ако няма да галиш нещо друго, тогава да. Завъртайки очи, опитвам да съм сериозна.

— Закъснявам с връщането от обяд.

— Тогава трябва да побързаш.

— Но ти ме държиш.

— Знаеш какво трябва да направиш, за да те пусна.

— Такъв си арогантен задник. — Игриво го первам по гърдите и се опитвам да се измъкна от ръцете му.

— Това го разбра още преди седем години.

Усмивайки се, не мога да не се засмея. Толкова е прав. Винаги е бил самоуверен, накланяйки везните направо към арогантност.

— Сериозно, трябва да се връщам обратно.

— Кажи го.

Боже, този мъж няма да се предаде.

— Наистина ли?

С огромна усмивка на лицето, той кимва.

— Наистина.

Завъртайки очи, аз се предавам.

— Тази сутрин все още бях малко натъртена от, знаеш, от уикенда ни. И си мислех за нещо, което ти каза.

— Продължавай — казва той, усмивката му е широка и очите му блестят.

— Хубаво. Ти каза, че ще се заровиш толкова дълбоко в мен, че ще се чувствам празна, когато не си с мен.

— И така ли е? — Вини грейва, очевидно е очарован от това, че го цитирам.

— Кое?

— Чувстваш ли се празна? — казва той, широка усмивка с трапчинки се появява на лицето му. Очевидно вече знае отговора.

— Да, Вини. Чувствам се празна, когато не си в мен. Ето. Казах го. Сега по-добре ли се чувстваш?

— Ще се почувствам по-добре, когато се заровя в теб.

— Невъзможен си. Знаеш ли го?

— Както и да е, празна жено.

— Господин Сладки Мускули.

— Някак си ми харесва, когато ти го казваш.

Смеейки се, почти ме кара да забравя колко закъснявам. Почти.

— Сериозно, много закъснявам. Трябва да вървя.

Той ме целува целомъдрено по устните, все още без да ме пуска. Гласът му е тих и секси:

— Тестван съм преди седмица, по време на прегледа преди мача. Чист съм. — Опирайки чело върху моето, той предлага и чака, внимателно претърсвайки очите ми за отговор.

Едва успявайки да преглътна, устата ми пресъхва, докато се опитвам да оформя думите за отговора си.

— На хапчета съм. Не съм имала партньори след последния си преглед. Пакостлива усмивка се разпростира на лицето му.

— Тогава няма да си празна задълго.

Топлината от изчервяването ми се разпростира от главата до пръстите на краката ми. Вини се подсмивва, очевидно наслаждавайки

се на неудобството ми.

— Утре вечер?

— Утре вечер.

Отдалечавам се, усещайки погледа му прикован към поклащането на задника ми.

* * *

Обратно на бюрото ми, аз съм посрещната от намръщения поглед на Съмър. Ревността не ѝ отива. Кара обикновено красивото ѝ лице да изглежда изкривено и злобно, грозотата изпълзва и си проправя път към повърхността.

— Предполагам, че знам защо Вини пожела теб. Искал е някоя лесна. — Поглеждайки надолу към маникюра си, тя се опитва да се държи така, сякаш това не я тревожи, но аз знам истината.

Преди да успея да отговоря, Нещастника излиза от офиса си и вика и двете ни в леговището си с похотлива усмивка, от която настръхвам.

Усмиввам се на Съмър, решена да не падам на нивото ѝ. Грабвайки молив и бележник, аз се отправям към офиса на Нещастника. Обикновено бих избягвала да прекарвам време насаме с него, но днес си мисля, че дори неговата компания е по-добра от тази на принцесата.

Нещастника заобикаля бюрото си и се пъхва в малкото пространство между нас и бюрото. Сякаш не е достатъчно зле да седя в положение, при което чаталът му е директно на нивото на очите ми, той посяга с дясната си ръка и се намества, преди да заговори. Гнусно, тотално гнусно.

— И така, дами, трябва да пренаредим задачите. Съмър, ще трябва да се заемеш с историята за сливането на издателствата.

— Но... — понечвам да протестирам. Работих по тази история три седмици и щеше да стане важна статия. Такава, която да ми помогне да получа работата накрая.

Съмър се усмивва. Сигурна съм, че даже не знае нищо за сливането, нито какво ще го превърне в голяма история. Но вижда колко съм разстроена и това е достатъчно, за да я задоволи.

— Няма проблем, Джеймс. С радост ще оправя каквото е започнала Оливия.

Да оправи? Сигурно се шегува. Виждам как шансът ми да получа работата драматично намалява и не мога да го оставя да ми се изплъзне без борба.

— Джеймс, почти съм готова със статията... Наистина ми трябват само още няколко дни и мога да сглобя всичко. Не бих искала Съмър да трябва да мине през цялото проучване, което съм направила.

Отхвърляйки молбата ми, без дори да я обмисли, Нещастника се връща обратно от другата страна на бюрото.

— Съмър трябва да може да се справи. Всъщност, Съмър, защо не отидеш да вземеш папката на Оливия за статията и да започнеш да я преглеждаш. Дай ни няколко минути.

Злорадствайки, Съмър се усмихва на Нещастника и ми се ухилва самодоволно. По походката ѝ, докато излиза от офиса, виждам, че смята победата за своя. А аз се страхувам, че може и да е права. Няма начин да се дам толкова лесно.

— Джеймс, аз...

Прекъсвайки ме, сякаш не бях насред изречението, Нещастника заговаря през краткия ми опит за протест.

— Оливия, дава ти се специална задача. Такава, която може да изгради или да съсипе кариерата ти.

Сега има пълното ми внимание.

— От много достоверен източник научихме, че сенатор Престън Найт има незаконно дете.

Без съмнение, *това* е изключителна история. Такава, която изстрелва продажбите на вестниците във висините и е четена и забелязвана от хора по целия свят. Развълнувана съм, но и изненадана, че ще оставят мен, една никоя, да се пробва с подобна история.

— Уау. Не мога да повярвам. Последствията са огромни. — Престън Найт се кандидатира за четвърти мандат. Кампанията за преизбирането му се гради на християнските ценности. Но още по-голям ефект, отколкото би имала подобна история върху самия него, би било, ако изгуби мястото си в Сената, намалявайки мажоритарния вот, позволявайки на другите партии да получат контрол.

— Със сигурност е така. И го поверяваме на теб. Знаеш ли колко голяма новина е?

— Нещастника се обляга в стола си и сключва ръце в провален опит да изглежда изпълнен с достойнство.

— Абсолютно... — Умът ми препуска. — По никакъв начин не искам да звуча неблагоприятно... но съм изненадана, че избра мен.

— Не съм. Главният редактор беше. — Нещастника се навежда напред и ми прави знак да се приближа, сякаш ще ми разкрие голяма тайна. Въпреки че вратата е затворена и ние сме единствените хора в стаята. Шепнейки, за допълнителен драматизъм, той продължава: — И ми беше възложено да ти кажа, Оливия, че ако се справиш с тази статия, работата е твоя. — Той ми намига.

Такава възможност се пада веднъж в живота и въпреки това седя тук, чувствайки се нервна по някаква причина.

— Това е невероятно. Нямам търпение да започна.

— Добре, добре, сигурен съм, че ще се справиш страхотно, Оливия. — Бъркайки в чекмеджето си, той вади файл в незабележима кафява папка. — Още нещо.

Не знам защо, но сърцето ми спира. Нещо ми подсказва, че има още. Още нещо, което е голямо.

Отваряйки папката, аз съм объркана, докато той прелиства страници и страници с увеличени снимки. На всички тях има един и същ човек... Вини. В залата, на мотора му, излизащ от магазин за витамини... разлиства и разлиства, докато не стига до една, от която сърцето ми спира... аз и Вини се целуваме пред сградата. Преди не повече от два часа.

— Не разбирам.

— Източникът ни вярва, че приятелят ти, Винс Стоун, е незаконният син на сенатор Найт.

Познатата снимка в папката за Вини, не е бил актьор, бил е сенаторът. Кръвта бучи толкова силно във вените ми, че я чувствам като излязъл от контрол влак, който накрая ще излезе от релсите и ще се блъсне в тухлена стена. Дишането ми става тежко и за секунда си мисля, че може да повърна върху снимките. Стискайки гърдите си, усещам как цветът се отцежда от лицето ми толкова бързо, че дори Нещастникахваща и се изнервя.

— Оливия. Добре ли си? Без отговор.

— Оливия. — Ставайки. Вече по-силно. Без отговор.

— Оливия! — Викайки. Той заобикаля и докосва рамото ми, стряскайки ме и почти подскачам в стола си.

— Добре ли си?

— Да... ъм... да, добре съм — лъжа аз.

— Ще можеш ли да се справиш с тази задача?

Отговорът ми закъснява, но най-накрая му казвам онова, което очаква да чуе.

— Да.

— Добре, защо не си вземеш малко почивка, за да прегледаш проучването. Каж ми, ако имаш някакви въпроси.

Ставам малко нестабилно, но стигам до вратата, без да падна.

— Оливия?

Поглеждам назад, без да виждам нищо. Поне отговорът изглежда нормален.

— Напиши статията. Получи работата. Толкова е лесно.

Мда, разбира се. Лесно.

ГЛАВА 22

ВИНС

Смазвам трима спаринг-партньори за по-малко от час. Така съм напомпан с адреналин, че си мисля, че в този момент мога да победея и Нико. Подскачайки нагоре и надолу на пръсти, носейки само протектор за глава и чифт шорти, нетърпеливо чакам Нико да затегне протектора на следващата жертва. Виждал съм този тип из залата. Не струва. Обикновено бих го повалил с няколко удара и два ритника, но днес не се чувствам обикновено. Зареден съм. Без допълнителна помощ.

— Хайде де, отнема ти повече време да му сложиш протектора, отколкото той ще издържи на ринга.

— Не бъди толкова самоуверен, хлапе. — Нико отговаря, но виждам, че се забавлява, гордеейки се с добрата ми форма днес. Всъщност не възразява срещу арогантността ми. Предимно защото и той е самоуверен.

Четвъртият ми спаринг-партньор най-накрая се качва на ринга и дяволски сгреших. Трябва да съм имал прекалено големи очаквания. Подценил съм се. Отнема ми само един удар и един ритник и той е проснат на земята. Дотук с лекия спаринг.

Нико се смее и клати глава. Протяга ръка на горкия човек на пода.

— Какво ще правя с теб днес?

Все още подскачайки, отговарям бързо.

— Намери ми истински партньор.

Нико се оглежда наоколо, няколко мъже тренират, никой от тях не е дори близо до това да ми бъде съперник. Вдигайки двете си ръце настрани, той отвръща с въпрос:

— Кой?

— Ти.

Той се размива.

— Не мисля така, хлапе. — Той понечва да слезе от ринга за спаринг.

— Страх ли те е? — Извиквам достатъчно силно, за да привлека вниманието на всеки в залата. Ще ми трябва малко помощ, за да го накарам да го направи.

Нико се обръща и повдига вежда.

— Не искай неща, с които не можеш да се справиш, Вيني.

— Не съм сигурен кой сега е този, който не може да се справи, старче.

Мъжете, които тренират, спират каквото правят и отвърщат със серия охкания и ахкания, подмятайки няколко „ще приемеш ли това, Нико“.

— Дай ми протектора си. — Нико се обръща към последния ми спаринг-партньор, а после отново към мен. — Не казвай, че не съм опитал да се отдръпна.

Усмивайки се, подскачам из целия периметър на ринга, изнасяйки шоу за здравеняците, които са спрели, за да ни гледат.

Надявайки протектора, Нико вдига ръце и се обръща с лице към мен, с широка усмивка на лице:

— Отдавна си го търсиш. Това ще е забавно. — И после замахва. Неочаквано, силно и бързо... той ме удря в ребрата. Препъвам се две крачки назад, но някак успявам да остана на крака.

Така че му отвърщам, замахвайки за ритник със завъртане, който уцелва Нико в рамото. Инерцията сварва Нико със свален гард и той се препъва, запратен три крачки назад, гърбът му се блъсва във въжетата, докато се опитва да остане на крака. Очаквам да ми се нахвърли, но той спира рязко. Проследявам линията на погледа му и откривам Ел, с една ръка под корема, на лицето ѝ са изписани следи на страдание.

— Нико... Мисля, че е време.

— Мамка му. — Прескачайки въжетата с един скок, той ми хвърля ключовете, когато се приземява до Ел. — Изкарай колата, Вيني.

Веднъж влезли вътре, Ел не иска Нико да я пуска, така че ги откарвам до болницата, двамата са на задната седалка, сякаш съм им шофьор. Пътят е кратък, още по-кратък, когато караш с двадесет и пет над ограничението. Пристигаме в „Свети Джоузеф“ и двамата с Нико заобикаляме тичешком, за да помогнем на Ел да излезе от колата. Никой от нас не забелязва, че двигателят работи и трите врати са

оставени отворени. Нико говори на рецепцията и от там ни казват да седнем, ще минат няколко минути, преди докторът да приеме Ел.

Контракциите утихват, Ел сяда на стола и гледа нагоре между Нико и мен, стърчащи от двете ѝ страни. Надвиснали над нея. Голямата глуповата усмивка на лицето ѝ бързо се превръща в смях.

— Двамата осъзнавате ли как изглеждате?

Поглеждам между мен и Нико за пръв път, осъзнавайки, че и двамата носим само шорти. Без обувки, без блузи. Само двама бойци, шестнадесет плочки между двамата, надвиснали над много бременната Ел. Оглеждайки се из помещението, откривам, че всички очи са вперени в нас. Двамата с Нико се присъединяваме към смяха на Ел.

* * *

Три часа по-късно всички сме обратно в залата. Контракции Бракстън Хикс или някаква такава гадост, още известни като фалшива тревога. Грабвам си чантата и се сбогувам с Ел, целувайки я по бузата.

— Знам, че го инсценира. Видя ни, че се бием и не искаше стария ти съпруг да бъде посрамен в собствената му зала.

Усмиввам се и Ел отвръща на усмивката ми, клатейки глава.

ГЛАВА 23

ЛИВ

Докато седя на леглото, стотици документи и снимки са разпилени наоколо, а аз се чувствам зле... сякаш една голяма ръка е бръкнала в гърдите ми и е стиснала сърцето толкова силно, че то не може да изпомпва кръв към вените. Има снимки, актове за раждане, интервюта, незавършено проучване на родословието и часове наред безброй проучвания на сенатор Найт и Вини.

Научих толкова много за последните десет години от живота на Вини, толкова много парчета от пъзела си дойдоха на мястото, превръщайки го в мъжа, който е днес. Но има неща, които трябваше да чуя от него. Неща, които да науча малко по малко, докато се опознаваме отново.

Взирайки се надолу към снимката, от която не мога да откъсна поглед пред последните четири часа, откривам пленителните бебешко сини очи на Вини да ме гледат насреща. Взират се. Само дето снимката е на сенатор Найт. Не може да се отрече приликата. Широките рамене, квадратната челюст, дори стойката им. Уверена, твърда, с авторитет, който моментално те кара да чувстваш, че те са начело.

Доказателствата датират отпреди почти двадесет и пет години, преди сенатор Найт изобщо да бъде избран. В средата на тридесетте си години, Престън Найт е бил изгряваща звезда в една от най-престижните правни кантори в Чикаго. Женен за приятелката си от колежа, той беше жива, дишаща картинка на съвършенството. Изглежда е имал всичко, когато е станал най-младият партньор в „Клейнман и Дел“ само на двадесет и осем години.

Източниците сочат, че първата среща между майката на Вини и сенатор Найт е била на място, наречено „Леговището на Уоли“ в нощта, в която е бил обявен за съдружник. Клуб за джентълмени, известен тогава като място, на което влиятелни и могъщи мъже могат да се отпуснат в усамотение, а майката на Вини е била сервитьорка.

Такава, която очевидно е привлякла вниманието на сенатор Найт и той я е преследвал неуморно цял месец, преди накрая да получи каквото е искал.

Историите потвърждават, че сенатор Найт е бил крайно недоволен от бременността на майката на Вини само два месеца, след като е започнала аферата им. Жената на сенатор Найт вече е очаквала първото им дете, син, който е роден само няколко седмици преди Вини.

Следите от връзката им се губят след инцидент, който пратил майката на Вини в болница. Изглежда е била нападната една нощ, докато е излизала от „Леговището на Уоли“. Била е пребита толкова зле, че докторите са били удивени, че не е изгубила бебето. Особено след като побоят явно е бил съсредоточен върху корема ѝ. Полицията така и не хванала нападателя, тъй като майката на Вини не дала ясно описание. Въпреки че вътрешно разследване сочи, че майката на Вини е криела нещо, вероятно дори е познавала и прикривала самоличността на нападателя си.

Телефонът ми звъни, изтръгвайки ме от унеса, в който бях, откакто започнах да преглеждам планината от документи.

— Здравсти. — Да чуя гласа на Вини кара сърцето ми да се разтопи.

— Здравей.

— Събудих ли те?

— Не, тъкмо се занимавах с работа.

— Нещо интересно?

— Не. — Отговорът ми е толкова бърз, че се чудя дали чувството ми за вина се пренася по телефона, шамаросвайки Вини в другия край на линията.

— Е, аз имах интересен ден.

Замръзвам, убедена, че той знае какво правя, може би дори успява да види пръснатите по леглото ми снимки. Знам, че това няма смисъл, но то не пречи на параноята ми.

— Лив? — Има загриженост в гласа му, заради липсата ми на отговор.

— Съжалявам. Изпуснах телефона за секунда — лъжа аз.

— О.

— Кое направи следобеда ти интересен? — Колебливо задавам въпроса и задържам дъха си в очакване на отговора.

— Ел получи контракции.

— О. — Издишам. — Уау.

Параноя и вина се смесват в силен коктейл, оставяйки ме с усещане за махмурлук, въпреки че току-що ми беше дадена отсрочка.

— Да — смее се той. — Не съм сигурен кой беше по-нервен. Аз, Нико или Ел.

— Тя роди ли вече?

— Не. Оказа се фалшива тревога.

— О. Сигурно са разочаровани.

— Мисля, че Нико изглеждаше по-скоро облекчен, отколкото нещо друго. — Мога да позная, че се усмихва, наслаждавайки се на това, че треньорът му е показал страх. — Здравенякът изглеждаше доста стреснат.

— Може би е нервен от това да види жена си да ражда. Да гледа как я боли.

— По-скоро е изплашен от онова, което идва след раждането.

— Харесва ти мисълта, че го е страх от едно малко бебе, нали?

— Мда.

Не мога да не се засмея на искреността му. Говорим още половин час. Той ми разказва истории за Ел и малкия ѝ брат Макс. Очевидно ги обожава, вълнението заради бебето си личи по гласа му.

След като затварям, лягам обратно на леглото, а главата ми се върти. Притиска ме чувството да съм на дерайлиращ влак, неможейки да намаля щетите от сблъсъка, който неизбежно ще дойде. Работата, за която мечтаех от малка, виси на тънък конец точно пред лицето ми. Толкова е лесно да се пресегна и да я грабна. Но ако не го направя, ако оставя този шанс, който се пада веднъж в живота, да ми се изплъзне през пръстите, сблъсъкът ще е фатален. Работата ще бъде за Съмър.

Телефонът ми звъни отново, няма и десет минути откакто съм затворила с Вини, карайки ме да се подвоумя дали да не игнорирам обаждането. Но не го правя, вдигам, макар и без ентузиазма, с който обикновено поздравявам хората.

— Все още мисля за теб. Изражението на лицето ти, когато те целунах пред сградата днес. Лежа надървен при спомена за това как тялото ти ми отвърща. — Гласът на Вини се понася. — Дори и пред

публика. Неконтролируемо е и толкова секси, че трябваше отново да чуя гласа ти.

Преглъщайки с усилие, гласът ми е гърлен, когато отговарям:

— Беше хубава целувка...

— Утре вечер. Ще ти направя такива неща, които ще те накарат да крещиш името ми отново и отново.

Ъम्म... как се отговаря на това? Освен като ти се втвърдят зърната и плътта между краката ти да набъбне в очакване.

— Добре — казвам меко.

— Лека нощ, Лив.

— Лека нощ, Вини.

Затварям, мятайки телефона си върху купчината документи и накрая се унасям в сън, сънувайки как Вини ме кара да крещя, вместо да мисля за статията, която трябва да се примиря да напиша.

ГЛАВА 24

ЛИВ

Днес се събуждам с нов поглед над живота. Реших, че историята просто не е истинска. Бог не може да е толкова жесток да ме събере отново с този мъж и после да ме накара да разбия единствения му добър семеен спомен. Онзи, който той истински цени. Много хора имат бледосини очи и груба квадратна челюст. По дяволите, има цяла общност от красиви хора, които могат да минат за роднини на сенатор Найт или Вини.

Пристигайки в офиса рано-рано, аз съм готова да се заловя за работа. Само трябва да уточня някои неща с Нещастника, преди да се задействам.

— Добро утро, Джеймс. Имаш ли минута?

— Имам каквото поискаш. Влизай. — Мръснишката му усмивка ми подсказва, че изборът му на думи не е случаен. Чувствам, че имам нужда от душ след намека му. При все това се усмихвам, докато заемам мястото, на което ми посочва да седна.

— Снощи прекарах много време, мислейки за историята на сенатор Найт.

— Предполагам, че ще го направиш. — Нещастника се обляга в стола си, допирайки върховете на пръстите си в поза като за молитва.

— Какво ще стане, ако работя по историята следващите няколко седмици и накрая се окаже, че сенатор Найт не е баща на Вини? Това докъде ще ме доведе относно работата?

— Убедени сме, че сме справи за това. — Той се изправя в стола си. — Но никой не е успял да го докаже по един или друг начин. Донеси доказателство и работата е твоя. Няколко от тежката артилерия работят по това от известно време, но сенатор Найт си е оплел кошницата. Боецът е единственият ни шанс... и като гледам снимките ви отвън си мисля, че да го накараш да се разприказва в леглото ще е като да вземеш бонбон от бебе.

Игнорирайки грубата му забележка, решавам да се отнеса професионално и директно.

— Ще ми трябва финансиране за пътуване и разходи.

— Готово.

— Също така ще ми трябва история за прикритие, нещо, което да ми спечели време със сенатор Найт. Мислех си да предложим обширно експозе за него и семейството му. Да му кажем, че искаме да пресъздадем в статията усещането за семейните ценности на Кенеди. Това ще ми даде достъп до жена му и сина му.

— Имаш го. — Усмивва се подигравателно. — Харесва ми как мислиш.

Сам по себе си този коментар би трябвало да ми изкара акъла.

ГЛАВА 25

ЛИВ

Петък вечерта нямам никакво желание да излизам и да празнувам. Беше толкова дълга седмица, че предпочитам да пропълзя в леглото, да се свия в ембрионална поза и да спя дванадесет часа без прекъсване, вместо да прекарам вечерта, прескачайки от бар на бар с Али. Но е рожденият ѝ ден и ѝ обещах, че ще се забавляваме. Знам, че трябва да оставя седмицата на безплодни проучвания зад гърба си и да се отдръпна за известно време, но е по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Чувствам се виновна за това, че задържах задачата за Вини, но не искам да го нараня, карайки го да се съмнява в баща си без причина. Войник, който никога не е познавал, мъж, когото винаги е ценил.

Все още съм изненадана от това, че Али покани Вини с нас онази нощ, когато той дойде да ме вземе. Обикновено рождените дни са строго женска вечер навън. Но очевидно е трябвало само да спомене, че ще доведе няколко момчета от залата. Рожденичката лесно е придумана при споменаването на бойци с твърди тела и татуировки.

— Какво мислиш? — Али излиза от спалнята си, облечена с оскъдна пола и толкова високи токчета, че сигурно приближава метър и осемдесет, макар обичайно да е метър и шейсет и седем.

— Това блуза ли е или пола? — дразня я аз.

— Някои от нас си нямат секси звяр, както знаеш.

— Сигурна съм, че с това облекло ще привлечеш някой звяр. — Отпивам от чашата с вино, която току-що си налях, надявайки се да ме отпусне малко.

— Мислиш ли? — Без да долавя сарказма в гласа ми, Али приема коментара ми като комплимент, поглеждайки надолу към дрехите си. Доволна от видяното, тя продължава: — Иди се облечи... трябва да намерим подарък за тази рожденичка, който да разопакова по-късно. — Тя размърдва вежди.

Изобщо не съм се питала какво ще облека. Всяко момиче има един тоалет, който обича, онзи, който ѝ печели повече комплименти, отколкото получава за остатъка от годината. Моят е смарагдово зелен. Семплата рокля е тясна в долната си част, обгръщайки извивките ми и стигайки малко над коляното ми. Горната част е широка, докато стига до талията ми, и приляга артистично драпирана върху раменете ми. Отпред е семпла, цветът и кройката са най-впечатляващата част. Смарагдово зеленият цвят контрастира с бледата ми кожа и кестенява коса, оформяйки красива палитра, която хората определено забелязват.

Макар че гърбът на роклята е отличителният и го знам. Същото драпиране, което показва само намек за деколте отпред, виси отзад, стигайки ниско на гърба. Доста ниско. Разкривайки намек за бледа кожа от врата до малко над задника ми. Като карта за съкровище, то отвежда очите надолу по гърба ми до мястото, където смарагдовият цвят се събира плътно по задника ми. Нещо ми подсказва, че Вини ще заобича тази рокля. Забелязала съм, че изглежда харесва как изглеждам отзад. Може да се преструвам, че не забелязвам къде се отнасят честичко очите му, когато правим рутинни неща, но не е така. А тази вечер се обличам за него.

Цупейки се игриво, когато ме вижда да излизам облечена от спалнята си, Али потвърждава, че съм избрала правилното облекло.

— Това е моят рожден ден. Как някой ще ме забележи, когато си облечена *така*?

* * *

Вторият бар, в който спираме, онзи, в който трябва да се срещнем с Вини и приятелите му, е препълнен. Провирайки се с усилие, за да си поръчаме питиета, Али не губи време да каже на бармана, че има рожден ден.

— Два студени чая Лонг Айлънд. — Тя вика над оглушителната музика, която звучи от говорителите, които имат твърде много бас. Туптенето е толкова силно, че усещам вибрацията по ръцете си, докато стоят отпуснати върху бара, а сърцето ми подскача, за да се присъедини към ритъма.

— Нека да е един и вода — извиквам, а бармана се усмихва и кимва.

— Това е рожденият ми ден! Трябва да празнуваш с мен!

— Някой трябва да се погрижи за теб. Един студен чай Лонг Айлънд и ще трябва да те носят.

— Ще го пия бавно. — Тя се усмихва.

— И преди съм го чувала.

Половин питие по-късно, Али се кикоти измежду думите, докато и двете оглеждаме една двойка, която седи тихо в другия край на бара. Изглежда им е некомфортно, докато жената разбърква питието си, а мъжът си проверява часовника.

— Снощи са излезли заедно. Трябва да са минали деветнадесет месеца, откакто не е правила секс. *Деветнадесет месеца*. — Тя провлачва последните думи, за да ги подчертае, преди да продължи. — Запознали са се в Match.com. Чакай, не, в Churchdate.com. Знаеш, онова място, където богобоязливите отиват, за да се срещнат с други хора, които стават прекалено рано в неделя, за да слушат цял час как старец проповядва. — Али си поема въздух, достатъчно дълго, за да погълне още няколко сантиметра от съдържанието на чашата си, преди да продължи тирадата си. — Чатили са онлайн около месец, преди той да събере кураж да я покани на среща. Снощи са се срещнали в кафене, видели са се за пръв път на живо. И двамата са били силно разочаровани.

Повдигайки вежда при историята ѝ, аз соча към чашата на Али:

— Страх ме е да чуя какво става, след като удариш остатъка от това нещо — дразня я аз.

Без ни най-малко да се разколебае от коментара ми, Али продължава с историята си.

— Така че Елджин, това е името на мъжа — усмивката ѝ става още по-голяма — предлага да отидат на по питие. Знаеш, всички изглеждат по-апетитно, след като вкрат няколко. — Още една глътка от невинно изглеждащата, но доста силна течност, която пие сякаш е лимонада. — И двамата изпиват по четири водки с тоник. Елджин е едър мъж, но не може да носи на пиене, също като Пени.

— Пени? — питам, усмихвайки се. Али винаги избира най-добрите имена. Лично аз никога не съм познавала някоя Пени, но

жената в другия край на помещението идеално пасва на името. Няма да се изненадам, ако истинското ѝ име всъщност е Пени.

— Мда, това е името на дамата му. Спри да ме прекъсваш, караш ме да си забравям мисълта. — Разбира се, моят въпрос е виновен, а не питието, което съдържа пет различни, силно възпламеними алкохола. — Както и да е, Пени и Елджин, те отиват в нейния дом. Където, между другото, има огромна колекция от плюшени „Хелоу Кити“. Говоря за стотици. Само това би трябвало да е достатъчно предупреждение за горкия Елджин. Но, уви, алкохолът и дървото в гащите му пречат да види всички знаци.

— Али въздъхва, сякаш да покаже, че съчувства на горкия Елджин.

— И какво станало в страната на „Хелоу Кити“? — За съжаление нямам търпение да чуя остатъка от историята.

— Започнали с бърз старт. Двама възбудени, сексуално прегладнели експерт-счетоводители си лягат заедно. Както и да е, оказва се, че тя е мяукаща. — Али изпразва остатъка от течността във високата си чаша, трясвайки я върху бара с малко повече ентусиазъм.

— Мяукаща? — Смръщвайки вежди, започвам да си мисля, че вече виждам признаци на пианата, говореща безсмислици Али.

— Мда, фетиш към котки. Харесва ѝ да се преструва на коте, докато прави мръсотии.

— Какво?

— Мда. Сега, след като тайната е разкрита, двамата са трезви и това — тя сочи двойката, която все още стои неловко на масата в другия край на стаята — е срещата на следващия ден, която и двамата се чувстват длъжни да изтърпят, след драскащия котешки, мръсен маймунски секс.

— Маймунски секс? — Гласът на Вини ме изненадва, фокусира се върху Али, стараяйки се да следя историята, която ми разказва лудата ми най-добра приятелка.

Изцяло забравяйки историята си, Али грейва като коледна елха, мятайки ръце около врата на Вини, поздравявайки го прекалено топло.

— Толкова се радвам, че дойде!

Мда, определено е пиана. Веселата, замаяна Али пристигна.

Развеселен, Вини се ухилва и повдига въпросително вежда насреща ми. Повдигайки рамене, аз се усмихвам, докато гледам как

Вини се справя с подпийналата Али. Представя я на тримата приятели, които е довел със себе си, всеки от които е по-нацепен и як от предишния. Най-високият от триото е с бръсната глава и от яката на ризата му се подава татуировка. Бих заложила пари, че ръмжи и сумти, вместо да говори. Не е трудно да се отгатне кой ще бъде обектът на вниманието на Али тази вечер.

— Здравсти. — Вини се приближава до мен, обвива ръка около врата ми и ме целува собственически по устата. Никога не бих си и помислила, че такова поведение като на пещерен човек би ми подействало така. Преди Вини, публичните прояви на привързаност не бяха за мен, особено онези, чиято интензивност се излъчва толкова естествено от него.

— Здравей.

— Красива си — казва той, гласът му е нисък и страстен. Оглежда бавно и одобрително тялото ми нагоре и надолу, без дори да се опитва да прикрие желанието си. Странно, но това е едно от нещата, които намирам за толкова привлекателни у него. Той е уверен, истински, без заобикалки. Чиста, неподправена откровеност.

— Благодаря. — Да приемам комплименти в движение никога не е било нещо, от което съм се чувствала удобно, но Вини го прави да изглежда лесно... защото вярвам, че наистина го мисли.

— Та, кой прави мръсен маймунски секс? — Той се ухилва, а аз усещам как лицето ми пламва от смущение.

— Беше просто измислена история. Игра, която обичаме да играем с Али. Махвайки на бармана, Вини си поръчва бира и посочва по посока на Али:

— И две, от каквото пие тя.

— Ъмм... аз не пия. — Вдигам водата си. — Вода. Тази вечер аз съм отговорната. Някой трябва да прибере Али у дома.

— И двете ще ви прибера. Забавлявай се. Така или иначе няма да ви изпускам от очи тук. — Оглеждайки помещението, той взима водата от ръката ми и я оставя на бара, заменяйки я с питието, което донеся барманът.

Ухилвайки се, отпивам от питието:

— Добре, но не знаеш с какво се захващаш. Али полудява, когато пийне повече, а аз не мога да нося на пиене.

Отпивайки от бирата си, Вини прехвърля разговора към тема, от която няма да ме остави да се измъкна лесно.

— Значи. Маймунски секс?

— Няма да зарежеш това, нали?

— Мне. — Дяволитата му усмивка и момчешките трапчинки се комбинират, създавайки едно просто неустоимо лице.

Въздишайки драматично, преглъщам голяма глътка течен кураж от чашата си, преди да се впусна в играта, която играехме с Али още от деца. Всичко започна на едно парти в гимназията, на което бяхме отегчени, но през годините играта ни се промени в нещо по-креативно.

— „Криминалистика в бара“.

— „Криминалистика в бара“? — Очевидно Вини не е чувал за невероятната ни игра.

— Една от нас избира двойка, а другата трябва да измисли историята им... история за случилото се между тях.

— Кой е правил маймунски секс?

Смутено посочвам двойката, която седи в другия край на помещението, все още изглеждащи ужасяващо некомфортно.

— Те не са правила маймунски секс, бебче.

— Откъде знаеш?

Повдигайки вежда, сякаш за да изсумти, той отпива от бирата си и се обръща, за да огледа стаята.

— Висок кльоцав тип в черно спортно сако, който говори с брюнетка, облечена с... — той се поколебава, търсейки правилната дума — не много. — Вини се премества, за да застане до мен. Гърбовете ни са обърнати към бара, двамата се облягаме небрежно с лакти. Наливам се със съдържанието на чашата си и не губя време да развия историята си.

— Брендън. — Обръщам глава, за да погледна директно Вини, сериозната ми маска вече е на мястото си. — Това е името му.

Веждите на Вини се повдигат и той се ухилва, развеселен, чакайки за още.

— Компютърен програмист е — продължавам аз. — Бил е с бившата си, Джули, шест години и половина. Като компютърен програмист, той прекарва много време на лаптопа си. Джули се чувствала палаво една вечер...

Вини ме прекъсва:

— Палаво?

— Да, палаво. Без прекъсвания по време на криминалистичното пресъздаване, господин Стоун. — Усмиввам се, повдигайки вежда, мълчаливо предизвиквайки го.

Игриво, Вини вдига ръце, симулирайки, че се предава, и ми прави знак да продължа.

— Както и да е, Джули се чувствала *палаво* една вечер и отишла да потърси Брендън в домашния му офис. Не очаквал никого, вратата била открената, предлагайки на Джули гледка от първия ред към шоуто му. Хванала го в действие, лъскайки, докато водел видео чат с друга жена, с която тайно чатил онлайн почти година.

Правя пауза и пресушавам още част от чашата си. Проклятие, това нещо има хубав вкус, толкова е лесно да забравиш колко е силно, докато главата ти не стане безтегловна.

— А жената там, тя Джули ли е или е жената от видеото?

— Някоя от двете. Джули го напуснала. Изнесла се на следващия ден. Оказало се, че жената от видеото е омъжена, така че горкият Брендън бил зарязан два пъти за двадесет и четири часа.

— Тогава кое е момичето?

— Запознал се с нея в Нордстром. Отишъл да си купи спортно яке. Планирал да похарчи 300 долара, но срещнал нея. Тя работи в мъжкия сектор, продала му това прекалено скъпо сако за 1500 долара. Наложило се да го плати с кредитна карта, защото Джули взела всичко от банковата им сметка. Пот започнала да избива по челото му, докато малката госпожичка без дрехи маркирала... притеснен, че може да отхвърлят картата му.

Истински, пълен смях ми показва, че Вини оценява историята ми.

— Измисли цялото нещо току-що просто ей така? Симулирайки обида, отвърщам:

— Не е измислена, това е историята им.

Бълбукацията глас на Аби привлича вниманието ми обратно от игривите закачки с Вини. Тя подскача от крак на крак, изпълнявайки онова, което е широко известно като танца на пишкането.

— Ела с мен.

Целувайки Вини по бузата, аз се усмихвам и се оттласвам от бара и позволявам на приятелката ми да ме повлече към тоалетните. Правя

три крачки, когато силни ръце се обвиват около кръста ми, спирайки ме на място.

— Какво? — Обръщам се, за да видя сериозното лице на Вини.

— Идвам.

— В тоалетната?

— Мда, ще чакам отвън — изръмжава в отговор Вини.

— Защо, какво не е наред?

— Току-що видях гърба на роклята ти.

* * *

Два часа по-късно, Али е в изключително състояние, а аз не изпитвам болка. Двама от приятелите на Вини изчезнаха в тълпата и така и не се върнаха. Аз, Али, Вини и Бръснатата Глава висим край бара, забавлявайки се с лудориите на Али. Последният рунд на „Криминалистика в бара“ се състои от заваляните думи на Али, докато обрисова история, включваща проблеми с маминка, които горката двойка, която избрахме, се опитва да преодолее.

След като Али замъква Бръснатата Глава към импровизирания дансинг, Вини ме придърпва към себе си, гърбът ми е притиснат в него, а ръцете му са обвити около кръста ми.

— Искаш ли да танцуваме? — питам го, макар че знам отговора още преди да отговори.

— Не танцувам.

— Никога ли не се научи как се прави? — разпитвам, когато той заравя глава в косата ми и намира чувствителното местенце на врата ми, за да го ухапе незабележимо.

— Не съм казал, че не знам как, казах, че не танцувам.

— Можеш да танцуваш? — Разсейването ми си личи по гласа, когато устните му продължават към рамото ми. Грубо дръпва роклята ми, за да разкрие повече плът, прокарвайки пътечка от леки гризвания по чувствителната ми кожа.

— Разбира се, но предпочитам да танцувам с теб хоризонтално.

О, мале. Аз също. Държейки ме близо до себе си, той ме завърта в обятията си и сключва ръце зад гърба ми, притискайки плътното телата ни едно в друго.

Вдигайки поглед към него, очите ни се сключват, карайки ме да се чудя за какво си мисли. Само че съм пила повечко и това чудене се случва на глас.

— Каква е нашата история за „Криминалистика в бара“?

Отдръпвайки глава назад, той се вглежда в очите ми, тихата му самоувереност ме пленява, докато чакам отговора му.

— Мъжът? Той се е скитал с години в търсене на нещо, само дето не знаел какво търси. Просто се чувствал сякаш част от пъзела му липсвал. После срещнал умна, красива, забавна жена, която обичала да се изгубва в мислите си.

Ледената стена, която съм изградила около сърцето си, за да се предпазя от този мъж, се топи, оставяйки ме уязвима. Емоции, които съм се борила да възпра, ме надвиват, проявявайки се в напрегнатия ми глас. Едва шептейки, аз го подтиквам да продължи, докато чакам, надявайки се, че историята има щастлив край:

— Какво се случва, след като се срещнали?

Прегръщайки ме още по-плътено, Вини поставя нежна целувка на устните ми.

Хипнотизиращите му красиви очи топят топящото ми се сърце, той продължава:

— Бавно, малко по малко всеки ден, тя го допуснала до себе си и един ден той се събудил и осъзнал, че вече не се скита. Той не бил сигурен кога се е случило или защо, но просто го знаел. Онова, за което прекарал в търсене седем години, вече не липсвало.

Неспособна да говоря, въздухът буквално е изтръгнат от дробовете ми, думите му отмиват всичките ми съмнения, оставяйки пътя към сърцето ми свободен и той е една крачка по-близо до това да го притежава. Отново.

* * *

Два часа по-късно, аз съм подпийнала, когато Вини ми отваря вратата на колата, за да се кача. Мятайки ръце около раменете му, вместо да вляза в колата, аз го хващам неподготвен и той се усмихва, когато целувам върха на носа му. Чувствам се зле задето прекратявам партито, преди Али да е готова да си върви, но питиетата са ме

ударили право в главата. Плюс това, Бръснатата Глава вече обеща да я изпрати до вкъщи и тя изглеждаше повече от развълнувана пред тази възможност.

— Сладка си, когато си пияна.

— Не съм пияна. — Думите ми излизат съвсем малко заваляни, без значение колко трезва се опитвам да звуча.

Той ме целува целомъдрено по устните и ме изненадва като ме вдига и нежно ме поставя на пасажерската седалка. Закопчва ми колана, затваря вратата и притичва до другата страна.

— У вас или у нас? — Пали колата.

— Ужасно си самонадеян. — Кикотя се и се обръщам в седалката, за да съм с лице към него.

— Просто искам да се погрижа за момичето си.

Смръщвайки вежди, Вини вижда объркването на лицето ми.

— Дължа ти танц. — Гласът му става нисък и плътен.

Преглъщам, размърдвайки се в седалката, за да успокоя пулсирането между краката си, докато мисля за ритъма, който нямам търпение да усетя да тупти в тялото ми.

— У вас.

Вини се усмихва, подкарвайки колата.

— Карай бързо — прошепвам, отпускаяки ръка върху бедрото му.

— Миличка, така или иначе щеше да дойдеш у нас. По-близо е и не съм сигурен дали мога да издържа още десет минути, след като половината вечер съм се взирал в гърба на роклята ти.

ГЛАВА 26

ЛИВ

Вини не включва осветлението, когато влизаме в апартамента му. Вместо това ме държи здраво и ме насочва. Завивайки наляво по коридора в мрака, аз се обърквам, несигурна къде се намираме, но убедена, че спалнята е в обратната посока.

Водейки ме бавно, докато не се блъсвам леко в нещо пред мен, той е мълчалив, докато не стигаме там, където ни иска.

— Наведи се. — Премествайки се зад мен, той прилага натиск върху тила ми, бутайки ме напред, докато не достигам нещо твърдо и студено. *Кухненският остров.*

Лицето ми се извъръща, бузата ми се отпуска върху студения плот, той отпуска хватката си върху врата ми. Усещам силата на ръцете му, когато бавно ги прокарава надолу от двете страни на гръбнака ми, докато не стига кръста.

— Протегни се, хвани другия край на плота.

Наведена, с притисната в плота буза, вдигам ръце над главата си и хващам другия край на плота, както бях инструктирана. Вини пристъпва по-близо, притискайки ерекцията си към задника ми, и се навежда над мен, тялото му е прилепено към гърба ми, така че съм прикована между твърдия гранит и мускулестото му тяло.

Тъмната стая е толкова тиха, че чувам всеки дъх, който той си поема, когато устата му се озовава до ухото ми.

— Тази рокля е дразнеща. — Зъбите му се впиват в ухото ми, карайки ме да извикам от смесицата на шок и болка. Езикът му бързо следва зъбите, нежно засмуквайки ухото ми, където току-що ме беляза.

— Заради мен ли я облече? За да ме подлудиш, докато гледам как други мъже те оглеждат?

Искам да проговоря, но гласът е заседнал в гърлото ми, думите излизат като едва доловим шепот.

— Облякох я, защото си помислих, че ще я харесаш.

— Така е. Перфектна е. Стегнатото ти малко тяло се ебава с главата ми цяла вечер. Силните му ръце галят тялото ми нагоре и надолу. Пръстите му изучават всеки сантиметър, докато бавно се движат по извивките ми. Докосването не е нежно, то е нетърпеливо и грубо, а хватката му върху мен ме кара да се чувствам така, сякаш той има нужда да ме държи толкова силно или ще загуби остатъка от собствения си контрол.

— Полудявам като виждам друг мъж да те заглежда — ръмжи Вини, сякаш самото споменаване на друг мъж увеличава силата на емоциите му. Грубо вдига полата до кръста ми и разкъсва бикините ми. Силата на действието му ме възбужда и се размърдвам, голият ми задник го очаква.

— Всичко в теб ме кара... — Гласът му заглъхва, когато се изправя, топлината на тялото му ми липсва още щом ми е отнета.

Ръката му се премества към разголението ми задник и нежно го гали.

— Готова ли си за мен? — Гласът му е дрезгав. Напрегнат. Плътен.

— Да.

Проследявайки бавно пътя от задника ми до мястото между краката, пръстите му потъват в мен, уверявайки се, че отговорът ми е истина.

— Толкова си влажна — той издишва, като чувам звука от ципа му да отеква из стаята.

Потрепервам, когато прониква в мен, тялото ми е хлъзгаво, но въпреки това се затруднява да поеме цялата му дебелина. Изцяло в мен, той спира за момент, давайки ми време да се приспособя. Гласът му е дрезгав и напрегнат, когато заговаря.

— Искам да свърша вътре в теб. Да изпълня това сладко малко котенце, което е мое.

Излизайки почти изцяло, той обвива ръце плътно малко под талията ми и дръпва бедрата ми, за да посрещна всеки негов мощен тласък. Търкайки всеки път чувствителното местенце в мен, а после отдръпвайки се, точно преди да ме изпрати през ръба. Да ме държи толкова близо е мъчение, но и блаженство в същото време. Интензивността на ласките му се увеличава, отвеждайки и двамата ни все по-близо с всеки ритмичен тласък. Силен стон се изплъзва, когато

усещам как тялото и ума ми се отправят към брега на океана, който чака да ме залее. Излизайки почти изцяло, Вини ръмжи в отговор на моя стон и неочаквано ръката му силно удря задника ми, плясвайки ме, преди да се тласне отново дълбоко в мен. Тялото ми реагира на грубите му действия, преди дори мозъкът ми да успее. Пулсирайки диво, влагалището ми се стяга около него, докато вълна след вълна от умопотресаващо туптене ме понася към най-силния оргазъм, който някога съм изпитвала. Редица ругатни излизат от устата на Вини, когато достига собственото си освобождаване. Топлината от това, че се излива в мен, увеличава собственото ми удоволствие.

След малко, когато дишането ни най-накрая се забавя и потните ни тела все още са притиснати едно в друго, Вини се пресяга и ме повежда назад, вдигайки ме на ръце, отнасяйки ме в спалнята. Все още съм замаяна, докато усещам как сваля остатъка от дрехите от пропитото ми с пот тяло. Дрехите, за които не ни беше грижа в лудостта ни, все още са на нас. Качвайки се на леглото зад мен, той нежно ме завива и ме придърпва към себе си, нежно целувайки бузата ми, преди да се унеса в сън.

* * *

Следващата сутрин се събуждам с усещането, че ме наблюдават. Просната съм по корем на леглото, оплетеният около кръста ми чаршаф не прави много, за да скрие голия ми задник.

Обръщам глава, очаквайки да открия Вини до мен, но леглото е празно. Вместо това той седи на стол на няколко метра от мен, облечен само с долнище, пиейки кафе, което ухае божествено, от огромна чаша.

— Добро утро. — Той отпива от кафето си, изглеждайки добре настанен в стола.

— Откога си станал? — Гласът ми е сънлив.

— Не знам. Може би от час.

— Откога седиш там?

— Не знам. Може би от час. — Той се ухилва.

— Просто седиш там?

— Наслаждавам се на гледката. — С мръснишка усмивка на лице, очите на Вини се насочват към голия ми задник.

— Взираш се в задника ми цял час?

— Това е един страхотен задник. — Без да се оправдава, той отпива от кафето си и свива рамене.

Протягайки се назад, издърпвам чаршафа, който някак си съм увила около тялото си като разгневена змия, която се готви да смачка жертвата си.

— Недей.

Вини става и се приближава до леглото, издърпвайки от ръцете ми малкото чаршаф, който бях успяла да освободя. Леглото хлътва, когато той сяда, едната му ръка се пресяга, дръпвайки ме с едно бързо движение, което изглежда не му коства никакво усилие.

— Харесва ми да виждам ръката си, отпечатана тук. — Той удря силно задника ми. Мърморейки, гласът му се променя от игрив към дълбок — секси и дрезгав. Ръцете му нежно ме галят отзад. — Наранена ли си от снощи?

— Не. — Усеждам как лицето ми почервява само като си мисля за миналата вечер.

— Погледни ме — нарежда той, гласът му е заповеден. — Съгласна ли си с онова снощи? — Очите му откриват моите и ги задържат.

— Да. — По някаква причина ми е трудно да го призная, но това е истината. Повече от съгласна съм с онова снощи. Никога не бих си помислила, че ще харесам малко по-груб секс. Но откривам, че има доста неща, които не знам за себе си.

Вини кимва, приемайки отговора ми.

— Кафе?

— О, Боже мой, да.

Вини се усмихва, искрено е и виждам как лицето му се отпуска. Дори не бях осъзнала, че има напрежение у него преди това. Но вече го няма.

— Ще го донеса, но този задник по-добре да е тук, когато се върна. — Той се навежда и игриво захапва бузата на дупето ми.

След дълъг, горещ, абсолютно приятен душ, и двамата се изсушаваме заедно в банята. Избърсвам парата от огледалото, докато Вини стои зад мен и целува рамото ми.

— Замини с мен следващата седмица? — Очите му откриват моите в огледалото.

— Къде?

— Имам изява в покрайнините на Вашингтон в събота. Планирах да летя до там в петък сутринта, но ако не можеш да се измъкнеш от работа, може да отидем по-късно.

В покрайнините на Вашингтон, а?

— Всъщност така или иначе трябва да отида до Вашингтон тази седмица. Трябва да направя интервю. Може ли да заминем в четвъртък сутринта, за да мога да работя през деня в петък? — Взирайки се в отражението на очите му, за части от секундата обмислям дали да не му кажа какво трябва да направя. Просто да издрънкам всичко. Всеки ден откривам, че съм хлътнала малко повече по този сложен мъж. Но е засенчено от вината, че пазя такава тайна. Бързо размислям, не мога да го нараня с приказките си. Особено след като не съм сигурна, че е истина.

— Каквото пожелаеш. Винаги има някой в залата, който би поел класовете ми за допълнителни пари.

— Добре.

Вини ме обръща с лице към себе си.

— Добре? — С въпросителна усмивка на лицето, той изглежда толкова млад и щастлив. Виждайки го толкова отпуснат и ведър, това ме кара да чувствам, че правя каквото трябва. Дори не помня да е изглеждал толкова безгрижен в гимназията.

— Разбира се, звучи забавно. Ще мога ли да видя изявата ти? — дразня го аз.

— Ще видиш как ритам нечий задник. — Той поставя въздържана целувка на устните ми, преди да изтръгне кърпата, увита около тялото ми, и да ме метне на рамото си.

— Какво правиш?

— Отнасям те обратно в леглото.

— Мога да вървя.

— Мога да те нося.

— Може би, но аз ще стигна по-бързо до леглото.

ГЛАВА 27

ВИНС

— Не вгорчавай живота на Прийч. Прави ми услуга като идва с теб, след като Ел не може да пътува.

— Всичко ще е наред.

— Така каза и в нощта преди първия ти мач и трябваше да те взимам от полицейското управление в два часа сутринта.

— Този път няма да съм в бар в два сутринта. — Скачам от лоста за набирания, приземявайки се пред Нико. Той остава на място.

— По-добре да не си.

Взимайки въжето за скачане, не поглеждам към него, докато говоря.

— Лив идва с мен.

— Лив идва?

— Да няма проклето ехо тук? Нико се смее и клати глава.

— Това е добре. Изглежда сякаш може да те държи далеч от неприятности.

— Мога сам да се пазя от неприятности. — Замахвам с въжето, увеличавайки скоростта, по две завъртания на китката на всеки скок. Нико трябва да отстъпи, за да не бъде шибнат в лицето, когато въжето започва да свисти с всяко завъртане.

— Както и да е. Радвам се, че тя ще идва.

— Мда, аз също.

* * *

В четвъртък се отбивам при майка ми, за да я нагледам, преди да отида да взема Лив и да тръгнем към летището. В по-добра форма е от повечето дни, дори седи на дивана и може да води смислен разговор.

— Изглеждаш добре, мамо.

Тя се смее, мислейки си, че я успокоявам.

— Благодаря, бебчо.

— Джейсън появи ли се да оправи нещата с двамата мъже, които бяха тук миналата седмица? — Започвам да разпитвам, мъжът е още по-голям загубеняк, отколкото мислех отначало. А поначало няха високо мнение за него.

Очите ѝ се спускат надолу, тя кърши пръсти, когато заговаря. Знам отговора, още преди думите да са излезли от устните ѝ.

— Не, опитах всички начини, които знам, за да се свържа с него, но го няма. Изчезнал е.

Мамка му, знаех си, че този боклук не струва. Трябваше да довърша жалкия му задник в деня, в който го хванах да вдига ръка на майка ми.

— Мамо, тези типове не се ебават. Разпитах за тях. Не отправят празни заплахи. Колко искат от теб?

— Двеста.

— Моля те, моля те кажи ми, че се майтапиш! Или че имаш предвид двеста кинта?

— Започвам да крача. Какво, по дяволите, е направила? Откъде ще взема такива пари? Предполагах, че загубенякът е припаднал някъде, но мина твърде много време... тъкмо започвам да осъзнавам, че вероятно се крие някъде. Оставяйки майка ми отговорна за това, че гарантирала за него. Сега започвам да се изнервям.

— Съжалявам, Винсънт. — Тя започва да плаче. Подлудява ме, прецака половината ми детство и вероятно е отговорна за преобаните ми връзки с жените, и въпреки всичко не мога да я гледам как плаче.

Сядам до нея, обвинявам ръка около раменете ѝ и я придърпвам близо.

— Спри, мамо. Всичко ще е наред. — Нямам представа как, но трябва да е. — Ще го открием или ще измислим нещо. — Риданията я разтърсват. — Обещавам.

ГЛАВА 28

ЛИВ

Вини мълчи през целия полет досега. Каза, че всичко е наред, но мога да позная, че не е съвсем откровен. Изглежда разсеян, чудя се дали показния мач в събота не го притеснява повече, отколкото показва. Или може би наистина не обича да лети, макар че дотук полетът беше гладък.

— Та, след като си боядисам косата синя и си сложа пиърсинг на веждата, мислех да отидем до „Таргет“ и да купим всичката им налична пяна за бръснене. — Вини кима и се усмихва, все още не чува и дума, така че продължавам: — Знаеш, може да ни трябва доживотен запас от пяна за бръснене, ако настъпи онова наводнение, което предвиждат. Известно време няма да можем да стигнем до магазина. Не си ли съгласен?

Вини се обръща до мен, най-накрая осъзнавайки, че очаквам отговор. Поглежда директно към мен, но не чува и дума от това, което казвам.

— Ъmmm, разбира се.

Все още е на милиони километри, въпреки че седим толкова близо един до друг, така че вадя тежката артилерия.

— О, добре, супер. Не мислех, че ще възразиш. Имам предвид, че се съгласих да изляза с него още преди с теб да започнем да се виждаме. Ще бъдат само една или две срещи, така че вероятно няма да спя с него повече от веднъж така или иначе.

— Чакай, какво? — Напрежение се вижда по лицето му, когато се обръща към мен, нямам идея каква част е чул, но очевидно нещо най-накрая е достигнало до него.

— Е, добре дошъл.

— Да не би току-що да ми каза, че ще ходиш на среща?

— Преди това ти казах, че ще си боядисам косата синя и ще си сложа пиърсинг и изглежда не ти пукаше... така че реших да проверя

колко далеч си. — Усмихвам се игриво.

— Много хубаво. Но знаеш какво се случва, когато дори помисля за друг мъж около теб, нали? — Вини се навежда напред, заплашителното изражение е изместило далечното, което беше там само преди минути.

Стресната, аз се оказвам вдигната от малката си самолетна седалка и прехвърлена в скута на Вини. Протестите ми остават напълно нечути, докато превзема устата ми за силна целувка без предупреждение. Никога не съм си падала по публичните прояви на привързаност, изненадана съм, че предателското ми тяло се поддава на ласките му. За секунди отвърщам на целувката му с цялата си страст, мозъкът ми не може да мисли, докато тялото ми е болезнено нащрек, че е плътно притиснато от този непредвидим мъж.

Погълната съм от усещането за големите му ръце, които държат лицето ми неподвижно, за да ме целува до безпаметност, така че дори не чувам първия опит на стюардесата да ни прекъсне учтиво.

— Сър, тя ще трябва да заеме собственото си място. Подготвяме се за кацане. Лицето ми е кърваво червено от срам, иска ми се да пропълзя под седалката, когато осъзнавам, че стюардесата говори на нас. Вини, от друга страна, намира за забавно това, че ни хванаха като двама възбудени тийнейджъри.

— Съжالياвам, тя просто не може да се спре понякога. — Той свива рамене и я дарява с усмивката си с трапчинки. — Ще я накарам да си седне на седалката.

— Вини! — Первам го по гърдите и го поглеждам сърдито, когато намига на стюардесата.

* * *

Щом се регистрираме в хотела, Вини започва да се държи малко повече като себе си. Без да пита, той поръчва бутилка от виното, което пия, и плато с плодове от румсървиса. Обмислям отново да се скарам с него задето взема решения от мое име, но после осъзнавам как ще приключи разговора. *Искаш ли вино? Да, но не е там въпросът. Хапват ли ти се малко плодове? Да, но това не означава, че трябва да*

поръчваш вместо мен. Затова реших да избирам битки, в които исках различен резултат.

— Така и не ми каза за интервюто, което ще правиш утре. Дали е с някой, когото познавам? — пита Вини.

Замръзвайки на място, паниката ме превзема. Лъжата никога не е била силната ми страна, но комбинацията между лъжа и вина не е нещо, което лесно да замаскирам върху лицето си. Благодарна съм, че съм обърната с гръб към него, когато съм принудена да отговоря.

— Ъммм... съмнявам се, просто някакъв сенатор.

— Сенатор, а? — Вини се приближава, за да застане зад мен, докато разопаковам тоалетните си принадлежности. Спирам да дишам, наполовина очаквайки да ми каже, че знае какви ги върша. Обвивайки ръце около кръста ми, той се сгушва във врата ми. — Млад ли е? Трябва ли да ревнувам? — Прокарва пътечка от целувки нагоре до ухото ми. Топлият му дъх и леките гризвания замъгляват мислите ми, стоя неподвижно, несигурна как да отговоря. Вини ме сръчква игриво за отговор. Отговорът ми излиза малко прекалено отбранителен:

— Ъммм... не, той е достатъчно стар, за да ти бъде...

За мой късмет сме прекъснати от хората от румсървиса, които чукат на вратата.

— Имаш ли против да се заемеш с това, трябва да се измия — питам аз.

— Разбира се. — Вини плясва игриво задника ми, когато на практика хуквам към банята. Поглеждайки се в огледалото, наплисквам лицето си с вода, отчаяна да прочистя главата си. След няколко минути се овладявам достатъчно, за да се осмеля да се върна обратно в спалнята и съм изненадана, когато откривам човека от румсървиса още да е тук.

— Имате ли нещо против да ми дадете автограф? Голяма фенка съм. Виждала съм всичките ви мачове. Дори ще ходя на представянето утре. — Кокетническата сервитьорка се поклаща напред-назад. Сладка е, по характерен за мажоретка от Средния Запад начин.

— Разбира се. Върху какво искаш да се подпиша? — Сигурна съм, че не влага двусмислие във въпроса си и въпреки това гледам как бузите на момичето порозовяват.

Взимайки лист от чекмеджето, аз се приближавам, прекъсвайки разговора им.

— Ето. — Подавам листа на момичето и се усмихвам. Усмивката е захаросана, от онзи тип, който друга жена може моментално да разчете и да разпознае истинския смисъл, скрит зад нея.

Вини ме поглежда любопитно, преди да вземе хартията и да надраска името си.

Малката никаквица подскача нагоре-надолу развълнувано, взимайки автографа от ръката му, преди да се обърне към мен, разчитайки изражението ми и схващайки намека.

— Ще ви видя в събота, господин Стоун.

Наляла съм си пълна чаша от вече отворената бутилка вино, още преди Вини да се върне, изпращайки я. Лапвайки ягода, аз се усмихвам и повдигам вежда.

— Беше сладка.

— О, така ли? Не е мой тип. Предполагам, че не съм забелязал. — Той взима две гроздови зърна от платото, мята едното в устата си и нежно плъзва другото между устните ми.

Отпивайки от виното си решавам, че вероятно не искам да знам, но въпреки това не мога да се спра да не попитам:

— И какъв е твоят тип, *господин Стоун*? — Имитирам сервитьорката в отговор.

Вини взима чашата с вино от ръката ми и я оставя върху количката. Обвивайки ръце около кръста ми, той ме придърпва към себе си.

— Имам само един тип.

— И това е?

— Ти.

Завъртам очи, но дълбоко в себе си обичам отговора му. Той целува върха на носа ми и ме придърпва близо до себе си в неочаквана, страстна прегръдка.

— Какво искаш да правим тази вечер? — питам го аз, решена да остана точно тук за следващите три или четири десетилетия.

— Каквото поискаш.

— Наистина ли? — Отдръпвам се, за да погледна лицето му.

— Разбира се, стига това да включва да си останем в стаята и да съм вътре в теб.

Още едно решение, с което реших да не споря.

ГЛАВА 29

ЛИВ

— Добро утро. — Дрезгавият глас на Вини ми подсказва, че и той скоро се е събудил. Сгушвам се по-близо до него, ръцете и краката ни все още са преплетени, главата ми се отпуска кротко върху гърдите му, докато слушам ударите на сърцето му. Вдишвайки дълбоко, аз се ужасявам от мисълта да стана от леглото и да се захвана с бурния ден, който планирах.

Вини прокарва пръсти нагоре и надолу по голия ми гръб, леко очертавайки осморки. Движението ме успокоява, правейки още по-трудно ставането от леглото. Той има такъв ефект върху мен, кара ме да искам да затворя вратата за външния свят и да забравя, че изобщо съществува. Особено днес. Искам да остана в малкия балон на тази стая, да се храним един друг с плодове и да пием вино измежду правенето на любов.

Алармата на телефона ми се включва твърде скоро и простенвам, когато се пресягам, спирам я и понечвам да стана от леглото. Една силна ръка ме дръпва обратно.

— Къде отиваш?

— Трябва да си взема душ, срещата ми е насрочена за десет часа и трябва да се срещна с фотографа половин час преди това.

— Дай ми тази уста.

— Но не съм си измила зъбите.

— Тогава ми дай да целуна нещо друго. Лежа си тук и те гледам гола, ако не го направиш бързо, със сигурност ще закъснееш.

Целувайки го сдържано по устните, скачам от леглото, преди да успее да ме дръпне обратно, въпреки че много повече предпочитам да остана и той да ме накара да закъснея.

* * *

Заедно с Пол Фландърс, един от дузината фотографи на „Дейли Сън Таймс“, пристигаме в дома на сенатор Найт. Тухлени колони поддържат две големи порти от ковано желязо. Камера, монтирана на върха на една от високите колони, се завърта към нас, когато спираме до интеркома.

— Мога ли да ви помогна? — Мъжки глас изгърмява от малката кутия, примесен със статичен шум.

— Имам уговорена среща за десет часа със сенатор Найт. Името ми е Оливия Майкълс, от „Дейли Сън Таймс“.

— Задръжте личната си карта до червения X на кутията.

Вадейки картата си, аз правя каквото ми е наредено и гледам как камерата отново се движи. След момент, портата се отваря.

— Карайте към върха на хълма, паркирайте пред един от гаражите.

Един от гаражите? Дълъг път, заобиколен от оформени зелени поляни, ни отвежда до величествения дом, издигащ се на върха на хълма. Паркирам колата и оглеждам поразителната гледка. Построена на върха, поразителната приказна къща предлага гледка от птичи поглед към Вашингтон в далечината.

— На това място няма да е трудно да открием как да пресъздадем усещането за Кенеди — шегува се Пол, когато заставаме пред заплашителната, извисяваща се, бяла двойна врата, чакайки да ни посрещнат.

Вратата се отваря и съм изненадана да открива пред мен да стои сенатор Найт. С такъв дом, почти очаквах иконом в костюм да ни посрещне с британски акцент.

— Вие трябва да сте госпожица Майкълс и господин Фландърс. Моля, заповядайте. — Сенатор Найт се усмихва и протяга ръка, за да поздрави всеки от нас, когато влизаме.

Облечен с военноморско син пуловер и панталони в цвят каки, той изглежда небрежно-елегантен. Откривам, че се вирам в него, докато говори. Едва съм влязла, а вече претърсвам лицето му за издайнически следи за произхода на Вини.

За късмет, сенаторът и Пол прекарват няколко минути в обсъждане на места, където Пол може да снима. Това ми дава възможност да огледам лицето му, без да се налага да участвам в разговора.

Бледо сините му очи са поразяващо красиви, рязко контрастиращи с мургавата му кожа. Няма грешка, че цветът е почти същия като този на Вини, но има и нещо много различно, макар че не мога да посоча кое точно.

Стойки отстрани, докато сочи на Пол в посока навън, мога да огледам профила му. Онова, което виждам, почти кара сърцето ми да спре. Същата груба, квадратна челюст, обрамчваща силно лице, с което съм интимно запозната. Почти ми е неудобно да го видя върху някой друг, но някаква причина ме кара да се чувствам изложена на показ. Двамата мъже разменят думи и после Пол се отправя навън, за да снима къщата, оставяйки сенатор Найд да обърне вниманието си към мен.

— Госпожице Майкълс, срещал съм много от колегите ви в „Дейли Сън Таймс“, но вярвам, че не сме имали удоволствието да се срещнем преди. — Той се усмихва, това е отработена усмивка, която ми напомня, че той се здрависва и целува бебета по кампаниите за гласуване през голяма част от живота си. — Всъщност съм убеден, че не сме се виждали преди, бих запомнил срещата с такава красива млада дама.

— Ъmmm... благодаря. — Мисля? — Нова съм в „Дейли Сън Таймс“.

— Е, надявам се това да е първото от много интервюта. Имам дълга история с някои от репортерите в „Сън“. Имам чувството, че съм гледал как някои от тях израстват през годините.

Усмихвайки се любезно, изплювам лъжа:

— Би ми харесало. Чест е да се срещнем. — От проучването си научих, че той обича да впечатлява жените. Младите жени. Колкото по-благоговейно изглеждам в негово присъствие, толкова повече ще говори.

— Защо не отидем в библиотеката? — Въпрос е, но не чака отговор. Прави ми знак да го последвам и ме повежда през поредица от коридори. Голямата къща е красива, архитектурата ѝ поразява и въпреки това е студена, почти стерилна. Настаняваме се на две кресла в красива библиотека, заставайки с лице един към друг. Не е невероятно голяма в периметър, но стаята се простира на два етажа. Малко стълбище отвежда нагоре към пътека, която опасва

помещението, позволявайки на посетителите да достигнат книгите на втория етаж.

— Харесва ли ти библиотеката? — Сенатор Найт се усмихва, наблюдавайки ме как оглеждам стаята. Тук не трябва да симулирам благоговение, стаята е красива, мечтата на всеки журналист.

— Поразителна е. — Поглеждам нагоре и надолу по безбройните редици и редици красиво подвързани книги, простиращи се на шест метра височина, ако не и повече. — Абсолютно прелестна е, толкова класическа красота.

— Да, да, определено е. Красота. — Обръщам се обратно към сенатор Найт, откривайки очите му да обикалят лицето ми и за секунда не съм сигурна дали все още говори за библиотеката.

Заравяйки глава в чантата си, за да скрия изчервяването, което усещам върху лицето си, не бързам, докато вадя бележника си, лист и диктофон, надявайки се червенината да се разкара толкова бързо, колкото се появи.

— И така, сенатор Найт. Надявах се да получа малко предистория, да задам тона на историята. Да покажа на читателите изкачването ви до върха. — Усмихвам се, щраквайки диктофона пред мен.

— Каквото пожелаете. Аз съм отворена книга. Ама разбира се.

— Роден сте в Чикаго. Дали избрахте да учите право в местното училище, за да бъдете по-близо до семейството си?

— Страхотен въпрос. Има редица причини, поради които избрах Лойола, но да, беше важно да съм близо до семейството си. Семейството е в сърцето на всеки успех. За мен наистина никога не е имало друг избор. Посещавах Лойола като ученик и католическите им ценности ми паснаха напълно. Това ме приближи към вярата и семейния живот. Така че, когато ми беше дадена възможността да посещавам правния факултет там, с готовност приех. — Той се усмихва и намигва. — Плюс това, там срещнах колежанската си любов.

Не отне много време на добрия сенатор да изтъкне силните си семейни ценности и религиозни вярвания, нали? Имам чувството, че този може да ги вмъкне в отговора на който и да е въпрос. Политикът в него излезе на показ още щом диктофонът се включи. Като актьор пред камерата, той оживява. Бързо, някой да му даде бебе, което да целуне.

— Госпожа Нйт е получила диплома по начална педагогика. Тя преподаваше ли, докато бяхте в Чикаго?

— Не, не. Тя се занимаваше с много доброволческа работа, но се оженихме доста млади и тя пое напълно работата по отглеждането на семейството ни. Не много жени в наши дни са съгласни да се отдадат на тази отговорна задача.

Или мъже. Коментарът му е сексистки и моментално ме раздрава, но все пак поставям усмивка на лицето си, когато отговарям банално.

— Надявам се някой ден да имам достатъчно късмет да си стоя вкъщи със семейството.

Сенатор Нйт се обляга назад в стола, премятайки ръка отстрани на креслото, с одобрителна усмивка на самодоволното си лице.

— Бил сте само на двадесет и осем, когато сте станал партньор в „Клейнман & Дел“, това е впечатляващо, трябва да сте го отпразнувал някак.

Обръщайки се, за да погледне през близкия прозорец, аз наблюдавам промените по лицето му. Челюстта му се стяга и му отнема повече време, за да отговори. Ако не търсех реакция, вероятно дори нямаше да я забележа, но не е така, защото следя и за най-малкия знак.

— Ами, да. Бях по-млад тогава. — След няколко секунди отново се обръща, маската му си е плътно на мястото.

Прекарваме следващия час в разговори, но истината е, че можех да напиша историята, без изобщо да идвам тук. Няма нищо ново в онова, което разкрива. Отчаяна да открия повече, да разровя по-дълбоко, решавам да притисна още по отношение на семейството му.

— Имате само един син, Джаксън, нали?

— Да.

Може и да си въобразявам, търсейки нещо, което не е там, но отговорът му изглежда почти прекалено бърз.

— Бих искала да му задам някои въпроси, ако има време? Знам, че Пол трябваше да го снима днес, но ако е свободен за няколко въпроса, наистина бих искала да взема няколко цитата от него. Сигурна съм, че е толкова горд с вас и всичко, което подкрепяте.

Усмивайки се, той се изправя:

— Сигурен съм, че ще намери време за вас, госпожице Майкълс.
— Още едно намигване.

* * *

Следвайки сенатор Найд навън към обширния заден двор, откриваме госпожа Найд да бъде снимана от Пол, докато работи в градината. Облечена е с тънка бяла риза, панталони в цвят каки, натъпкани в гумени градинарски ботуши, а перфектно оформената ѝ коса е плътно прибрана назад с пастелен на цвят шал. Гримът ѝ е перфектен, докато позира, навежда се и изкопава малка дупка, за да засади коренче домати.

Намирам цялата сцена за почти комична. Кой работи в градината, облечен със скъпа риза и с грим? Още по-смешно, когато пристигнахме, паркирах до пикапа на градинаря. Но вдигам поглед към сенатор Найд с най-доброто си подобие на страхопочитание, докато той наблюдава с гордост фалшивата сцена, която изобразява живота му.

— Съпругата ви е красива. — И изкуствена.

— Благодаря. — Той се изпъчва при комплимента, сякаш е лично отговорен за оценката, която дадох. — Хайде, да идем да намерим този мой син, така че да имате няколко минути.

Сенатор Найд повежда по тухлена пътека към по-малка къща, която изглежда като къща за гости или вероятно като квартирата на някой от персонала, който живее тук.

— Джаксън предпочита къщата за гости пред постоянната грижа на майка си в голямата къща. Това беше техният компромис, когато той реши, че е време да се изнесе.

— Той отваря вратата, без да чука, и се провиква: — Джаксън, вода някой, който би искал да се срещне с теб.

Къщата е тиха. Сенаторът пристъпва вътре и се оглежда наоколо, докато аз чакам на входа. Един глас иззад мен ме стряска:

— Мога ли да ви помогна с нещо?

Подскачам при неочаквания звук, губейки равновесие, почти падайки назад, когато се препъвам в чифт маратонки, оставени точно до вратата. Една силна ръка ме улавя, когато политам.

— Съжалявам. Не исках да ви стресна. Добре ли сте? — Използвайки две ръце, той ме закрепя на крака, когато вдигам поглед, за да открия лицето, принадлежащо на гласа.

Гледайки в очите на Вини, аз замръзвам, неочаквано се чувствам замаяна. Очите на сенатора са със същия цвят, но все пак имаше нещо различно, даваше ми надежда, че източникът може наистина да е сбъркал. Но очите, които се взират в мен, моментално разбиват почти всичката надежда, за която се държа.

Устата ми увисва отворена, вирам се безучастно в него. Неспособна съм да откъсна очи от познатия образ, въпреки че той е напълно непознат. Неспособна да проговоря, кимвам.

Все още държейки ме за опора, мога да видя притеснението по лицето му:

— Сигурна ли сте, че сте добре? Сенатор Найт ни прекъсва:

— Джаксън, ето те и теб. — Объркан, той се обръща към мен: — Добре ли сте? Изглеждате бледа.

Джаксън отговаря вместо мен.

— Току-що я стреснах и едва не я съборих. — Той ми се усмихва, разкривайки дълбоки трапчинки. — А аз дори не знам името ѝ все още.

Бавно отпускаяки ръката ми, за да се увери, че съм стабилна на краката си, той прави крачка назад и ми протяга ръка.

— Здравейте, аз съм Джакс Найт. — Усмивката му изглежда искрена.

— Оливия Майкълс. — Най-накрая проговарям, когато поема ръката ми в своята. Той стисва ръката ми, но продължава да я държи, докато баща му приключва с представянията.

— Госпожица Майкълс е репортерка от „Дейли Сън Таймс“. Тя пише статия за кампанията по преизбирането. Би искала да ти зададе няколко въпроса.

— Много ми е приятно да се запознаем, госпожице Майкълс. — С широка усмивка на лице, той най-накрая пуска ръката ми.

— Моля ви, наричайте ме Оливия. Той кимва:

— Само ако ме наричаш Джакс.

— Не Джаксън?

— Мне, твърде е официално. Баща ми обича да използва Джаксън, мисли си, че звучи по-президентски, но приятелите ме

наричат Джакс.

Телефонът на сенатор Найт звъни и той се отдалечава за момент, оставяйки ни насаме с Джакс.

— А как те наричат приятелите ти, Оливия Майкълс? — Флиртаджийската усмивка се завръща. По-различна е от тази на Вини, но съм сигурна, че има същия ефект върху жените. Там просто има нещо. Намек за самоувереност, примесена с добър външен вид, е убийствена комбинация. Джаксън Найт е висок, дори може би няколко сантиметра по-висок от Вини, и широкоплещест като баща си. Облечен е с чисто бяла тениска и изсулен анцуг, каращи го още повече да прилича на Вини.

— Повечето приятели ме наричат Оливия, но най-близките, най-старите ми приятели ми казват Лив.

— Добре тогава, Лив. — Той се ухилва. — Тъкмо щях да изляза да потичам, но си забравих водата, затова се върнах. — Той прави пауза. — Радвам се, че го направих. Мога ли да ти донеса нещо за пиене?

— Майка ти ме иска в градината за някакви снимки. — Сенатор Найт се обръща отново към нас, докато се отправя към вратата. — Дръж се по най-добрия начин с госпожица Майкълс, Джаксън — той смъмря сина си, преди да излезе.

Игнорирайки баща си, Джакс ми прави знак да го последвам.

— Хайде, ще ни взема две води и може да се разходим навън, докато говорим, ако искаш.

— Това би било страхотно, благодаря.

Изненадващо, разговорът ни тече свободно, докато се разхождаме. За разлика от сенатор Найт, на всеки въпрос изглежда се отговаря, без заучени речи. Закачките ни са леки, естествени и толкова много от отговорите му граничат с флирт, но той не пресича линията.

— Та така, какво те накара да влезеш в света на финансовия мениджмънт? — Знам, че си е изградил име, управлявайки големи богатства. Дори „Уолстрийт Джърнъл“ отбелязаха възвръщаемостта, която осигури на инвеститорите си миналата година.

— Баща ми — отвръща Джакс с откровен отговор, какъвто не очаквах.

— Не е първият ти избор, а? Той се засмива:

— Мене. Не ме разбирай погрешно, справям се добре и е достатъчно интересна работа.

— Но... — окуражавам го да продължи. Очевидно има още нещо в изказването му.

— Но онова, което наистина бих искал да правя, не е точно дългосрочен страхотен ход в кариерата.

— И то е?

Джакс се усмихва смутено, изглежда почти засрамен да признае детската си мечта.

— Винаги съм искал да стана професионален боксьор. Занимавам се с това още от дете.

Спирам напред крачката си. Джакс прави още две крачки, преди да осъзнае, че вече не вървя до него.

— Лив. Добре ли си? Отново ме плашиш. — Една ръка бързо се протяга към мен, сякаш се бои да не изгубя равновесие отново.

Реалността на онова, което ме заплашва откакто ми бе възложена тази задача, най-накрая ме поражавя и се чувствам зле. Позволявайки за пръв път да осъзная, че без значение колко ми се иска историята да не е вярна, не мога да променя истината. Времето застива, всичките възможности в живота ми минават пред очите. Врати, които виждам да се отварят в бъдещето ми, се затварят и просто знам, че от този момент нататък вече нищо няма да е същото.

— Лив. Имаш ли нужда да седнеш? — Има безпокойство на лицето му и осъзнавам, че изобщо не съм забелязала кога е застанал пред мен, а двете му ръце здраво държат раменете ми. Действително губя представа за времето, заседнала някъде в собствената си глава.

Клатейки глава, за да се принудя физически да се отърся от ступора, най-накрая се съвземам.

— Добре съм. Съжалявам. Трябваше да хапна нещо тази сутрин. Понякога кръвната ми захар пада и се замайвам — лъжа аз.

— Хайде, нека да те подсладя.

Щом влизаме вътре, Джакс ме кара да седна и да хапна малко плодове и да изпия цяла бутилка „Гаторейд“^[1], преди да ми позволи да стана. Още нещо общо с Вини — да раздава команди, които изглежда изпълнявам като войниче пред старшината.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Добре съм. Съжалявам, не исках да те стресна.

— Знаеш, че ако искаш да те хвана, можеш просто да кажеш. Няма нужда да се преструваш, че ще припаднеш.

— Какво? Не съм... — На път съм да го подреда, когато вдигам поглед и виждам, че на лицето му е изписано, че се шегува. Той се размива и това ми помага малко да се отпусна.

— Сигурна ли си, че нямаш повече въпроси към мен?

Джакс ми се усмихва в отговор на изказването ми, че съм приключила и вероятно трябва да вървя. Изправяйки се, небрежно грабвам от масата празните бутилки и на двама ни и се отправям към кофата за боклук. Точно когато се каня да хвърля неговата вътре, размислям и я пъхвам в джоба на сакото си. Надявайки се да не забележи, отивам до мивката и оставям чинията си.

Обръщайки се, откривам Джакс да стои зад мен. Близко. Твърде близко. С притиснат в мивката гръб, нямам място да се отдръпна, за да поставя лично пространство помежду ни. Той забелязва, че се оглеждам, готова за бягство, и поставя по една ръка от двете страни на мивката, улавяйки ме в капан, тялото му е достатъчно близко, че да усетя излъчващата се от него топлина, но без да ме докосва.

— Вечеряй с мен, Лив. Олеле.

— Аз, аз не мога. Имам приятел. — Който в този момент съм почти сигурна, че ти е брат.

— Не виждам пръстен на ръката ти. — Той повдига вежда и се подсмива. — Една среща. Тази вечер.

— Приятелят ми е тук с мен, не мисля, че би изглеждало добре, ако му кажа, че тази вечер отивам на среща.

Пускайки ме от капана, той ми се ухилва.

— Моя загуба. Знаеш къде да ме намериш, ако размислиш.

* * *

Помагам на Пол да си прибере оборудването и цялото семейство Нйт ни изпраща до колата ни.

— Много благодарим за цялото време, което ни отделихте. — Обръщам се към всичките трима членове на семейството. — Беше много приятно да се запознаем. — Сенатор Нйт и госпожа Нйт се сбогват и си приказват с Пол за получаването на предварителни копия

от снимките за одобрение. Джакс ме изпраца до моята страна на колата. Протягам ръка. — Радвам се, че се запознахме, Джакс.

— Аз също, Лив. — Той дръпва ръката ми към себе си и превръща ръкостискането ми в прегръдка.

Смеейки се, защото беше сторено игриво, вместо обезпокоително, прошепвам в ухото му, преди да се отдръпна.

— Трябва да дадеш шанс на бокса. Никога не се отказвай от мечтите си.

[1] Гаторейд — негазирана спортна напитка, продавана от PepsiCo. ↑

ГЛАВА 30

ВИНС

Започва да се стъмва, когато тръгвам да тичам обратно към хотела. Нямам представа къде отлетя времето. Осемте километра бягане до „Гробище Арлингтън“ не може да са отнели повече от половин час, което би означавало, че съм прекарал четири часа размотавайки се наоколо и седейки на гроба на баща ми. Виждам снимки на гробището по телевизията, но нищо не би могло да ме подготви за емоциите, които усетих, влизайки и виждайки километри и километри ярко бели, перфектно подравнени в редици надгробни плочи, много от които имаха развяващ се на следобедния бриз американски флаг.

Мисли за изгубени животи и други деца, израстващи без родител, трябва да са ме погълнали, но вместо това седях до неговия гроб и си играех на „Ами ако“, както правех от дете. Ами ако баща ми си беше дошъл у дома, вместо да загине във войната? Дали майка ми щеше да е различна? Може би нямаше да е друсана през по-голямата част от детството ми? Ами ако той си беше вкъщи всяка вечер, когато се връщах от училище?

Из целия окръг подминавам семейства, които вървят заедно, докато тичам обратно към хотела. Разглеждат забележителностите и си прекарват добре. Младо момче и баща му позират пред паметника на Линкълн, докато майката ги снима, и тримата се усмихват на спомените, които създават. Това ме кара да тичам по-бързо. Гняв се надига в мен, гняв заради баща ми, който не се прибра у дома, но дори още повече гняв заради майка ми, която не се стегна и не беше родителят, който трябваше да бъде.

Дори не помня последния километър и половина от бягането, през цялото време спринтирах толкова бързо, че все още не съм си поел въздух, когато влизам обратно в хотелската стая.

— Здравей. — Лив вдига поглед от мястото си на леглото, където седи, пишейки на лаптопа си. Не отговарям. Вместо това отивам до нея, увивам косата ѝ около ръката си и дръпвам главата ѝ назад, давайки ми достъп до устата ѝ, от която така отчаяно се нуждая.

Тя не се оплаква, въпреки че съм напълно подгизнал от пот и току-що влязох като пълен задник. Тя отвърща на целувката ми. Силно. Почти сякаш се нуждае от нея толкова, колкото и аз.

— Имам нужда от теб — промърморвам в устата ѝ, без да я оставям да си поеме дъх.

— Аз също — прошепва тя, думите ѝ едва се чуват, задушени от целувката ми.

* * *

— Как беше интервюто ти?

Час по-късно, най-накрая ѝ задавам въпроса, който трябваше да я попитам още щом влязох през вратата. Но просто дяволски се нуждаех от нея. Имах нужда да изтрие всичката гадост, която минаваше през главата ми. Да ми помогне да се отърва от гнева. Знам, че не е честно, тя не заслужава да изливам цялата помия отгоре ѝ, но просто не можех да се спра. Ненавиждайки се дълбоко заради начина, по който се отнасях с нея, аз опитвам да загледа нещата, макар че тя никога не се оплаква.

— Добре.

Мълчалива е и не я виня. Вероятно си мисли, че ако наистина ме интересуваше, щях да я попитам още щом влязох през вратата... като шибан нормален човек.

— Какво прави цял ден? — пита тя, главата ѝ почива върху гърдите ми. Галя косата ѝ, това ме успокоява, желанието да я увия около ръката си и да я издърпам изчезна с натрупаното ми раздразнение, благодарение на Лив.

— Отидох до „Гробище Арлингтън“.

Повдигайки глава, тя подпира брадичка на ръката си, която почива точно над сърцето ми, и вдига поглед към мен. Гласът ѝ е нисък и пълен със загриженост, когато пита:

— Там ли е погребан баща ти?

— Мда. — Отмятам косата от лицето ѝ. Дяволски красива е.

— Ходил ли си там преди? — Играейки си с военните плочки, които лежат върху гърдите ми, тя прокарва пръст по релефните букви.

Клатя отрицателно глава.

— Щях да дойда с теб. Не трябваше да ходиш сам.

Най-шибаното в цялата работа е, че изобщо не ми мина през ума, че тя би искала да дойде с мен. Толкова съм свикнал да се грижа сам за себе си, че изобщо не се замислих да отида там с някой друг.

— Благодаря. За мен значи много, че би дошла.

Накланяйки глава настрани, тя задържа погледа ми за минута, преди да проговори.

— Вини, не че *бих* дошла, а *искам* да съм там с теб. — Тя прави пауза. — Да знаеш, че има разлика.

Може би съм тъп, защото не виждам проклетата разлика. Но Лив винаги е била по-добрата с думите. Свивам рамене.

ГЛАВА 31

ЛИВ

Никога преди не съм била на професионален мач. Знам, че е само за показност, но се вълнувам да го видя. Да видя Вини да прави онова, за което живее.

Понеже не е официален мач, всеки от бойците прекарва само по една минута във всеки от трите рунда, вместо обичайните три или пет минути. Тъй като на Вини му предстои мач за шампионска титла, той е звездата на шоуто, така че той излиза последен, като рок звезда след подгрыващите изпълнения.

Влизаме в малка стая под сградата, точно под мястото, където се случват боевете. Посреща ни по-възрастен мъж. Ясно е, че двамата са близки.

— Прийч, липсваше ми, старо копеле. Мястото не е същото без теб. — Двамата разменят мъжкарска прегръдка, някакъв вид комбинация между ръкостискане, половинчата прегръдка с една ръка и блъскане с гърди.

— Не ти липсвам аз, тъпо лайненце, липсва ти да има с кой друг да се кара Нико.

— Усмивайки се, дразненето им казва много за здравината на отношенията им.

Прийч ме зърва с ъгълчето на окото си.

— Кой си водиш с теб... това момиче е твърде красиво, за да се мотае с тъпак като теб. — Той перва Вини по тила, докато го подминава, за да дойде при мен.

Заставайки пред мен, Прийч игнорира опита на Вини да отговори на въпроса му, а Вини гледа изотзад, смеейки се и клатейки глава.

— Здравсти, красавице, аз съм Прийч и не съм обвързан, ако проявяваш интерес? Смеейки се, протягам ръка:

— Аз съм Оливия, радвам се да се запознаем, Прийч.

Прийч поема ръката ми и ме здрависва, но не я пуска, докато говори на Вини и в същото време гледа мен.

— Ел ми разказа всичко за нея, когато говорихме миналата седмица. Каза, че е специална и трябва да съм мил.

— Ел е права. — Вини се приближава към Прийч и слага ръка на рамото му. Отговорът му е насочен към Прийч, но въпреки това го казва на мен: — Тя е специална.

— Той прави пауза и гледам как очите му бавно ме обхождат от глава до пети, преди да продължи. — Сега какво ще кажеш да пуснеш ръката на момичето ми и да дойдеш да ми бинтоваш ръцете, старче?

Тримата се размотаваме из малката съблекалня още час, двамата мъже си говорят за различни бойци. Прийч е бил треньор на Нико и се е пенсионирил заедно с него. Тримата имат дълга история заедно и имам усещането, че по много начини са се превърнали в семейство за Вини.

Накрая, когато приближава времето за мача на Вини, аз заемам мястото си в залата. Вини се уверява, че съм откъм края на пътеката, почти точно зад ъгъла, където ще бъде той, само на два реда от клетката. Гледам края на един мач и после излиза говорителя. Сърцето ми започва да бие диво в гърдите ми, преди изобщо да проговори. *„Дами и господа, в червения ъгъл, с ръст от 182 сантиметра и тежащ 83 килограма, мъжът, когото всички очакват, претендентът за предстоящата световна титла в средна категория, дамите го обичат, мъжете се боят от него... Представям ви Винс «Неееепобедишимия» Стоун!“*

Тълпата полудява, когато Вини минава надолу по пътеката, черният му халат е вдигнат, закривайки лицето му, но това не спира жените да крещат като фенки на рок концерт. Една жена, която седи на две места от мен, подскача нагоре-надолу, сълзи се спускат по лицето ѝ, докато протяга ръка към него и крещи:

— Винс, Винс, обичам те, Винс!

Почти като по сигнал, сякаш я е чул, Вини скача в клетката и после бавно се обръща, открива ме сред тълпата и ми намига с дяволски наперена усмивка на лицето. Завъртам очи и той се усмихва, връщайки вниманието си обратно към говорителя пред него. Няма представа, че е осмислил деня, може би дори годината, на горката жена, която седи на две места от мен. Тя е стиснала в смъртна хватка

ръцете на приятелките си и крещи толкова силно, че мога да чуя всяка нейна дума, въпреки че тълпата все още вика.

— Видяхте ли това? Видяхте ли това? Той току-що ми намигна!

Говорителят продължава с представянето на опонента на Вини и после дърдори за куп правила, които никога не съм чувала, нито разбирам, и мачът започва. Седейки на ръба на седалката си, гледам как Вини поема контрола над мача почти моментално. Той замахва бързо и силно, удряйки противника си първо с ритник в гърдите и после с моментален десен юмрук. Всеки мускул на гърба му се напряга, когато силата и суровата му мощ оставят мъжа да се клатушка след по-малко от десет секунди от боя. Но клатушкането не издържа дълго. Сякаш отникъде, кракът на Вини помита опонента му, обръщайки инерцията му срещу него и мъжът бързо се озовава по гръб, а Вини е отгоре му. Всичко се случва толкова бързо, дори нямам представа как го направи, въпреки че гледам цялото нещо да се случва на по-малко от три метра от мен. Секунди по-късно, мачът приключва, когато Вини прави нещо с ръката на мъжа и той изпищява силно, точно преди да потупа по пода. Целият мач не може да е продължил повече от тридесет секунди. Не съм сигурна дали изобщо Вини проля и капка пот и със сигурност така и не отнесе удар.

Неразколебани от краткостта на мача, за който бяха платили добри пари, тълпата полудява, крещейки и пищейки, докато реферът вдига ръката на Вини в знак на победа. Прийч се смее, докато двамата се връщат обратно, Прийч носи халата на Вини, който той не си прави труда да обрече отново, слушайки декларациите за любовта на жените, докато ги подминава с наперена усмивка. Той знае, че тълпата го обича. Това е сюрреалистично преживяване, което кара сърцето ми да препуска и ме оставя да се чудя след още колко дни ще го видя да прави това отново.

* * *

Въпреки че имам пропуск, който ми дава достъп до долните нива, все пак чакам на опашка с останалите, много от които нямат пропуска. Чудя се защо ли хората изобщо биха чакали, предвид размера на охранителя, който проверява пропуска, докато не зървам

какво всъщност става на опашката пред мен. Тези с пропуските бързо са пропускани, онези без са оглеждани. Добре изглеждащите жени с къси поли и хубави крака са допускани. Онези, които са преценени като недостойни, са отпращани. Това ме кара да се чудя колко ли жени в миналото са се добирали до стаята на Вини за празненства след мачовете.

Правейки всичко възможно да игнорирам бодването на ревността, която изпитвам дълбоко в себе си, знаейки, че не мога да контролирам миналото на никой от двамата ни, изминавам пътя към стаята на Вини като в мъгла, без да обръщам внимание къде отивам. Непохватно се забивам в някой, докато съм погълната от собствените си мисли, точно преди да стигна до вратата на Вини.

— Лив?

Гласът е познат, въпреки че не мога да кажа откъде. Вдигам поглед объркана.

— Джакс? Какво правиш тук?

Той се усмихва с искрена усмивка, изглежда изненадан, но мога да позная, че се радва да ме види.

— Мога да те попитам същото. — Той присвива игриво очи и се привежда: — Да не ме следваш наоколо, опитвайки се да ме накараш да се блъсна в теб, за да те хвана отново? — Дразни ме, знам го. Въпреки че нямам възможност да отговоря, когато вратата, пред която стоим, се отваря и Вини излиза.

Той хвърля един поглед на ръката на Джакс върху моята и изражението му се променя.

— Не знам кой си, но си свали ръцете от нея или ще откриеш, че боят, който отнесе онзи в клетката, е бил само загрявка за теб.

Замръзвайки на място, гледката на двамата мъже, стоящи един до друг, ме прави неспособна да отговоря. Приликата е много по-явна, когато ги виждам и двамата.

— Лив? — Джакс поглежда към Вини и после пак към мен, объркан въпрос е изписан на лицето му.

— Лив. — Гласът на Вини е чисто ръмжене.

От двамата мъже се излъчва напрежение и усещам, че Вини е на път да избухне, когато прави крачка към Джакс, двамата мъже застават лице в лице.

Изтръгвайки се от унеса, аз се премествам до Вини, хващайки ръката му, за да привлека вниманието му.

— Вини, той се шегуваше, познавам го. Всичко е наред. — Думите ми не правят много, за да успокоят звяра, който стои пред мен. Още по-лошо, Джакс изпъва рамене, юмруците му са свити от страни, подготвяйки се за онова, което може да последва.

— Кой е този тип, Лив? — Думите му може и да са насочени към мен, но той все още стои плътно пред Джакс, двамата мъже имат конкурс поизиране.

— Казва се Джаксън, той е синът на политика, когото интервюирах вчера. — Възнамерявайки да отклоня вниманието му, аз дръпвам ръката му по-силно.

— Това не обяснява защо ръцете му са върху теб.

— Блъснах се отгоре му... той ме спря да не падна. Наистина, всичко е наред, вината беше моя. Той изобщо не ме е безпокоил.

Наблюдавам лицето му, докато премисля информацията за няколко дълги секунди, преценявайки мъжа, който стои пред него. Облекчена, когато виждам как челюстта му леко се отпуска, аз издишам дълбоко въздуха, който не бях осъзнала, че задържам.

Вини прави крачка назад и кима на Джакс:

— Съжалявам, човече, грешно разбрах. Виждам много простотии тук долу. — Дръпвайки ме до себе си, той собственически обвива ръка около раменете ми.

Джакс кимва в отговор и си мисля, че може и да си тръгне невредим, преди да си отвори устата.

— Няма проблем. Не те виня, че се държиш закрилнически с Лив. Ти си късметлия. — Джакс ми се ухилва с наперена усмивка.

Той в ред ли е? Или може би има предсмъртно желание. Хватката на Вини около мен се затяга и се стягам в очакване на отговора му... притеснявайки се, че може и да не е словесен. За късмет, Прийч излиза навън, привличайки вниманието на Вини за няколко секунди, така че той пропуска намигването на Джакс към мен.

Наистина ли?

— Трябва да вървиш да говориш с няколко репортери. Готов ли си? — Прийч ме зърва от другата страна на Вини и се усмихва: — Нашето момче изглеждаше добре там, а, Лив?

Не мога да не се усмихна на Прийч, въпреки че вътрешно все още откачам заради двамата мъже, които стоят един срещу друг.

— Така е. — Усмихвам се към Вини и съм възнаградена с горда усмивка. Ръката около раменете ми се плъзга до тила ми и той го стисва леко, обръщайки ме към себе си, превземайки устата ми за неочаквана целувка. Не му пука, че двама мъже стоят до нас, принудени да гледат как ме целува до безпаметност, а накрая и на мен не ми пука.

Освобождавайки устата ми с ниско ръмжене, аз се обръщам да видя, че Джакс все още стои там. Наперената му усмивка е изчезнала, заменена от нещо, което не мога да разчета. Ревност може би?

— Добре, добре, двамата може да празнувате насаме по-късно. Нека се захващаме с шоуто, гълъбчета — дразни ни Прийч.

Вини понечва да ни поведе след Прийч, без да каже и дума на Джакс. Никога не съм била груба, аз се обръщам, за да се сбогувам с едно „Грижи се за себе си, Джакс“, и усещам как всяко косъмче по тялото ми настръхва, когато поглеждам покрай него и откривам сенатор Нйт да стои спрял в другия край на коридора, заковал поглед върху Вини.

ГЛАВА 32

ВИНС

С показния мач вече зад гърба ми, трябва да се съсредоточа върху предстоящия. Шанс за титлата. При това истински. Джуниър Ламаро. Той сваля лявата си ръка, оставайки открит за силния ми десен. Як е, но най-силната му дисциплина е борбата. Ключът към победата ми е да стоя далеч от пода.

Тази вечер трябваше да съм в залата, тренирайки техниката си, но вместо това съм в шибания бар, който не съм посещавал почти година, оглеждайки се за боклуци, които помогнаха да затъна. Наркозависими. Дилъри. Пълни шибани загубеняци. Типове, които съм мислил за приятели. Приятели, които се радваха да ме държат преобан като тях, когато покривам сметките.

Изглежда не мога да се съсредоточа, върху каквото трябва, докато гадостите на майка ми все още висят над главата ѝ. Над главите и на двама ни. Както обикновено, когато самопричинения ѝ жалък живот я повлече надолу, аз я сграбчвам и се опитвам да я издърпам. През повечето време нещата се обръщат, повличайки ме надолу с нея.

Първите трима, с които говорях, не са виждали Джейсън от седмици. Хора, които нямат към какво толкова да се привържат, изчезват лесно. Но ще открия този шибаняк. Вероятно ще го пребия, докато едва диша, задето ме кара да си губя времето като му гоня задника, когато би трябвало да тренирам. За последния му дъх ще оставя да се погрижат двете горили, които следят майка ми.

Една ръка се протяга иззад мен и ме сграбчва за чатала. Има късмет, че не отвърщам с удар, през повечето време реакциите ми са автоматични. Полезно е, когато трябва да спра и да превключа към нещо, за което съм прекарал години в трениране на това как да отвърна. Сграбчвайки протягащата се към мен ръка, обръщам се, за да открия, че е прикачена към Криси. Страхотно, просто страхотно. Може ли нощта ми да стане по-зле?

— Къде беше, Винс? — Тя отпуска двете си ръце върху гърдите ми. Бързо ги отмествам.

— Бях зает. — Обръщайки гръб на Криси, откривам приятелката й да стои зад мен. Като глутница от два вълка, те ме обграждат. Почти сигурен съм, че приятелката ме беше обслужила с уста в тоалетните, когато бях на дъното, друсайки се всеки ден. Даже не помня името й. Не че изобщо ми пука.

— Здравей, Винс — измърква приятелката й.

— Нямам интерес. — Не тук, не сега, никога повече.

— Мога да те заинтересовам. — Тя се пресяга, приближава към устата ми дългите си червени нокти, но улавям ръката й в своята, преди да ме докосне. Стискайки твърде силно малката й кокалеста ръка, мисля си колко лесно би било да я строша, затова се принуждавам да я пусна. Но тя схваща идеята.

— Да знаеш, Винс, двете можем да те накараме да забравиш каквото те тормози — измърква зад мен Криси. Кара ме да се зачудя как изобщо съм понесъл да бъда с нея. — Имаме достатъчно, за да купонясваме тримата.

Най-накрая нещо, което казва, привлича вниманието ми.

— Познавате ли Джейсън Бътълс?

— Може би. — Криси се усмихва, поклащайки се напред-назад. Държи се срамежливо и си мисли, че това я прави сладка, но не е така, намирам го за дяволски дразнещо. Но знам как действат жени като нея. Ще получа повече от нея, ако й дам каквото иска.

Обръщайки се, за да й дам цялото си внимание, обвивам една ръка около врата й и навеждам лице към нейното, сякаш се каня да я целуна, но не го правя. Вместо това се усмихвам:

— Можеш ли да се свържеш с него?

— Вероятно. — Двете ръце, които отместих от гърдите си, се връщат обратно, но този път ги оставям да си стоят, въпреки че ме отвращава.

— Направи го заради мен. Тя се нацупва.

— Защо да го правя?

Другата ми ръка се промъква около кръста й и я придърпвам към мен.

— Защото трябва да говоря с него. И когато приключи с това, мога да купонясвам с вас, дами — лъжа аз.

Тя се навежда към мен, приближавайки устата ѝ още повече към моята, тя очаква да я целуна. Няма шибан начин да я докосна, след като знам какво имам сега. Отдръпвам глава.

— Обади му се.

— Той няма телефон.

Кой няма проклет телефон? Вчера видях шибания бездомник, който живее от северната страна на залата на Нико, да говори по мобилен телефон.

— Как се свързваш с него?

— Пейджър.

Пейджър? Да не сме 1982 г.?

— Позвъни му на пейджъра.

Вадейки телефона си, тя прекарва минута в натискане на копчета и после ми се усмихва.

— Готово.

Страхотно, сега трябва да чакам с тези двете.

Минава час и Джейсън не се обажда. Държа онези двете наоколо, но достатъчно далеч, за да не трябва наистина да прекарвам време в приказки с тях. За мой късмет, идват няколко момчета от залата, помагайки да мине времето.

Но съм чакал достатъчно. Загубеният вероятно е припаднал някъде или няма проклети стотинки, за да използва уличен телефон и да ѝ се обади.

— Слушайте, трябва да вървя. Ако се чуете с Джейсън, обадете ми се, ясно?

— Ами купона ни? — Криси се нацупва.

— Ще трябва да го отложим, докато не се чуя с Джейсън. — Излизам през вратата, преди някоя от тях да успее да отговори.

ГЛАВА 33

лив

Днес след работа, най-накрая разказвам цялата си история на Али на чаша, а не на бутилка, вино.

— Мислиш ли, че случайно са били на показния мач?

— Не знам... Джакс е боец, не професионален, но звучеше много запален. Не бих се изненадала, ако има билети. Залата беше точно в покрайнините на града, така че, когато го видях за пръв път, помислих, че е съвпадение.

— Какво промени мнението ти?

— Изражението на лицето на сенатора. Просто се взираше във Вини.

— Може би е фен?

Отпивам от виното си и затварям очи, припомняйки си изражението на сенатор Найт.

— Беше повече от това. Просто нещо ми подсказва, че той знае.

— Какво ще правиш?

Тръшвайки се обратно на дивана, поглеждам най-добрата си приятелка.

— Не знам, Ал, ако изпратя бутилката от вода във вестника, за да я тестват, те ще знаят какви са резултатите и няма да има значение какво ще реша. Няма да ме чакат да пиша статия.

— Тогава направи теста сама. Вземи нещо на Вини и дай двете проби в лабораторията под фалшиво име. Увери се в истината, преди да откачаш, опитвайки се да решиш какво да правиш.

— Предполагам, че това мога да го направя.

— Направи го. Никога не знаеш... може би наистина всичко е едно голямо съвпадение. Сините очи, боят... всичко. И по-странни неща са се случвали.

Опитвам се да се усмихна на приятелката си.

— Благодаря, Али. Чувствам се толкова виновна, че трябва да го държа в тайна от Вина. Но не искам да го нараня. Той обича спомените за баща си. Не мога да го обясня... той просто вярва, че от там идва доброто у него. Не мога да опетня тези спомени, ако не съм абсолютно сигурна. — И дори не съм сигурна, че мога да го направя, ако се окаже, че е вярно.

— Погледни го така. Ако е вярно, поне си ти, а ти можеш да го защитиш от онова, което би направил вестникът, ако някой друг пише статията.

* * *

Спя малко, половината нощ се въртя и мятам, вината всява хаос в способността на мозъка ми да се изключва. Влизайки с тежка стъпка в офиса, едва успявайки да пристигна навреме, въпреки че съм будна от часове, посрещната съм от прекалено широката фалшива усмивка на Съмър.

— Добро утро, Оливия. — Усмивката на Съмър е твърде захаросана и все пак далеч от сладка.

— Здравей, Съмър. — Поздравявам професионално, сякаш тя не прекара последните три седмици като ме игнорира и критикува всеки път, когато бях наблизко.

— Как е Винс?

Какво, по дяволите, е намислила?

— Страхотно е, благодаря. — Някак си успявам да запазя професионалното си поведение.

Сядайки на ръба на бюрото ми, тя скръства ръце пред гърдите си и кръстосва дългите си, кльоцави крака.

— Снощи вечерях с татко.

— Това е хубаво. — Вадя една папка и включвам компютъра си, опитвайки се всячески да не се поддам на каквато и игра да играе.

Навеждайки се към мен, тя прошепва с усмивка.

— Нямам търпение да видя колко ще хареса статийката ти.

Усещайки бодеща на сълзи в очите си, аз се изправям, премигвам няколко пъти, за да ги прогоня, преди да ги види Съмър. Мисълта, че

още един човек знае такава голяма тайна за Вини, прекършва духа ми, принуждавам гнева да замести тъгата, която изпитвам наистина.

— Признавам, когато те срещнах за пръв път, малко завиждах. Такова красиво момиче с всички подходящи връзки. Но след като те опознах, завистта се превърна в съжаление. Защо не спреш да се тревожиш за моя живот и не си намериш свой, Съмър? Сигурна съм, че има много мъже, които си падат по кльоцави, самоненавистни и отчаяни.

Прибирам лаптопа, който току-що бях включила, обратно в чантата, няма начин да седя тук цял ден и да я гледам. Зървайки Нещастника с ъгълчето на окото си, надявам весело изражение, когато продължавам тихо. Отрова се излива измежду усмихнатите ми устни, когато предупреждавам:

— Стой настрана от Вини, по дяволите.

Усмихвайки се, изглеждайки напълно удовлетворена задето ми е разрошила перата, тя отвърща през стиснати, перфектни, бели зъби:

— Аз съм търпелива жена. Някой ще трябва да му помогне да събере парчетата, когато го разкъсаш. Може и да съм аз.

* * *

Прекарвам деня, работейки в апартамента си, довършвайки историята, която трябва да предам, и проучвайки лаборатории, които правят ДНК тестове. Принтирайки списък, решавам, че първите няколко са твърде близо. Може би поставянето на няколко километра между живота ми и лабораторията ще ме накарат да го чувствам по-малко рисковано.

Телефонът ми звъни и гласът на Вини ме успокоява, въпреки че той е причината за всичкото напрежение в живота ми напоследък.

— Здравей.

— Здравсти, красавице. — Гласът му ме сгрива след дългия ден, в който съм усещала студ.

Въздишайки шумно, аз се отдавам на чувствата си, макар че не ги разбирам напълно. Как стигнах от това да бягам от него до това гласът му да ме успокоява?

— Хубаво е да чуя гласа ти.

— Лош ден? — Мога да кажа, че се усмихва от другата страна на телефона, въпреки че не мога да го видя. Мъжко самодоволство се усеща в гласа му, харесва му мисълта, че толкова лесно ме кара да се усмихна.

— Мда.

— Искаш ли да поговорим? — Иронията не ми убягва.

— Не, но ти благодаря. Как беше твоят ден?

— Прекарах го в болницата.

— Какво стана? — Искрена загриженост ме обзема.

— Ел ражда. Този път наистина.

— Уау, как е тя?

— Добре е. Макар че докторът казва, че остават още часове. Ще мина през вкъщи и ще се изкъпя, дойдох насред тренировката. Мисля, че сестрите ме заглеждат, защото мириша.

Колкото и да е самоуверен, понякога е напълно не наясно.

— Сестрите не те заглеждат, защото миришеш. Заглеждат те, защото си радост за окото.

Той се смее:

— Е, не бих забелязал. Напоследък имам очи само за една жена.

— Добре е да се знае. — Това е първата ми искрена усмивка от два дни насам.

— Какво ще кажеш да те взема, след като се изкъпя, можем да си вземем нещо за хапване и да се върнем в болницата. Да се надяваме, че дребосъкът ще се е появил дотогава.

— Много би ми харесало.

ГЛАВА 34

лив

Никога не съм виждала Вини в такова игриво настроение. Пристигаме в болницата и той поема ръката ми, вървим заедно, с преплетени пръсти, към родилното отделение.

— Колко деца искаш да имаш? Въпросът му ме изненадва.

— Две, може би три.

Той се усмихва на отговора ми.

— Ами ти?

— Никога не съм се замислял наистина. — Той замлъква за минута, мислейки. — Шест.

— Шест? — отговарям ужасена. Цифрата ме шокира. Вини се подсмивва.

— Все момчета.

— Шест момчета? Нали осъзнаваш, че няма как да избираш какво да бъде? — дразня го аз, бутайки го с рамо.

Когато минаваме през двойните врати, виждаме Нико. Облечен е в светлосиня манта от глава до пети, главата му е покрита с шапка, а на краката му има калцуни в същия син цвят. Усмивката му е толкова широка, че мога да я видя още преди да е свалил синята маска от лицето си.

Двамата мъже се прегръщат, притискайки се един друг, сълзи изпълват очите и на двама им.

— По десет пръста на ръцете и на краката. Красавец е, също като майка си. — Нико преглъща напирещите сълзи.

— Как е Ел?

— Мрази ме. Креця нещо за това, че главата ми е прекалено голяма и че вината е изцяло моя, точно преди бебето да излезе. — Широка усмивка не напуска лицето му.

— Ще ѝ мине. — Вини се ухилва, плясвайки Нико по гърба.

— Мда, сестрите казаха същото. Казаха, че е нормално и че ще забрави всичко, веднага щом го почистят и може да го подържи още малко. — Забелязвайки ме за пръв път, Нико ме поздравява с целувка по бузата. — Здравсти, Лив. Благодаря, че дойде.

— Поздравления. Надявам се Ел да не възрази, че съм тук толкова скоро след раждането на бебето.

— Донеси й кафе, няма да й пука даже ако си била родилната зала.

* * *

Два часа по-късно, най-накрая можем да видим майката на бебчо Никълъс. С кафе в ръка, поздравявам Ел.

Тя се усмихва, бързо отпивайки от кафето.

— Знаех си, че няма да ме подведеш.

Изненадвайки ме, сестрата докарва малко прозрачно креватче, където бебето лежи загънато в меко синьо одеяло. Мислейки си, че ще видим бебето само през стъкло, поглеждам надолу към перфектните розови бузки, хипнотизирана от красотата и съвършенството на това живо, дишащо чудо, което е само на един час.

— Мислиш ли, че можеш да го хванеш, без да го изтървеш? — Нико сръчква с лакът Вини.

— Не съм като теб, старче. Ръцете ми все още са добре. — Той се ухилва.

— Измий си проклетите ръце. — Нико сгълчава Вини. Двамата имат интересна динамика. Някаква кръстоска между баща-син и брат-брат, примесена с много предизвикване на авторитета и от двете страни. И все пак двамата очевидно дълбоко се обичат и уважават взаимно.

Нещо се случва, когато виждам Вини нежно да поема бебчо Никълъс от Нико. Тих момент, в който всичката сексуална енергия, която се излъчва от самоуверения и контролиращ мъж, се плъзва под повърхността, позволявайки на красивия, нежен, невероятно любящ мъж да излезе на показ. Само като го наблюдавам как гледа към бебето с изумление от съвършенството му, закрилнически лъв, обожаващ малкото си, кара сърцето ми да се свие. Знам точно какво чувства,

когато очите му се пълнят със сълзи, обич се излъчва свободно без друга причина, освен че сърцето му е решило да обича. Знам, защото и аз изпитвам същото... гледайки Вини.

Ел ме хваща да се вирам и ми се усмихва, двамата мъже са в неведение за вниманието ни, докато ги наблюдаваме отблизо.

— Той е добър човек, Лив. Един ден от него ще стане добър баща и съпруг. — Тя се пресяга към ръката ми и я стисва. — Когато си готова.

* * *

Чувство за омиротвореност заменя игривостта от по-рано, настроението на Вини помага да се справя с неспокойството и вината, които, изглежда, винаги се спотайват наоколо напоследък. Решавайки тази вечер да остана в неговия апартамент, аз се преобличам в банята и откривам Вини да седи в долния край на леглото, подпрял глава на ръцете си, размишлявайки.

— Добре ли си? — Заставам между краката му, отпускайки ръце на раменете му.

Вини ме придърпва по-близо, завъртайки глава, за да се сгуши в гърдите ми през тениската.

— Супер съм, а ти? — Той шепне с дрезгав глас, плътността му ми подсказва, че е в настроение, без да се налага употребата на думи.

— Добре съм. Тази вечер беше хубаво. Благодаря ти, че ме взе със себе си.

Вини ме дръпва надолу към себе си, слагайки ме да седна в скута му, голямата му ръка събира косата ми настрани, когато устата му се отправя към врата ми. Усещам думите му, когато ги изрича.

— Искам да правя любов с теб, Лив. Сърцето ми бие силно в гърдите:

— Аз също те искам.

— Повече. Искам повече, Лив.

— Не разбирам. — Отдръпвайки глава, за да го погледна в очите, той свежда поглед за минута, избягвайки моя, размишлявайки, преди бебешко сините му очи да открият моите.

— Никога не съм правил любов с някоя. Най-близкото, до което съм стигал, беше с теб, преди цял един живот. Тогава се изплаших, сега също дяволски ме плаши. Но те искам, Лив. Повече. Просто повече. Дори сам не съм сигурен какво значи това и въпреки това съм по-сигурен, отколкото за каквото и да било друго в целия ми прецакан живот.

Няма думи, с които да отговоря на това, което той ми предлага, затова не го правя, а му давам онова, което иска. Залепвайки уста върху неговата, аз го целувам с цялото си сърце. Различно е от обичайното ни разгорещено и страстно, по-нежно е и красиво, и променящо живота завинаги.

Вини нежно ме вдига от скута си и ме поставя в центъра на леглото.

ВИНИ

Принуждавам се да игнорирам всеки импулс в тялото си, казващ ми да я прикова долу и да проникна дълбоко в нея. Вместо това се задържам над нея, с една ръка до главата ѝ, стоейки неподвижно, а с другата си ръка вдигам нейната до устата си. Нежно целувам всеки пръст.

Тя вдига ръце, без думи, докато свалям блузата ѝ. Поглеждайки надолу към нея, аз се любувам на красотата на тялото ѝ. Дяволски перфектно е. Меки извивки, стегнати мускули и бяло като сметана навсякъде.

Тя ме гледа внимателно, докато бавно се навеждам, първайки с върха на езика си зърното ѝ. То се втвърдява от докосването ми и усещам как penisът ми трепва от реакцията на тялото ѝ. Засмуквайки розовото връхче, аз го дръпвам, спирайки се малко преди да го захая, въпреки че желанието ми е огромно.

Гризвайки нежно, устата ми поема другото чакащо зърно, докато пръстите ми нежно стисват твърдото връхче. Лив стене и това е онзи звук, който ме подлудява. Гърлена смесица между стон и мъркане, подлудяваше ме, когато бяхме деца, но може да накара зрелия мъж да подивее.

Наблюдавам как лицето ѝ омеква и тя затваря очи, а когато ги отваря минута по-късно, те са притворени. Изравнявайки телата ни, главата ми е над нейната, penisът ми е наместен точно на отвора ѝ.

Мога да усетя мократа топлина, която се излъчва от хлъзгавото ѝ котенце и не искам нищо друго, освен да се гмурна вътре, да я подхвана грубо и да изпълня всеки сантиметър от нея.

Но не го правя. Затваряйки очи, аз се стягам, надвиснал над нея. Чакайки. Наблюдавайки. Ръцете ми започват да треперят и се улавям за всяко късче контрол, което имам и го вкарвам в действие. Големите ѝ, кръгли, лешникови очи срещат моите, когато поглеждам надолу към нея, и откривам, че са изпълнени с емоция. Това ме връща седем години назад, към време, когато си нямах доверие, че няма да я нараня. Също като преди толкова години, откривам, че се вирам в очи, които ми изкарват ангелите, очи, които ми вярват. Само че този път, аз го искам. Имам нужда от това. Най-накрая съм достатъчно мъж, за да го понеса.

Затова я целувам нежно по устните и ѝ се усмихвам. Обвивайки ръце около гърба ми, тя ми се усмихва в отговор и двамата правим любов за пръв път. Прониквам бавно в нея, погледите ни не се изпускат един друг, дори когато съм дълбоко в нея, основата ми е притисната във влажния ѝ отвор.

Отдръпвайки се, двамата си поемаме дъх почти в унисон и застиваме за минута, преди да започнем да се движим отново. Заедно откриваме ритъма си, движим се бавно навътре и навън, без да бързаме, всеки дъх и тласък е в перфектен синхрон. Очите ни не се разделят за повече от няколко секунди, само от необходимост да откраднем по някоя целувка.

Минути по-късно, наблюдавам как лицето ѝ се променя, бавните ми тласъци се ускоряват, ръцете ѝ се плъзват от гърба ми, за да стисне задника ми, когато се приближава към кулминацията.

— Покажи ми. Покажи ми, бебче. Искам да гледам как това тясно котенце ме стисва. Трябва да те видя. — Очите ѝ започват да се обръщат назад и тя ги затваря, знам, че е близо. — Отвори ги, бебче. Позволи ми да гледам как ми се отдаваш.

Тя се мъчи да задържи очите си отворени, когато оргазмът започва да пулсира през нея. Тялото ѝ се стяга под моето, когато треперя, за да продължа, задържайки собственото си освобождение, тласкайки навътре и навън, движейки се напред и назад, отново и отново. Усещам всеки пулс на оргазма ѝ да ме стисва, докато накрая вече не мога да се сдържа. Задушавам стона ѝ с целувка. Звукът от това

да бъде заглушена от мен е почти прекалено много, за да го понеса. Пъхтейки и тласвайки се възможно най-дълбоко, аз се освобождавам в нея, собственото ми тяло се излива неконтролируемо, докато тя стени името ми през целувката ни.

ГЛАВА 35

ЛИВ

На следващата сутрин, когато се събуждам, аз се претъркулвам и откривам студено легло там, където трябваше да е Вини. Една бележка върху възглавницата привлича вниманието ми. „Отивам да потичам, сънливке. Ще се върна скоро. Бъди гола.“ Усмиввам се, хрисимият Вини е изчезнал, тази сутрин пак е изискващият мъж, не че възразявам. Така или иначе нямам желание да ставам от леглото.

Половин час по-късно, едно почукване на вратата ме събужда от полусъзнателното ми състояние. Грабвайки блузата на Вини от предната вечер и увивайки чаршафа около себе си, аз се отправям към вратата, подът е студен под краката ми.

Отваряйки вратата, очаквам да открия Вини, вместо това от другата страна на вратата ме посреща смътно познато лице. Такова, което е облечено с къса пола и има повече изложено на показ деколте на оскъдната блуза, отколкото гърди отдолу.

— Мога ли да ви помогна? — Моля те, кажи ми, че си объркала апартамента. Опитвам се да запазя надежда, но дълбоко в себе си знам, че търси Вини.

Блондинката ме измерва с поглед от горе до долу, израз на раздражение се появява на лицето ѝ, когато отговаря:

— Вини тук ли е?

— Не.

— Коя си ти? — Поза и всичко останало.

— Имайки предвид, че съм облечена с блузата му от снощи, мисля, че аз трябва да задавам този въпрос — отвърщам ѝ подобаващо.

— Аз съм Криси. Кажи на Вини, че имам каквото му трябва и да ми се обади.

— Не мисля, че имаш нещо, което вече да му трябва. — Отговарям рязко, едва сдържайки се.

С дразнеща усмивка, която знам, че ще ми донесе неприятни новини, тя казва:

— Не това каза той онази вечер.

* * *

Обмислях да остана и спокойно да му поискам обяснение, когато се върне от тичането, но после умът ми започна да премисля нещата. Може би никога не сме определяли връзката си, но представяйки се за мое гадже и казвайки ми, че иска да прави любов с мен, ми звучи като нещо специално. В рамките на десет минути минах от търсенето на разумно обяснение до мисленето, че съм наивна идиотка.

Нуждата да си прочистя главата побеждава и решавам да се облека и по-късно да говоря с Вини. Само дето не съм достатъчно бърза. Седейки на леглото, аз съм наред обущането на обувките си, когато Вини влиза в спалнята.

— Трябваше да си гола в леглото. — Той флиртува, докато сваля потната си тениска. Шортите му стоят ниско на ханша, гледката на очертаните му плочки е разсейване, от което не се нужда.

— Бях. Докато не дойде посетител. — Изправяйки се, аз се оглеждам за чантата си, сигурно я бях оставила в кухнята, когато дойдохме снощи.

Долавяйки по ледения ми тон, че нещо не е наред, Вини спира, извивайки вежда и има наглостта да изглежда така, сякаш няма представа за какво говоря.

— Какъв посетител?

— Криси. Каза, че има каквото си искал онази вечер. — Провирам се покрай него, докато стои на вратата.

Той ме следва.

— Не е каквото си мислиш, Лив.

— Наистина ли? — Най-накрая се обръщам с лице към него. Дори гледката на абсурдно секси потното му тяло не може да успокои гнева ми. — Беше ли с нея онази вечер?

Челюстта му се стяга.

— Да, но...

— Махни се от пътя ми, Вини.

Той блокира входната врата, за да не мога да си тръгна.

— Не. — Изглеждайки спокоен, той скръства ръце пред гърдите си и се намества.

— Не? — Гласът ми се извисява.

— Остави ме на мира, Лив. Не съм направил нищо лошо. Изобщо ли ми нямаш доверие?

Наистина ли? Той ми е ядосан? Как беше онази стара приказка... излъжи ме веднъж, срам за теб, излъжи ме два пъти...

— Как би се почувствал, ако ти отвориш вратата на мъж, който казва, че е бил с мен онази вечер?

Той трепва. Челюстта му се напруга и отговорът на въпроса ми е ясен и без думи.

— Хубаво. Но ме изслушай. Нищо не се е случило. Търсих някого и се натъкнах на нея и приятелката ѝ. Помолих я да се свърже с мен, ако види онзи тип. Не мислех, че ще дойде тук.

Опитвам, наистина опитвам, да приема каквото ми казва, дори гласът му звучи толкова искрено. Но историята и собственото ми съмнение в себе си засенчват думите му. После внезапно осъзнавам защо тя ми изглеждаше толкова познато. Тя беше момичето от залата. Онова, което Вини беше оставил да го чака в колата в деня, в който се видяхме отново. Гади ми се дори само при мисълта за това.

— Спа ли с нея?

Разкажание се чете по лицето му, не са нужни думи.

— Беше преди да те срещна.

— Пусни ме да си вървя, Вини?

Взимайки двете крачки от вратата към мен, той застава пред мен.

— Не съм бил с друга от деня, в който се видяхме в залата, Лив. Може да имам много скапани недостатъци, но не съм лъжец.

Отнема цялата сила на волята ми, за да го заобиколя и да изляза през вратата.

ГЛАВА 36

ВИНС

Дори нямам номера на Криси. Предполагам, че трябваше да обмисля нещата, преди да я помоля да се свърже с мен, ако чуе нещо от Джейсън. Бесен съм, че е дошла в дома ми, но съм даже още по-бесен, защото Лив, изглежда, не ми вярва, когато ѝ казвам, че нищо не се е случило.

Две минути, след като влизам в бара, Криси се приближава с духащата си приятелка.

— Здравсти, Винс — гука тя с носовия си глас.

— Криси — кимвам. Тя наистина не е направила нещо нередно. Няма вина, че не проявявам интерес. За пръв път се чувствам зле заради начина, по който се отнасях с нея... и вероятно с шибано много други жени.

— Предполагам, че си получил съобщението ми. — Тя се ухилва. Всяко угризение, което изпитвам, изчезва, когато осъзнавам, че се радва заедно е разстроила Лив.

— Не се ебавай с Лив, Криси.

— Не се ебавам с нея. Но ще си имаш проблеми с тази, мисли си, че те притежава.

Сякаш съм се натресъл на камион, за пръв път осъзнавам, че наистина е така.

* * *

Петнадесет минути по-късно, вече имам адреса на Джейсън. Задникът е избягал в другия край на щата, вместо да се изправи пред лайната, в които се е забъркал. Утре ще трябва да пропусна цял ден тренировки и да поема на дълго пътуване, за да намеря шибаняка.

Вбесява ме, но така или иначе тази вечер имам да се занимаю с по-важни гадости.

Али отваря вратата и е изненадана да ме види. Предполагам, че и аз съм изненадан, че съм тук. Почти единадесет часа е и не си направих труда първо да се обадя. Какъв е смисълът, ако се опита да ме отсвири, така или иначе щях да дойда.

— Ъмм... — Тя отваря вратата, но не ме кани вътре.

— Трябва да говоря с нея, Али.

Колебливо, тя отстъпва настрани, позволявайки ми да мина. Оглеждам се наоколо, откривайки апартамента притихнал.

— Под душа е. Кимам.

— И е доста пияна.

— Пияна?

— Мда. — Тя сочи към празната бутилка от вино на плота. — Прибрах се, а тя заваляше думите и дърдореше за теб и Миси.

— Криси — поправам я аз, не че имаше значение.

— Мне, беше Миси. Вярвай ми. Прекарах две години да я слушам да говори срещу Миси. За нея говореше.

Кимам, сякаш всичко това има някакъв смисъл за мен, но всъщност нямам идея.

Какво общо, по дяволите, трябва да има Миси с всичко това?

— Отивам в Андреа. Тя живее през два блока. Ще пием мохито, ще гледаме филм с много голи мъже, ще псуваме като моряци и ще преровим интернет. Няма да ме има поне няколко часа, така че ще сте насаме. — Тя се усмихва на път към вратата, но после спира и се обръща към мен, сериозно изражение заменя усмивката ѝ: — Моля те, не я наранявай отново, Винс.

Чувството на беспокойство, което ме гризе цял ден, ме надвива и не чакам да излезе. Отварям вратата на банята, гласът ми нарочно е тих, за да не я стресна, когато казвам:

— Лив?

— Вини? — Тя дръпва завесата на душа.

— Мда, бебче.

— Защо избра Миси пред мен? — Без завеса, която да спира водата, силната струя залива тялото ѝ и се разлива по пода на банята.

— Не разбирам?

— Нито пък аз. Аз... аз... аз те обичах. — Думите ѝ са малко заваляни, но доста добре владее ума си. — А ти избра Миси пред мен. — Сълзи се спускат по лицето ѝ, всеки сантиметър от тялото ѝ е покрит с вода, която капе навсякъде.

Пресягайки се, спирам душа, мокрейки се междуременно. Увивайки тялото ѝ с хавлия, бързо я подсушавам, преди да я вдигна и да я понеса на ръце. Отнасяйки я на леглото ѝ, нежно я полагам и пропълзвавам до нея.

Отмятайки мократа коса от лицето ѝ, вдигам брадичката ѝ и принуждавам очите ѝ да срещнат моите.

— Не съм избрал Миси пред теб. Ти беше толкова млада, сладка и невинна. — Правя пауза, обмисляйки правилните думи. Въпреки че не съм сигурен, че има правилни думи, след като до днес аз самият не разбирах действията си. — А аз бях преобан загубеняк, когото току-що бяха изключили от училище. Не исках да те нараня, Лив. Ти ми вярваше, а единственото, което някога бях правил, бе да провалям нещата. Не исках да проваля и теб.

Тъга се изписва на лицето ѝ, сърцето ми се къса, знаейки колко съм я наранил.

— Не съм докосвал и Криси.

— Знаем. — Самотна сълза се плъзва по лицето ѝ.

Държа я в обятията си, докато накрая чувам дишането ѝ да се забавя и знам, че е заспала. А после просто продължавам да я държа.

ГЛАВА 37

ЛИВ

Събуждам се с пулсираща глава, което ми напомня колко пих снощи. Доволна съм, едно топло тяло ме прегръща силно, но после си спомням миналата нощ. Напиването. Душа. Целият разговор за Миси. И Криси. Уффф... мисълта кара главата ми да затупти по-силно.

Цяла бутилка вино притиска пикочния ми мехур и се измъквам от леглото, все още увита с влажната хавлия от снощи. Поглеждайки в огледалото, аз се плаша от последиците от лягането с мокра коса и чертите от разтекъл се грим, засъхнал по лицето ми. Не може да се оправи без душ.

Измивам грима от лицето си и тъкмо се каня да си сложа балсам на косата, когато завесата на душа се разтваря, разкривайки голия и с голяма ерекция Вини.

Той се ухилва и застава зад мен.

— Добро утро. — Целува мокротото ми рамо.

— Спираш всичката топла вода — сгълчавам го. Наистина го прави, но се шегувам и той го знае.

— Аз ще те топля. — Той ме завърта, обвива ръце около кръста ми, прави малка крачка назад и ме държи здраво, така че и двамата сме под струята топла вода.

Оставаме така за няколко кратки мига, докато Вини не отдръпва глава, поглежда надолу към мен и пита:

— Добре ли сме?

— Така си мисля.

— Мислиш? — Слагайки пръсти под брадичката ми, той извърта лицето ми нагоре, принуждавайки ме да го погледна.

— Просто малко ме е страх. Той въздъхва.

— Мен също, Лив.

Кимам.

— Обърни се. — Вини сапунисва гърба ми, бавейки се на раменете, разтривайки целия ден на стрес и освобождавайки болезнените мускули.

Простенвам.

— Боже, толкова е хубаво.

— Обърни се. — Подчинявам се, отпускаяки глава, докато той обработва с пръсти горната част на раменете ми. Палците му се впиват в ключицата ми, докато върховете на силните му пръсти работят от двете страни на гръбнака ми при тила.

Напрегнатите ми мускули се отпускат след няколко минути, ръцете му гаят страните ми, спирайки се на ханша. Гласът му се променя, по-нисък и по-дрезгав:

— Отвори крака.

Изпълнявам. Пресягайки се, той премества слушалката на душа така, че да пръска само мен. Топли, силни струи вода се стичат по гърба ми, докато ръцете му продължават пътя си надолу. Пръстите му се плъзгат по клитора ми, два от тях започват да описват малки кръгове. Напрегнатата купчинка нерви изпраща ток през тялото ми, кожата ми настръхва, въпреки че я залива топла вода.

Привеждайки се напред, той поема едно зърно в устата си и игриво го подръпва, докато го хапе и дърпа със зъби. Простенвам, когато двата пръста на клитора ми се преместват по-надолу, плъзгайки се в мен, заместени от палеца му.

Дишането ми става по-забързано и повърхностно, откривам, че бързо се понасям към оргазма. Усецайки реакцията на тялото ми, Вини изръмжава:

— Не свършвай.

Сякаш има начин да му попреча да се случи, чувството на еуфория бързо ме завзема.

— Не мога — пъхтя, толкова съм близо до ръба, имам нужда да падна през него и да изтрия всичките си мисли, пък било то и за малко.

Той дръпва пръстите си, за секунда ми се иска да го убия, оставяйки ме да вися на ръба.

— Обърни се, хвани се за стената.

Отчаяна да се върна на мястото, на което бях преди малко, бързо изпълнявам, обръщайки се с гръб към него, приведена в кръста и с плътно притиснати в плочките на стената длани, той не губи време.

Нахлувайки в мен изотзад, с водата и собствените ми сокове, той лесно влиза в мен. Усещам всеки негов сантиметър, докато ме изпълва великолепно, прониквайки изцяло с един агонизиращо бавен, невероятен тласък.

— Бавно или бързо?

О, Боже. Дава ми избор. Само това, че чувам думите, е почти достатъчно да ме отведе отново до ръба.

— Бързо.

Голямата му ръка се стяга върху ханша ми, другата се промъква под мен и ме повдига в кръста, вдигайки задника ми малко по-високо и намествайки ме за онова, което ще последва. Ахвам от силния тласък, с който пенисът му яростно започва да се забива в мен.

Държейки ме неподвижна, прикована към стената, докато той се движи в мен, отново и отново, аз стена името му, когато сърцевината ми се стяга около него, оргазмът ми отново започва да се надига.

— Мамка му! — ръмжи той, навеждайки се над мен, мокрите му, твърди гърди се притискат плътно в гърба ми, когато впива зъби в рамото ми. Болезнено усещане се втурва през тялото ми, превръщайки едва доловимия оргазъм в цунами, което ме залива, отнемайки ми способността да функционирам. Тялото ми трепери, оставяйки ме напълно уязвима за силата му, неспособна дори да се задържа права.

* * *

С все още мокра коса и зачервена кожа от толкова дългия душ, че водата стана студена, Вини се настанява на един от бар столовете, гледайки ме как приготвям закуска за двама ни.

— Изглеждаш като професионалистка там — казва той, когато надявам ръкохватката. Отварям вратата на фурната и изваждам бисквитките, точно когато таймерът извънтява. Затварям вратичката на фурната с крак и грабвам тигана точно навреме, за да обърна яйцата.

— Обичам да готвя, но не го правя често.

— Обичам да ям, може би трябва да дойдеш и да ми правиш вечеря всяка вечер. — Той се ухилва.

Смеейки се, клатя глава и свалям две чинии от шкафа.

— Личните ми готварски услуги са много скъпи.

— Може би трябва да направим замяна? — Вини повдига вежда с греховна усмивка. Умът на този мъж работи в една посока, добре е, че ми харесва играта му.

Слагайки в чинии яйцата, бекон и бисквитите, слагам закуската пред него и заобикалям барплота, за да се присъединя към него.

— Зависи от това какво ще предложиш за замяна.

Хващайки ме, когато се каня да седна, той ме дръпва в скута си, дразнейки ме с парче бекон до устните ми, дръпвайки го, когато отворя уста да го ухапя:

— Ти ще готвиш, аз ще те храня.

Привеждайки се напред, открадвам цялото парче бекон с уста, гризвайки пръстите му в процеса. Веждите му се извиват в изненада, но няма как да скрие моменталното разширяване на зениците си от усещането на ухапката ми върху кожата му. Сграбчвайки здраво задника ми, той изръмжава.

— Направи го отново и ще те храня тук на кухненския плот, а храната ти ще изстине, докато си заета да поемаш това, което ще сложа в тази твоя дяволски секси уста.

Стомахът ми се преобръща и се сгушвам във врата му, нуждаейки се да притисна настръхналата си кожа в него, искайки да му покажа ефекта, който има върху тялото ми.

Слепи за случващото се около нас, напълно пропускам тракането на сандалите на Али върху дървения под, незабелязвайки влизането ѝ в стаята, докато не застава при хладилника.

— Вие двамата не трябва ли да ходите на работа или нещо такова? — пита тя, докато се усмихва и си налива голяма чаша портокалов сок, изпивайки високата чаша на екс.

— Жадна ли си? — дразни я Вини.

Опитвам да скоча от скута му, но хватката му около мен се затяга, задържайки ме на място.

— Много. Също и гладна. Искаш ли да споделиш този сандвич с яйце, Лив? — Тя си взима хапка, която съдържа почти половината ми закуска, преди дори да успея да отговоря.

— Обслужвай се. — Клатейки глава, отговорът ми е излишен, но така или иначе се усмихвам.

— Може ли да ме оставиш в училище на път за работа? Трябва да работя върху проект с група. — Щастливото ѝ изражение изчезва,

когато простенва последните думи от изречението.

— Да разбирам, че групата не е добра?

— Пет момичета. Надявах се здравенякът с козята брадичка да е в моята група. — Тя размърдва вежди за повече ефект.

Подсмивайки се, Вини ме намества в скута си, за да си вземе закуската.

— Аз ще те закарам. Отивам към залата. На път ми е. — Две хапки и цялата чиния изчезва. Вероятно трябва да премисля количеството храна, която приготвям. Определено не съм свикнала да готвя за мъж, който изгаря повече калории в залата, отколкото изяждам аз за месец.

— С пикапа ли си или с мотора? — Али плясва развълнувано с ръце, позата ѝ ми напомня на малко момиченце, което чака да види дали майка му е купила понито, за което е молило.

— Мотор. — Вини става, оставя ме да стъпя на крака и ме обръща с лице към себе си. Прибирайки кичур коса зад ухото ми, гласът му е тих, така че само аз да мога да го чуя: — Съгласна ли си?

Кимайки, намирам за сладко задето го е грижа достатъчно, че да попита за возенето на най-добрата ми приятелка на мотора му, игнорирам малката ревност, която не мога да не изпитам при мисълта друга жена да обвинява ръце около Вини. Дори и да е най-добрата ми приятелка.

— Нико се връща днес, ще бъда в залата цял ден, после довечера трябва да пътувам.

— Да пътуваш? — Смръщвам вежди.

— Трябва да се погрижа за нещо заради майка ми. — Тъга помрачава очите на Вини, старее се гласът му да звучи нормално, но стиснатата му челюст и отчаян поглед са като прозорец към сърцето му.

— Мога ли да помогна?

Искрена усмивка сгрява сърцето ми. Ръката му се спуска по бузата ми и нежно се плъзва на тила ми:

— Само това, че предлагаш, помага. — Той стисва врата ми и свежда уста към моята, целувайки ме нежно, сладко, по устните. — Хубав ден, красавице.

ГЛАВА 38

ВИНИ

— Как е малкият бебок? — питам, удряйки бързата круша.

— Перфектен е, но е пълен с енергия, също като майка си. — Нико се усмихва. — Ел се справя добре, племенницата ми е горе да ѝ „помага“ с гледането.

— Седемгодишното, което носи розова туту поличка и каубойски ботуши?

— Същата. Измъкнах се през вратата, докато Ел му сменяше пелените, и чух да я пита какво има в *пестисите* му?

Приключвайки с бързата круша, ние се прехвърляме на ринга.

— Ще направим един спаринг, после Коджо ще дойде да работи с теб на тепиха.

— Този тип ме плаши. Изобщо не съм сигурен как успява да чува с тези карфиоли, от двете страни на главата си. — Правя ритник за загрявка, когато Нико вдига лапите.

— Мда, е, с карфиоли или без, той има златен медал по борба, а ти нямаш. Искаш да имаш истински шанс с Ламаро, трябва да се съсредоточиш, да попиеш колкото може повече от това, което ще те научи през следващите две седмици.

Завъртайки крака си високо във въздуха, аз следя лапите, всеки път удряйки ги с точен ритник. Кикбоксът е най-силната ми дисциплина.

— Какво става с Дилайла? — Ритникът ми праща Нико три крачки назад. Само споменаването на майка ми ме връща към години на потискан гняв. Може би трябва да завлека задника ѝ на шампионата, да я настаня до клетката с лула в ръка, за да ме държи вбесен, докато си го изкарвам на Ламаро.

— Проблеми, какво друго — измърморвам в отговор, преминавайки в комбинация от удари с крак и юмруци.

— Какво е направила сега? — Вдигайки лапата по-високо, Нико ми дава знак да ударя със серия удари. Заедно сме от толкова отдавна, че реално можем да тренираме и без да говорим, не са нужни думи за по-голямата част от комуникацията ни. И въпреки това той така или иначе винаги говори, вре си носа в нещата ми. Така е откакто бях хлапе.

— Взима лоши решения. Мотае се със загубеняци, които я повличат в собствените си лайна. — Удрям Нико със серия и със силен десен, инерцията го праща назад към въжетата.

— Не й позволявай да те повлече със себе си този път. Това е твоят шанс, Вини. Подобни възможности не се появяват често. Ако си разсеян, Ламаро ще се възползва от това, като те спуска от бой. Ако си съсредоточен, нещата ще се развият много по-различно, отколкото очакват букмейкърите. — Нико сваля лапата и застава неподвижно, търсейки цялото ми внимание. — Можеш да победиш този тип, Вини. С дясното си кроше и подобрявайки техниката си с Коджо. Готов си. Просто бъди съсредоточен.

* * *

Часове по-късно, стоя насред локва от собствената си пот, може би и няколко от собствените си сълзи, след мъчението, на което ме подложи Коджо цели три часа. Поглъщам литър вода и отлепям от пода все още подгизналата си тениска.

На ставане от пода, зървам дълги, оформени крака, подаващи се изпод шоколадова на цвят пола, които карат лигите ми да потичат, въпреки че съм убеден, че съм дехидратиран. Лив. Изненадан съм да я видя, но изненадата е приятна. Гледам как Сал я насочва към мен и тя вдига поглед усмихната, очите ѝ обхождат всеки мускул на гърдите ми и тя несъзнателно облизва устни, докато върви към мен. Не помръдвам, вместо това чакам тя да дойде при мен.

— Здравей. — Прематам хавлията през врата си.

— Готов ли си за пътуването ни? — Тя вдига чанта, която изобщо не съм забелязал, че носи, разсеян от гледката на тези крака, умът ми си представя как са увити около гърба ми.

Накланяйки глава, за половин секунда си мисля, че съм забравил за някой разговор, който сме водили, но после тя ми се усмихва. Усмивката е пакостлива и сладка и ме кара да я сграбча и никога повече да не я пусна. Присвивам очи, без да ѝ позволявам да види, че съм взел решението си още щом се усмихна, преструвайки се, че обмислям идването ѝ. Тя отстоява своето, изпъвайки рамене и готвейки се за спор. Смелостта ѝ ме възбужда. Много.

Минавайки двете крачки, за да застана в личното ѝ пространство, аз се навеждам, надвесвайки се над нея, лицето ми все още е неразгадаемо. Без да трепва, тя вдига поглед към мен през дългите си, гъсти мигли, лешниковият цвят на очите ѝ се превръща в тъмно зелен от решителност. Очите ѝ не се откъсват от моите, опирам потното си чело върху нейното и обвивам ръка около тила ѝ, дръпвайки я към себе си.

— Десет минути, нека да се изкъпя. — Целувайки я сдържано по устните, тя ми се усмихва с тиха победа.

ГЛАВА 39

ЛИВ

Четири часа е пътят с кола до другия край на щата от Чикаго до Макомб, дори при скоростта, с която кара Вини. В спускащата се нощ, небето е окъпано в последните лъчи на слънцето. То превръща хоризонта пред нас в наситена смесица от оранжево и лилаво. Примъквайки се достатъчно близо, за да облегна глава на рамото на Вини, ръката му се обвива около мен и ме придърпва още по-близо.

— Искаш ли да поговорим за това защо отиваме там, където отиваме? — Извивайки глава нагоре, очите ни се срещат, преди неговите да се върнат към тъмнеещия път пред нас. Вини издиша дълбоко, настава дълъг момент на тишина, преди най-накрая да отговори.

— Майка ми е пристрастена към наркотиците. Така е, откакто се помня. — Сърцето ми се стяга в гърдите, чувайки тихите му думи, въпреки че потвърждава онова, което вече знам. — Има навика да се забърква в неприятности. Този път е с дилър, който не си поплюва. Не е добър човек.

— Какво ще правиш? — Няма как да скрия тревогата в гласа си, Вини също я чува.

— Нищо. Не се тревожи. Просто трябва да намеря мъжа, който я е замесил в тази бъркотия и да го върна обратно. — Хватката му около раменете ми се затяга. Осъзнавайки, че думите му не вършат работа, той се опитва да ме окуражи с физическата си сила.

— Той опасен ли е?

— За себе си. Той е боклук. Загубеняк. Него търсех онази вечер, когато видях Криси.

Тялото ми се напъва, само като чувам името ѝ от устата му. Вини забелязва.

— И за това съжалявам. Тя го познава, помолих я да се свърже с него. Нищо повече.

Поемайки си дълбоко дъх и издишайки бавно, признавам истината:

— Знам.

— Знаела си, че нищо не се е случило? — отвърща изненадано той.

— Дълбоко в себе си знаех, че ми казваш истината.

— Тогава защо избухна и си тръгна?

Неспособна са скрия истината от него, когато е така открит и искрен, смутено признавам всичко.

— Ревнувах.

— Ревнуваш, а? — Няма нужда да го поглеждам, за да знам, че се усмихва, но въпреки това вдигам поглед към него.

— На какво се усмихваш? — Сръчквам го игриво в ребрата.

— Харесваш ме. — Усмивката му става по-широка.

— Чак сега ли го разбра?

— В голяма степен.

Завъртайки очи, въпреки че не може да ме види докато гледа пътя, казвам:

— Много си самонадеян.

— Може би. Но въпреки това си падаш по мен.

Не е ли вярно?

* * *

Часове по-късно отбиваме на паркинга на малък хотел.

— Той е отседнал тук?

— Не.

— Имаш ли нужда от почивка?

— Не. Ще ни регистрирам, за да може да си в безопасност, докато аз отида да го намеря.

— Искам да дойда с теб. — Ненавиждам звука, който излиза от устата ми, хленчещ и остър.

Той паркира близо до главния вход, пресяга се отзад и взима чантите ни.

— Оставаш тук, където ще знам, че си в безопасност.

— Но...

— Лив, тези хора са зависими от наркотиците боклуци. Не мога да се разсейвам с теб там и да пазя и двама ни, докато намеря този загубеняк.

— Значи те разсейвам? — Гласът ми се повишава.

Обгръщайки врата ми с ръка, той ме придърпва по-близо към себе си.

— Ти си най-голямото шибано разсейване — казва той в лицето ми, без да се разкайва.

Обидена, аз опитвам да се измъкна от хватката му, но опитите ми са безплодни.

— Не толкова бързо. — Има острота в гласа му. Той изчаква да улови погледа ми, преди да продължи. — Дяволски луд съм по теб, така че да, ти си голямо, проклето разсейване. Така че какво ще кажеш да ме послушаш този път. Дай ми малко свобода. Защото колкото по-бързо го намеря, толкова по-бързо ще мога да се върна и да ти покажа точно колко ме разсейваш.

Силно чувство на женско задоволство ме изпълва, карайки ме да забравя за какво изобщо се боря. Всичко, което последва след „Дяволски луд съм по теб“ е ненужно, вече ме убеди.

ГЛАВА 40

ВИНС

Измъквайки бейзболната бухалка, която държа пъхната под седалката на пикапа, внимавам да вървя тихо, докато обикалям периметъра на закованата с дъски къща, в която би трябвало да се намира Джейсън, преценявайки обстановката. Гранясала, пластмасова миризма се носи във въздуха и потвърждава, че съм на правилното място. Непогрешимият мирис на крак, който пушат, се промъква през счупения прозорец, единственият, който не е закован с дъски и покрит с графити. Бърлога. Място, на което се крият хората, когато мислят, че са стигнали дъното, само за да открият, че има цяло ниво още по-надолу, за което не са знаели.

Вратата изскърцва, когато опитвам да се шмугна вътре незабелязано. Не се тревожа за наркоманите, а за щастливите дилъри, отчаяни да защитят стоката си. Няколко свещи горят, за да осветяват пътя, електричеството, изглежда, отдавна е спряно. Трима или четирима човека седят в кухнята около маса с няколко сгъваеми стола, на никого от тях не им пука, че съм влязъл.

Две жени лежат надрусани на прояден от мишките диван в хола. Едната е безполезна, пребелила е очи, не би могла да намери вратата при пожар. Другата ме забелязва, прави половинчат опит за съблазнителен поглед и обляга глава на ръката си.

— Търсиш ли нещо, миличък? — Вероятно е едва в края на двадесетте, но въпреки това зъбите ѝ са прогнило кафяви и изглежда не е имала лек живот. Твърде много е обикаляла.

— Джейсън Бътълс. Трябва да го намеря. Виждадала ли си го? — Плаши ме колко лесно мога да се върна обратно към този живот, да общувам с лекота.

— Няма го. Тръгна си вчера. Каза нещо за сестра на север, при която щял да остане. И едни плашещи типове идваха да го търсят тази сутрин. Предполагам, че се е измъкнал точно навреме.

Мамка му.

— Знаеш ли къде на север?

— Не каза. Но ако го видиш, кажи му, че все още дължи на Фелисия пакет цигари. Мда, точно това ще направя като го намеря... ще предам съобщение.

Така или иначе преравам къщата, търсейки Джейсън, научавайки се рано в живота, че не може да се има вяра на наркоман. За съжаление още няколко загубеняка потвърждават историята на Фелисия. Стигайки до последната затворена врата на втория етаж, използвам фенерчето на телефона си, за да ме води в мрака.

Някаква електронна светлина в ъгъла на леглото ме изненадва. Момче на не повече от десет години вдига поглед, грабвайки дълга тръба от леглото до него. Държейки ръцете си вдигнати в знак, че се предавам, бързо оглеждам стаята за други следи от опасност.

— Майка ти ли живее тук? — питам, виждайки торби за боклук в ъгъла с разпилени около тях дрехи. Куфарите на наркоманите.

Оставяйки играта, която играе, но не и тръбата, той стои настрани, но не си мълчи.

— Не е твоя шибана работа — мръщи се той, мръсните приказки се изливат от устата му като нещо обичайно.

— Не търся проблеми. Търсех приятел, но мога да видя, че не е тук.

— Кой е приятелят ти?

— Джейсън.

— Тоя е загубеняк.

Ъгълчетата на устата ми трепват, прав е на сто процента, но хлапето има топки за това, че ми го казва.

— Прав си. Такъв е. Тук ли живееш?

— Засега.

— Майка ти Фелисия ли е? — Надявам се да е така, другата е още по-голямо бедствие.

— Мне, това е приятелката на мама. Проклятие, горкото хлапе.

— Ял ли си?

Той свива рамене.

— Не отивам никъде с теб. Усмиввам се, умно хлапе.

— Добре. Не трябва. Не съм лош човек. Но не ме познаваш.

— Мама вероятно ще ми донесе нещо за ядене по-късно.

Видях я на дивана, няма голям шанс това да се случи тази вечер. Вероятно и утре няма да е.

— Ще ти донеса нещо. Връщам се след няколко минути.

* * *

Връщайки се петнадесет минути по-късно, никой не е помръднал от там, където е лежал. Почуквам тихо на вратата, хлапето не отговаря, но така или иначе отворям. Мятам му торбата на леглото, внимавайки да не се приближа прекалено много. Чакам докато рови из торбата, вадейки сандвич и яростно смъквайки хартията. Един бог знае кога е ял за последно.

— Вътре има плод и вода с витамини. Изяж ги, не ги разменяй. И четка и паста за зъби. Използвай ги. Оставих петдесетачка на дъното на торбата. Скрый я в дрехите, които носиш. Не я оставяй сред нещата си. Ще я надушат и ще изчезне още преди да си си купил следващото ядене. Ползвай я само за храна.

Не знам дали изобщо слуша инструкциите ми, но гласът му ме спира на излизане.

— Благодаря.

През целия път обратно към хотела, си мисля, че може би е време да благодаря на Нико.

ГЛАВА 41

ЛИВ

Обикаляйки стаята за стотен път, чувам в ключалката да влиза ключ и замръзвам. Тихичко, Вини отваря вратата.

— Хей. Будна си.

— Разбира се, че съм будна. Мислиш ли, че мога да си почивам, докато те чакам да се върнеш отнякъде, където може да пострадаш?

Мятайки ключовете си на масичката до вратата, с развеселена усмивка на лице, една от дълбоките му трапчинки заплашва да се появи:

— Знаеш с какво си изкарвам прехраната, нали?

— Това е различно. — Клатейки глава, аз се връщам обратно на темата, която ни доведе в другия край на великия щат Илинойс: — Откри ли го?

Игривото му изражение се превръща в мрачно.

— Не.

— Имаше ли някой на адреса?

— Мда, цяла шибана ценна находка на загубеняци, но не и Джейсън. Тръгнал си е вчера, заминал на север при сестра си или нещо такова.

Едната ми вежда се стрелва нагоре:

— Ценна находка?

Той се приближава бавно, с наперена усмивка на лице.

— Имах добра учителка по английски.

— Трябва да е била много добра. — Ухилвайки се, обвивам ръце около кръста му.

— Може и да съм си падал по нея. Секси малка умница. Ако всичките ми учители изглеждаха като нея, можеше и да остана в училище. — Обвивайки ръце около тила ми, Вини се навежда и притиска уста в моята.

И двамата останали без дъх, все още стоейки до прага няколко минути по-късно, аз питам:

— Какво ще правим сега?

— Мога да измисля няколко неща. — Вини се усмихва самодоволно и повдига вежда. Целувайки ме грубо по устните, той се пресяга надолу и без усилие ме вдига на ръце. — Ела, мое малко разсейване... разсей ме.

Той се намества на леглото, изненадвайки ме като ме задържа върху себе си. Виждайки познатия поглед на желанието в очите му, очаквах да бъда прикована под него, изгубена под контрола му още щом се озовем в леглото. Но тази вечер, изглежда, отстъпва част от контрола. Седейки с облегнат на таблата гръб, той вдига блузата ми, разкривайки дантелен розов сутиен. Простенва. Зърната ми вече са набъбнали, той прокара палец по всяко от тях, изтръгвайки тих стон от гърлото ми. Смъква изрязаните дантелени чашки, придържащи преливащите ми гърди, позволявайки на розовите, твърди връхчета да излязат на свобода, докато се навежда напред, улавяйки стегнатото зърно с върха на езика си.

Извивайки гръб, за да му осигурия по-добър достъп, той преплита дългите си пръсти в косата ми, свива ги в юмрук и грубо дръпва главата ми назад.

— Искаш да смуча хубавото ти, набъбнало зърно? Останала без дъх, казвам:

— Да.

Дръпвайки го, той силно засмуква зърното ми, подръпвайки и ухапвайки, преди да го пусне и да прехвърли вниманието си на другата очакваща го гърда. Горещата му уста продължава да смуче, докато зъбите му бавно ухапват набъбналите ми гърди.

Усещайки как пенисът му се втвърдява под мен, аз се притискам надолу, отчаяна за триенето. Друг тих стон се надига в мен, но устата на Вини открива моята и го задушавя с целувката си. Премествайки устата си на врата ми, езикът му се движи нагоре и надолу, редувайки ухапвания и засмуквания.

— Влажна ли си за мен? — Каdifеният му глас е приглушен срещу врата ми, думите му са моята гибел. Боже, обичам като ми говори така.

— Да — думата излиза през треперещите ми устни измежду задъхванията.

— Язди ме. — Устата му е на ухото ми, всеки дъх, всяка дума, изпраща тръпки по гръбнака ми. Не искам нищо повече от това. Осъзнавайки, че това, което ми дава, е много повече, отколкото изглежда, аз забавям, обхващайки лицето му с ръце. Целувайки го целеустремено, изпълнена с емоции. Чувствено. Съблазнително... всичко, което мога да му дам в този момент. Искам да ме почувства. Имам нужда да ме пожелае. Да има нужда от мен. Колкото аз се нуждаю от него.

Обхващайки задника ми с ръце, Вини ме повдига, колкото да ни освободи от останалите дрехи, без да губим контакт. Пресягайки се между нас, аз прокарам ръка по дължината му няколко пъти, въпреки че не е нужно. Вече е твърд като камък.

Наблюдавайки ме внимателно, Вини ме сграбчва за талията и ме повдига на колене, позволявайки на широкия си пенис да застане на отвора ми. Чувствам как ръцете му треперят, докато възвръща нуждата си от контрол. Онова, което ми предлага, е много по-силно от реалното желание да поеме контрол, склучвайки поглед с моя, аз му връщам онова, което току-що ми даде.

— Вземи ме. Моля те.

Затваряйки очи, той вдишва дълбоко, издиша и отново ги отваря, с порочна усмивка на лице. Дръпвайки ме надолу върху себе си, докато силните му бедра се тласват нагоре, дължината му ме изпълва дълбоко. Задържа ме на място, заровен в дълбините на тялото ми за един дълъг момент, вирайки се в очите ми, търсейки нещо.

— Обичам да съм дълбоко в теб — изръмжава той, преди да започне с безмилостните тласъци изпод мен. Движейки се силно и бързо, яростно ме повдига, бицепсите му се издуват, когато ме дръпва надолу, за да посрещна всеки един тласък. Всеки път прониква все повече и повече, докато накрая няма никакво останало разстояние между нас.

Обезумяло, двамата се понасяме към оргазма, той е в пълен контрол над тялото ми, въпреки че аз съм отгоре. Телата ни са покрити с пот, шумно плющим един в друг, устата ни са отчаяни да се докоснат, нуждаем се всяка част от телата ни да се свържат, той ме целува силно. Оргазмът ме застига, въздействайки силно на емоциите ми, сълзи се

спускат по лицето ми, докато стена през вълните от удоволствие, пулсиращи през тялото ми.

Когато започвам да се унасям в сън, главата ми е наместена в извивката на рамото му, ръцете му са обвити плътно около мен, откривам, че ръката ми почива върху военните му плочки, покривайки сърцето му. Има болка в гърдите ми, която просто не мога да игнорирам повече. Този сложен мъж защитава майка си и при все това няма кой да защити него.

ГЛАВА 42

ВИНС

Нико ми скрита задника днес. Доведе нови спаринг-партньори от зала в другия край на града, такива, които нямат сила в ударите си, но ръцете и краката им се движат толкова бързо, че главата ми се замая. Малките шибаняци не ми оставят синини, но въпреки това се чувствам сякаш съм правил дванадесет часа непрекъснато кардио.

— Без въздух ли остана? — пита Нико, хилейки се, докато се превивам, държейки се за коленете, за да си поема дъх, след като приключвам последния спаринг за деня.

— Ти си садист.

— Мене. Наслаждавам се, само когато гледам как сритват *твоя* задник. — Смее се, докато ми хвърля хавлия.

— Как са Ел и бибчо Никълъс?

— Добре. — Нико се усмихва, подхилвайки се самичък.

— Кое е толкова смешно?

— Тя изгори бутилката.

— Изгорила е бутилката? Изненадан съм, че изобщо си я пуснал да се доближи до печката. — Имахме си такава шега, откакто Ел и Нико се срещнаха, жената е умна, красива, забавна... но сложи я в кухнята и става като монахиня в магазин за секс играчки, изплашена и без никаква идея какво да прави с която и да е част от оборудването.

— Беше два часа сутринта. Предполагам, че не е сложила достатъчно вода в тенджерата, която използваше за затопляне на бутилката. Разтопена пластмаса. Противопожарна аларма, пожарни... пълна програма. — Нико се усмихва, очевидно развеселен, вместо да е разтревожен.

— Няма да го преживее.

— Мене.

Смеейки се, заедно отиваме в задната стаичка, за да си вземем вода.

— Мога ли да те питам нещо?

— Давай.

— Защо Ел?

Нико смръщва вежди, объркан от въпроса ми. Няма представа откъде се е появил въпросът и странно, но и аз също.

— Излизал си с много жени. — Подсмихвам се. — Много. Мисля, че половината причина да идвам толкова рано в залата, докато ходех на училище, беше да видя какво си забил предната вечер.

Нико отговаря кратко:

— Има ли някаква цел тази разходка по алеята на спомените? — Той скръства ръце пред гърдите си и се обляга на плота, изпивайки половината бутилка с вода на една голяма глътка.

Веселието се отцежда от лицето ми, имам сериозна нужда от съвет, нещо, което рядко искам от Нико. Всъщност от който и да е.

— Какво те накара да разбереш, че Ел е правилната?

Той замълчава за минута, обмисляйки отговора си, преди да отвърне:

— Започнах да мисля за бъдещето. Преди Ел, живеех за момента, никога не мислех по-далеч от днес или утре. Но в деня, когато я срещнах, започнах да мисля занапред... и във всяка мисъл, във всеки план в главата ми, тя стоеше до мен.

Кимам. Замисляйки се, допреди няколко месеца дори не бях сигурен какво ще правя вечерта, когато се качвах на мотора, за да си вървя. Но тази сутрин, докато умът ми блуждаеше, осъзнах, че наемът ми ще изтече след шест месеца и открих, че се чудя дали няма да е време да се преместя. Да намеря по-хубаво място, което Лив би харесала, вероятно дори би желала да сподели с мен.

Нико чака, наблюдавайки, докато обмислям думите му, виждам знаеща усмивка да се появява на повърхността.

— Дали тичаш на пътеката или вдигаш тежести всеки път, когато се замислиш за бъдеще с Лив?

Подхилвам се самичък, толкова е дяволски прав.

— Тичам. — Усмихвам се.

Мятайки бутилката от вода в коша за боклук, Нико тупва с ръка рамото ми, докато се отправяме към вратата, изгасяйки лампите, докато минаваме през всяко помещение.

— Накрая ще бъдеш толкова изтощен от цялото тичане, че просто ще се предадеш.

ГЛАВА 43

ЛИВ

Офисът, в който някога обичах да влизам с поглъщащо ме чувство за гордост и успех, сега ме хвърля в понеделнишки ужас. Колежката ми ме мрази, гледа ме злобно и ми се подиграва при всеки удобен случай, шефът ми е ужасен, похотлив нещастник. Всичката чест и журналистическа гордост, които изпитвах, когато започнах това приключение, са стъпкани под тежестта на възложената ми задача.

— Как върви статията, Оливия? — Съмър ми се усмихва. Не съм сигурна дали е погрознила през последните два месеца, но вече не мога да си спомня какво видях в нея, когато започнах, че завиждах. Естествената ѝ, блестяща красота е изчезнала, заменена от фалшиви, изтъркани, обиграни трикове за приличане на внимание.

Игнорирайки я напълно, аз отивам в офиса на Нещастника за срещата на екипа в понеделник сутрин. Жалкото ни извинение за екип се състои само от двама играчи и треньор, чиято единствена цел е да ни влезе в гащите, вместо да ни бъде ментор, да гледа как израстваме в кариерата и преуспяваме.

— Дами. Как сме днес? — пита той, но не чака отговор. Предимно защото не го е грижа. Въздиша шумно, имитирайки нехайство. — Наистина ще ми липсват понеделнишките сутрини заедно. Още няколко седмици и малкото ни трио ще се превърне в дуо. — Това мотивация за спечелването на работата ли трябваше да е? Защото ме кара да чувствам, че загубата може и да не е толкова зле в края на краищата. По-ниската позиция на хиляди километри в Ню Йорк започва да звучи примамливо.

— Трябват ми финалните истории и на двете ви точно след две седмици. — Облягайки се в стола си, той скръства ръце на гърдите си и ни се усмихва, повдигайки вежда, почти предизвиквайки ни да се оплачем.

— Няма проблем, Джеймс. Моята ще е готова. Трябваше да изхвърля бъркотията, която беше в началото, но новото ми проучване ми предостави страхотен нов ъгъл към историята. Мисля, че много ще ти хареса. — Докато говори, Съмър бавно кръстосва и разкръстосва крака, не особено професионалната ѝ на дължина пола се вдига по малко всеки път, очевидно пресметнат ход. Такъв, на който Нещастника се хваща. Разбира се.

— Прекрасно, от теб не бих очаквал нищо по-малко от това, Съмър — оглежда я похотливо той. — Наистина показва какво предимство можеш да ни бъдеш. — Мда, показва си предимствата.

Неохотно, Нещастника обръща вниманието си към мен след минута, но само защото говоря и той се съсредоточава.

— Ще подготвя историята ти.

Почти точейки лиги при мисълта за статията, която ще му дам, усмивката му ме кара да настръхвам.

— Нямам търпение да впия зъби в статията ти, Оливия. Нямам търпение.

* * *

С натезало в гърдите ми сърце, прекарвам сутринта в работа по основата на статията ми. Моля се никога да не се наложи да я предавам, но въпреки това трябва да изложа думите върху хартия. Започвам със сенатор Найт, все още неспособна да се насиля да напиша нещо за Вини. Вината ме поглъща. Умът ми блуждае, поглеждайки назад към последния месец, чудя се къде сбърках. Как се привързах толкова към мъж, който скоро може и да ме мрази? Наистина ли за това работих? Възможността да пиша истории, които ще продават вестници, с цената на съсипани животи? През цялото време ли съм била просто наивна, поставяйки журналистическите си примери за подражание на пиедестал като благородни, когато всъщност са просто драскачи?

До обяд отчаяно се нуждая от свеж въздух, мозъкът ми е задръстен с въпроси, на които нямам отговори. Чувствайки, че всичко, за което съм мечтала цял живот, може да е просто измама, аз се

чувствам изгубена. Сякаш тежестта на света, който съм изградила в главата си, се срива, за да смачка мечтите ми.

Мрачният, сив ден навън изглежда подходящ, сякаш вселената се е нагодила към чувствата ми. Уловена в мислите си, отначало се стряскам, когато силни мъжки ръце ме сграбчват изотзад, дръпвайки ме в уличката само на половин пресечка от мястото, където възнамерявах да обядвам. Но нещо познато достига до мен и за няколко кратки секунди си мисля, че Вини си играе. После ръцете ми са извити още по-назад, карайки болка да се стрелне от рамото до китката ми, и осъзнавам, че греша... Вини никога не би ме наранил.

Една от ръцете, които ме стискат, се премества да запуши устата ми, а с другата заключи и двете ми ръце в своята, използвайки рамото си, за да блъсне гърба ми в тухлената стена. Грубо. Силата изкарва въздуха ми.

— Каква игра си мислиш, че играеш, госпожице Майкълс? — Очите ми се разширяват, откривайки лицето на сенатор Нйт само на сантиметри от моето, гняв изкривява обикновено перфектно сдържаните му черти, оттренираната му усмивка я няма никаква.

Ръката му е плътно върху устата ми, не бих могла да отговоря дори и да исках, макар да не отнема дълго да осъзная, че той не очаква отговор.

— Животът ми има стойност. За разлика от онази наркоманка и избухливото ѝ изчадие. Ако си мислиш, че можеш просто да влезеш с валсова стъпка и да ме съсипеш, дълбоко грешиш. На никой няма да му пука, ако загинат в трагичен инцидент. Разбираш ли ме? — Той усилва натиска на ръката върху устата ми.

Взирам се, замръзнала на място, неспособна или несигурна дали се очаква да отговоря този път.

— Разбираш ли ме? — крещи силно той, очите му са диви, лицата ни са опрени нос в нос. Не силата на звука ме стряска, а гнева и отчаянието в гласа му, които ме карат да мисля, че думите му са повече от просто заплаха. Клатя глава, доколкото мога с ръката му все още притисната върху устата ми и притиснал ме към стената.

— И този път няма да покажа никаква милост. — Гласът му е толкова безучастен, че въобще не подлагам на въпрос, че е способен на това, което обещава. Ръката на сенатор Нйт върху устата ми се

отпуска леко: — Прекрати историята. Или каквото и да се случи ще е по *твоя* вина.

Пускайки ме, той се изправя, изпъва костюма си и прокарва ръце през косата си, за да укроти няколкото кичура, които са се осмелили да се измъкнат от мястото си. Усмивката, която видях, когато го интервюирах, се плъзва отново на място. Ледена тръпка минава по тялото ми от това колко лесно може да се промени този мъж. Правейки крачка назад, той ми се усмихва, всяка частица от него е на перфектния политик, за когото го мисли света.

— Хубав ден, госпожице Майкълс — той кимва и се обръща.

Наблюдавам от алеята, все още неспособна да помръдна от мястото, където ме държеше до стената, докато черна кола отбива до тротоара, точно когато той излиза от алеята. Отваряйки задната врата, той грациозно се качва вътре и не поглежда назад. Целият двуминутен разговор е толкова сюрреалистичен, че ме кара да се замисля дали не съм сънувала.

ГЛАВА 44

ЛИВ

Минаха два дни от посещението на сенатор Найт и въпреки това не мога да изкарам заплахите му от главата си. Понякога сърцето ми казва едно, а главата ми казва друго, оставяйки ме объркана за това как трябва да се чувствам. Посещението на сенатор Найт не ме остави с чувството, че имам възможност да се чудя дали заплахите му са сериозни. Сърцето и главата ми са на едно мнение, че думите му не бяха празна заплаха. Бяха обещание. Такова, за което съм сигурна, че ще спази и после ще продължи деня си, сякаш каквото и отвратително деяние да е извършил, никога не се е случвало.

Трябва да спра да мисля за работа за малко, единственият проблем е, че работата и личният ми живот така здраво са се преплели, че е трудно да знам къде започва едното и свършва другото. Два дни, без да виждам Вини ме оставят с чувство за тревога и тъга, не мога да си представя какво би ми причинил цял живот по този начин.

Влизайки в ресторанта, където трябва да се срещна с Али за питиета преди вечерята с Вини, аз съм изненадана да откроя, че ме чака заедно с брат си Матю.

— Здравсти — усмихвам се и поздравявам Матю, който става, когато се приближавам. — Това е хубава изненада. Али не ми каза, че ще си доведе бодигарда. — Матю е пет години по-голям, винаги е бил наш закрилник. Само дете сега е официално, тъй като е детектив в полицейското управление на Чикаго.

— Някой трябва да ви държи под око, дами. — Матю се навежда и ме целува по бузата. — Плюс това, тя ме придума да я докарам до тук.

— Да я докараш до тук? Само на шест пресечки пеша е — оспорвам, докато събличам якето си, което Матю тихо поема зад мен. Такъв е джентълмен, много ми напомня на баща си. Когато бях малка, спомням си, че ходех на разни места със семейство Ландри и винаги

ми харесваше начинът, по който господин Ландри притичва край колата, за да отвори вратата на госпожа Ландри. Забавно е как прихващаш нещата, които като дете си гледал да правят възрастните.

— Не мога да вървя шест пресечки с тези. — Али посочва надолу към черните си обувки с отворени пръсти. Сребристи катарамии ги украсяват отпред, обхващайки черния кожен материал от върха на пръстите до глезена. Вътрешността на петнадесет сантиметровите токчета е ярко момичешко розова, ярък контраст на лъскавата, рокерска обувка, която се вижда отпред.

— Не разбирам защо си купува обувки, с които не може да направи повече от пет крачки — казва Матю, усмихвайки се и клатейки глава. Връщайки вниманието си към барманката, която налива напитки в другия край на дългия бар, той ѝ махва с прост жест с ръка да се приближи. — Все още ли пиеш евтино вино? — Той ме поглежда за потвърждение и аз се усмихвам и кимвам.

Облягайки се на рамото на брат си, Али отговаря на предишния коментар на Матю:

— Нося ги, защото са секси.

— Зловещо, Ал. Обувките на сестра ми никога не може да са секси. Нищо, свързано със сестра ми, не е секси.

— Обзалагам се, че щеше да мислиш, че са секси, ако бяха на Лив. — Тя дразни, нещо привлича погледа ѝ в другия край на бара и Али махва на мъж с козя брадичка. — Ще отида да кажа „здрости“, той е в един от курсовете ми. Гледай как обувките ми правят магията си.

Минава цял час и Али така и не поглежда в нашата посока... толкова за питиетата с най-добрата ми приятелка. Макар че това ни дава възможност с Матю да наваксаме. Отдавна не сме говорили наистина. Когато отначало двете с Али заживяхме заедно, той ни помогна да се преместим и после даже идваше няколко пъти с приятелката си Бри.

— Как е Бри?

Матю свива рамене:

— Приключи.

— Какво стана, тя изглеждаше наистина мила?

— Така беше. Просто я нямаше. — Лицето му е искрено, почти се натъжи при спомена, Матю отпива голяма глътка от бирата си и я

оставя на бара. — Не можеш да го контролираш, въпреки че животът щеше да е много по-лесен, ако можеше.

— Може да го повториш. — Довършвам втората си чаша вино.

— Али спомена, че се виждаш с някого. Не е онзи, когото би избрала за себе си? Познатият, секси глас на Вини зад мен ме стряска, има острота в думите му.

— И аз бих искал да чуя отговора на този въпрос.

Преглъщайки с усилие, аз се обръщам на бар стола си, за да открия Вини да стои на по-малко от метър, застанал между двата стола, които сме заели с Матю. Изглежда ядосан, ръцете му са свити в юмруци от двете му страни, разкъсван между това да дойде при мен и да разкъса мъжа, до когото седя.

Матю се изправя, естествено авторитарната му поза е на мястото си. Мълчаливият жест цели да предизвика вече разпаления темперамент на Вини. Осъзнавайки нуждата бързо да угася онова, което вече е започнало да ври, ставам и размахвам белия флаг на примирието, обръщайки цялото си внимание към Вини и отпускаяки ръцете си върху гърдите му, докосвайки нежно устни до неговите.

— Здравей.

Поглеждайки към Матю и после обратно към мен, Вини пита:

— Кой е приятелят ти?

Отстъпвайки назад, целувката ми е изтрила част от гнева от лицето му, но далеч не целия, аз запознавам двамата мъже.

— Това е братът на Али, Матю. Матю, това е...

— Винс Стоун. — Матю довършва изречението вместо мен.

— Познаваш го от боевете? — Веждите ми се смръщават объркано.

— Нещо такова.

Какъв, по дяволите, е този отговор? Въпросът е от типа „да“ или „не“.

— Нещо такова? — Повтарям, очаквайки по-нататъшно обяснение.

— Миналата година разтървах бой в бар, едва не го арестувах задето разби носа на един устатко.

Челюстта на Вини се стяга и очите му се затварят при забележката. Не беше познал Матю. Отваряйки очи, той му кимва:

— Много се промени за година.

— Надявам се. — Матю поглежда между Вини и мен. — Тя ми е като сестра.

Прекарвайки ръце през косата си, Вини се обръща към мен, челюстта му е стегната, когато се взира в очите ми.

— Готова ли си?

Знаейки, че трябва да действам леко, аз кимам тихо и се усмихвам на Матю, внимавайки да не му предоставя възможност за обичайната ни целувка за довиждане. Нещо в позата на Вини ми подсказва, че устните на Матю върху мен не са добра идея. Ръката на Вини стисва собственически ханша ми и благодаря на Матю за питиетата, преди да се преместим в ресторанта за вечеря.

* * *

— Сърдит ли си ми? — Вини е тих откакто седнахме, но не заради това стомахът ми е вързан на възел, пречейки ми да се отпусна. Неизреченото ми прави впечатление, неща, на които страничния наблюдател няма да обърне внимание. Той не поръчва вместо мен, нито седи до мен на масата, нито пък маркира обичайно видимата си територия с неуместна целувка.

— Трябва ли да съм? — Очите му се сключват с моите.

— Разбира се, че не. Матю ми е като брат.

— Не се тревожа за него.

— Какво има тогава?

— Какъв е отговорът на въпроса му, Лив? — Няма нужда да го карам да уточнява кой въпрос има предвид. Искане да знае дали сърцето и ума ми са на едно мнение. Дали щях да избира него, ако сърцето ми не беше взело решението? Ще ми се да можех да скрия отговора, но той е добър в разчитането ми, вижда отговора ми изписан на лицето.

Затваряйки очи, почти сякаш приема наказание, което заслужава, леко кимване кара сърцето ми да пропадне в гърдите. Пресегайки се за ръката му, най-накрая отговарям с думи:

— Не мисля, че има значение какво планираме за себе си. Някои неща в живота са твърде силни, за да променим.

* * *

Настроението на Вини леко се оправя, смеем се, докато вървим към неговия апартамент. Подпийнала съм от третата чаша вино с вечерята, макар че силната ръка на Вини, обвита около мен, ме кара да се чувствам стабилна.

— Помниш ли следобедата, когато работихме върху „Ромео и Жулиета“ в парка и четяхме по роли?

— Да помня? Как мога да го забравя? Седях до дървото, а главата ти лежеше в скута ми на около седем сантиметра от чатала ми. Нямах идея какво значи която и да е от думите, които казваше, но ми харесваше да гледам надолу и да те наблюдавам... начинът, по който се движеше устата ти. Трябваше непрекъснато да се намествам, за да попреча на пениса ми да ти бръкне в окото — дразни ме Вини.

Спирайки, когато стигаме до сградата, аз се обръщам с лице към него, протягам се и обвинявам ръце около врата му. Алкохолът ме кара да се чувствам смела, повдигам се на пръсти и приближавам уста до ухото му.

— В онази вечер се прибрах и се докосвах. Мастурбирах за пръв път, с твоя образ в главата си, когато затворех очи — прошепвам съблазнително в ухото му.

С ръмжене, Вини ме вдига, мята ме на рамо като чувал с картофи и хуква по стълбите, взимайки ги по две наведнъж.

Отключвайки забързано вратата, той затваря вратата с ритник и ме отнася в спалнята си, нежно ме оставя на леглото.

Отстъпва назад, изпивайки ме с поглед по начин, който кара вътрешностите ми да тръпнат в очакване. Начинът, по който ме гледа, глад... изгладнял от нужда, кара кръвта ми да препуска яростно във вените и всяко сетиво в тялото ми е напрегнато, въпреки че дори не ме е докоснал.

— Покажи ми — заповядва той, неговият греховно секси глас е тих, гърлен по начин, който ми въздейства много повече, отколкото който и да е звук някога трябва да въздейства върху човек.

Вдигайки поглед към него, знам какво иска, но въпреки това търся потвърждение.

— Да ти покажа? — питам, гласът ми е шепот.

— Покажи ми как си се докосвала онази вечер.

Гласът му все още е дрезгав, но този път е по-настойчив. Знае, че заповедта в гласа му прави нещо с мен. Нещо, което дори не мога да обясня. Създава нуждата да се подчиня, когато ми говори така.

— Свали си дрехите.

Правя го, ръцете ми треперят, докато разкопчавам полата си, оставяйки я да падне в краката ми. Сваляйки блузата си, оставам само по черен дантелен сутиен и бикини и поглеждам към него изпод дълги, спуснати мигли.

— И останалото.

Измъквам се от остатъка от дрехите си, оставайки пред него само по обеци и дълга верижка от бяло злато с голям медальон във формата на сърце, който виси между гърдите ми, стигайки почти до пъпа ми.

Очите на Вини бавно ме обхождат, карайки ме да се чувствам сгрята. Красива. Оценена. Красивите му бебешко сини очи стигат до моите и задържат погледа ми, докато говори.

— Седни върху леглото, облегни се на таблата.

Изпълнявам, чувствайки се малко колебливо, докато той все още стои в другия край на леглото, напълно облечен, но се принуждавам да го направя. Желанието да му доставя удоволствие става по-силно с всяка изречена команда.

— Разтвори крака — продължава той. Колебая се при мисълта да седя така гола пред него. Вдигайки поглед към него, той усеща нуждата ми: — Направи го.

Бавно, почти срамежливо, отварям крака, разтваряйки ги само на около метър ширина, но все пак достатъчно, за да може да ме види.

— По-широко.

Поемайки си дълбоко дъх, плъзвам крака по леглото, колкото мога повече, без да си причиня физически дискомфорт. Усмивката на лицето му ми казва, че му харесва. Това помага да отхвърля чувството, че съм напълно разголена.

Той прави крачка към мен, но все още остава в долния край на леглото.

— Покажи ми, красавице. Как си се докосвала, докато си мислила за мен в онази вечер?

Очите ми се стрелват към неговите, непоколебимо желание ме подпалва, тласкайки ме да му дам онова, което иска. Бавно вдигам ръка

към зърното си. Нокътят ми проследява колебливо чувствителната розова плът, карайки зърното ми да се стегне още повече. Затварям очи, позволявайки си да се отпусна за опияняващото усещане, което ми носи докосването.

Вдигайки ръка към устата си, навлажнявам пръсти, преди да ги върна върху зърното си, за да описват малки кръгове. Хладният въздух среща влажната ми възбуда и тих, гърлен стон се изплъзва, когато нуждата ми се усилва, пръсти стискат силно чувствителното ми зърно, докато не усещам електрически заряд да се изстрелва надолу към вече набъбналия ми клитор.

Отваряйки очи, откривам, че Вини не е помръднал, очите му са притворени, блестят от нужда, докато гледа как ръцете ми ме обработват. Търсейки ме, тъмните му и секси очи срещат моите. Поемам си дълбоко дъх, куражът ми се подхранва от желанието, което виждам насреща си, бавно оставям ръката си да се плъзне по тялото ми. Наблюдавам как очите на Вини следят движението ми. Наблюдавайки го как не може да откъсне очи от ръката ми, докато се докосвам, това ме възбужда колкото, ако не и повече, от самото действие.

Двата ми пръста нежно откриват клитора, притискат го, докато правят бавни, ритмични кръгове. Всяко завъртане изпраща малки заряди електричество през нервните ми окончания, тялото ми се наелектризира от собственото ми докосване.

Желанието ми се засилва, усещам непогрешимото стягане в сърцевината си. Имам нужда от още. Затваряйки отново очи и отблъсквайки силно всякакви задръжки и чувство за срам, които се спотайват в ъгълчето на мозъка ми, спускам пръсти по-надолу, бавно правейки кръгчета около влажния ми отвор. Ахвам, когато вкарвам два пръста в себе си, тялото ми е хлъзгаво, покрито от собствените ми сокове.

Вини изръмжава, звукът кара тялото ми да започне да се стяга и оргазмът ми се надига. Без повече колебание, пръстите ми започват да се тласкат в мен, влажна и нуждаеща се. Бавните тласъци бързо стават по-дълбоки и аз стена, докато пръстите ми се движат навътре и навън, навътре и навън, отчаяна да се почувствам изпълнена по начина, по който се чувствам само когато Вини е в мен.

Смътно чувам звука от цип и движение, макар че твърдо съм се устремила към откриването на собственото си освобождаване, за да отразя каквото и да е друго.

— Отвори очи — казва Вини с тих, плътен глас, но все още е ясно, че това е заповед, а не молба. Подчинявам се. — Искам да бъда вътре в теб, когато свършваш. Колкото и да обичам да гледам как се докосваш, ревнувам дори от *теб*, че се докарваш до оргазъм вместо мен. — Собственически, той ме сграбчва за талията, повлича ме надолу по леглото и се намества върху мен. — С отворени очи. Ще свършиш с *мен* в себе си — заявява той, докато ме пронизва, пенисът му е дебел и твърд. — По-добре ли е, когато съм в теб? — Той простенва, докато навлиза в бесен ритъм, прониквайки дълбоко в мен и излизайки почни нацяло всеки път.

— Да.

— Кажи ми, кой те кара да свършваш?

— Ти — скимтя, тялото ми трепери, когато силата на оргазма го покорява.

— Толкова дяволски красива. — Вини впива уста в моята, докато стена името му отново и отново, оргазмът ме помита. Вълна след вълна, неконтролируеми спазми го стискат вътре в мен. Все още носейки се през последните тръпки, усещам топлината от освобождението на Вини да се излива в мен, когато той се тласва толкова дълбоко, че ме оставя с чувството, че иска част от него да остане завинаги дълбоко вътре в мен.

ГЛАВА 45

ВИНС

Никога не съм харесвал сутрините, но събудването до голия задник на Лив може да помогне това да се промени. На път съм да ѝ покажа колко много се радвам на гледката, когато телефонът ми звъни от масичката.

Протягайки се, готов съм да натисна ОТКАЗ. На кой му пука кой се обажда, могат да почакаат. Докато не виждам името и снимката на екрана. По-зле е, отколкото да ме залейт с кофа студена вода. Майка ми. Тя никога не се обажда, особено пък в осем сутринта в събота. Безпокойство прерязва корема ми.

— Какво става?

— Можеш ли да минеш днес, за да поговорим?

— Мда, всичко наред ли е? — Звучи трезва, това само развява червен флаг, достатъчно е странно.

— Добре съм. Просто ми трябва помощ да реша едни неща. — Гласът ѝ прекъсва.

— Съжалявам, че те безпокоя. Знам, че нямам право да те моля за каквото и да е, но... — Гласът ѝ потреперва, когато се отнася.

— Ще съм там до час. Всичко ще е наред. Не се тревожи.

Мятайки телефона обратно на масичката, разтърквам лицето си с ръце и лягам по гръб, поемайки си дълбоко пречистващ дъх, за да опитам да се успокоя.

— Добре ли си? — Сладкият глас на Лив шепне, не бях осъзнал, че е будна. Поставяйки нежна целувка на гърдите ми, тя отпуска глава отгоре им и обвива ръка около корема ми, сгушвайки се плътно. Дяволски обичам това усещане. Преди мразех жените да ме докосват, освен по време на секс. Не виждах смисъла в това да лежиш в леглото с някого, ако не се стараем един от нас, или и двамата, да свърши. И все пак сега лежа тук и не искам да правя нищо друго, освен да прокарам пръсти през косата ѝ и да усещам топлината на бузата ѝ

върху гърдите си. Мамка му, ставам под чехъл. Превръщам се в същия мухльо, в който гледах как се превръща Нико и му се подигравах през цялото време.

— Майка ми. Иска да намина.

— Не каза ли защо?

— Не. Но нещо става. Тя не се обажда, освен ако не е загазила.

— Може ли да дойда?

— Искаш да дойдеш?

— Разбира се, ще се радвам да се запозная с майка ти.

Защо? Ще ми се да можех да забравя, че я познавам.

— Ако искаш.

— Искам.

— Добре тогава. Казах ѝ, че ще съм там до час... значи имаме да убием около половин час. — Преобръщам я по гръб. Тя се смее и кикоти, докато я размятам. Звукът ме кара да се усмихна. Под такъв шибан чехъл съм.

* * *

— Мамо? — Когато влизам в апартамента ѝ, съм изненадан, че не е на обичайното си място... на дивана пред телевизора.

Тя излиза от спалнята, не изглежда твърде зле.

— Здравей, бибчо.

Твърде е кльощава, има нужда от малко цвят на лицето си, но тази сутрин поне изглежда с бистър ум. И даже дрехите ѝ може и да са чисти. Да не би днес да е празник и да съм забравил?

Хващайки ръката на Лив, аз я въвеждам в хола. Мирише на стари цигари и цял живот разливани гадости, които са изгнили под килима, защото е била твърде надрусана, за да изчисти.

Майка ми поглежда към Лив и после към мен, на лицето ѝ има израз на объркване. Не съм сигурен защо... много пъти съм водил жени в дома ѝ. Всеки месец различна през годините между седемнадесет и деветнадесет, преди най-накрая да се изнеса.

— Това е Оливия.

Лив се усмихва и отива да поздрави майка ми с протегнатата ръка. Толкова е класно, че се чувствам като идиот задето я доведох тук.

— Здравейте, госпожо Стонети, много се радвам да се запознаем. — Усмивката ѝ е искрена, мога да позная. Макар че не съм сигурен защо, тъй като в този момент бих предпочел да бъда навсякъде другаде, но не и тук.

— И на мен ми е приятно да се запознаем, Оливия. — Майка ми се усмихва на Оливия и после отново на мен. Досега не съм се замислял, но от много дълго време не съм виждал тази усмивка. Твърде дълго.

Тримата сядаме, майка ми заема обичайното си място на дивана, двамата с Лив сядаме на двуместния диван срещу нея.

— Какво става, мамо?

Замислено, тя поглежда между мен и Лив, без да казва нищо, очевидно несигурна дали трябва да развее мръсното си бельо.

— Всичко е наред, Лив знае какво става — уверявам я аз.

— Двамата типа се върнаха. Казаха, че не са успели да открият Джейсън и ми остават само няколко дни. Съжалявам, че те натоварвам с това, единственото, което правя винаги, е да те натъжавам. — Очите ѝ се пълнят със сълзи. — Просто не знам какво да правя. Не мога да го открия никъде.

Издишайки тежко, разказвам случилото се.

— На север е. Има сестра там.

— Откъде знаеш?

— Двамата с Лив попътувахме, имах следа къде да го намеря. Беше изчезнал, когато стигнахме там. Но загубеняците, при които отседнал, казаха, че е отишъл да се скрие при сестра си. Това е, ако приемеш думата на банда пропаднали наркомани.

Майка ми трепва. Не е мило, но е истината... такива са. Ненадеждни, надрусани, шибани загубеняци. Ръката на Лив ляга на бедрото ми и стисва, за да привлече вниманието ми. Обръщайки се, за да я погледна, тя ми отправя предупредителен поглед.

— Ще отида да говоря с тях. Ще видя дали можем да измъкнем повече информация. Загубенякът ще се появи отново, когато изгори мостовите със сестра си. Няма да отнеме много да унищожи цялата си подкрепа и да се домъкне обратно тук.

* * *

Малко по-късно, обратно в пикапа ми, Лив е тиха. Докато не спира да бъде.

— Не можа ли да си малко по-мил? Тя ти е майка? Сигурно се бързика с мен.

— Аз съм родителят, откакто станах достатъчно голям, че да я нося нощем в леглото, Лив. Тя не получава специално отношение. Това не е първият път, когато измъквам задника ѝ от проблеми, и няма да е последният.

— Знаем. Просто...

— Не. Не знаеш — отрязвам я. — Израснала ли в перфектното си малко семейство, с перфектните си оценки и хубавия си живот. Нямах представа, така че не ми казвай, че знаеш нещо.

ГЛАВА 46

ЛИВ

Вчера с Вини оставихме нещата по необичаен начин. Оставих го да се успокои, мислейки, че ще размисли и ще осъзнае, че макар вероятно да е прав като ми казва, че не разбирам отношенията с майка му, аз само се опитвах да помогна. Но снощи изобщо не се чух с него, а тази сутрин знам, че ще е в залата за първата половина от двойната му тренировка.

Стомахът ми къркори, напомняйки ми, че е почти обед, въпреки че самата мисъл да отида да обядвам сама почти ме кара да си забравя апетита. Споменът как сенатор Нйт ме сграбчи все още е пресен в главата ми. Мъжът ме плаши. Отчаянието кара добрите хора да правят лоши неща. Дори не искам да си помислям какво прави с лошите хора. Снощи пропуснах вечерята, гладът ми избледня, когато се замислих за спора си с Вини, собствената ми вина винаги направлява мислите ми, запраща емоциите ми извън контрол.

Минавайки през стъклените въртящи врати за път за обяд, зървам нещо, което кара сърцето ми да спре. Паркиран до тротоара, облеган на мотоциклета, с небрежно кръстосани глезени, с голям букет ярки цветя в ръце, чака Вини. Всяка женска глава се извърта към него, дори някои от мъжете се спират да позяпат.

Просто мъжът е толкова дяволски безумно секси. Облечен е само с бяла тениска и дънки, които висят перфектно на тясната му талия, косата му е естествена бъркотия, за каквато хората плащат много пари, за да изглеждат поне отчасти така. Стоейки на няколко метра от мен, се намира оригиналът. Онзи, когото другите се опитват да копират. Набола едnodневна брада, самодоволна усмивка с игриви, дълбоки трапчинки, в комплект с искрящи сини очи, които те приковават на място.

— Търсиш ли някого? — питам аз. Той се ухилва безсрамно, когато приближавам.

— Мда, приятелката си. Вероятно ми е бясна, защото се държа като задник. Да си я виждала наоколо?

Сочейки надолу по улицата, продължавам играта.

— Мисля, че отиде натам.

Вини сграбчва протегнатата ми ръка и ме дръпва към себе си, хващайки и двете ми ръце с една от своите и задържайки ги зад гърба ми.

— Прощаваш ли ми? — Той ме целува сладко по устните. Усмивайки се криво, отговарям:

— Мислиш, че съм лесна. Секси усмивка и няколко цветя?

— Мислиш, че усмивката ми е секси? — Трапчинките стават по-дълбоки. Завъртайки очи, отвърщам:

— Чуваш само частите, които искаш да чуеш. Дръпвайки ме по-близо, той извива вежди.

— Искам да чувам как стенеш името ми, когато правим секс за сдобряване — казва твърде силно той.

— Шшшшшт! — Оглеждам се наоколо и виждам няколко глави да се обръщат.

— Не харесваш, когато казвам „секс“ публично? — Той на практика изкрещява думата „секс“. Улиците са пълни в центъра на Чикаго по обед. Усещам как се изчервявам, когато още хора ни поглеждат.

— Добре, добре. Прощавам ти. Сега, моля те, замълчи.

Той се усмихва триумфално и дръпва ръката ми, за да ме заведе на обяд, носейки цветята, което му печели още повече внимание от обикновено.

* * *

Изпращайки ме до входа на сградата след обяда, той ме кара да се чувствам така, сякаш съм тийнейджърка, която изпращат до вратата на дома, докато баща ѝ наблюдава края на срещата. Той ме целува, без да го интересува, че светът продължава хода си около нас, вероятно ни зяпат глупаво и се чувстват неудобно заради чувствената публична проява. Подавайки ми цветята, които носеше през последния един час, той се усмихва, когато ме плясва по задника, докато се отдалечавам.

— Здравей, Съмър. — Вيني ми намигва, когато се обръщам, чувайки го да я поздравява. Отначало си мисля, че се майтапи, но няма как да объркам нещастното лице, което минава покрай мен, развълнувана от усмивката му.

ГЛАВА 47

ВИНИ

Никога в живота си не съм си помислял, че ще искам да спечеля мач, за да впечатля жена. Не ме разбирайте погрешно, знам, че в миналото победата беше предиграта за някои от свалките ми, но никога това не е било *причината*, заради която искам да спечеля. Досега. Мачът ми следващата седмица не е само за мен, искам Лив да се гордее с мен. Нещата се променят. Начинът, по който се чувствам, по който гледам на нещата. Дава ми нова мотивация, но в същото време и ме плаши до смърт.

Все още съм в залата един час след края на тренировката. Тичам на пътечката, правя допълнително кардио... гадост, която преди мислех за наказание. Но искам да съм готов. Затова се насилвам малко повече, оставам малко по-дълго, мисля по-умно.

Натискайки бутона, за да премина от тичане във вървене, обвивам хавлията около врата си и зървам жена, която не съм очаквал да влезе. Сал, мъжът на вратата, я упътва към мен с мръснишка усмивка и размърдвайки вежди, а аз я гледам как се мъкне към мен. Определено е свикнала мъжете да се наслаждават на гледката. Но това шоу е повторение, такова, което съм гледал твърде често, и ме отегчава още преди да застане пред мен.

— Здравей, Винс — гласът ѝ мърка изпод лъскавите, начервени устни.

— Съмър. — Кимвам рязко. Знам каква е работата. За момиче като нея, аз съм играчка, с която иска да си играе, за да вбеси жената, която стои до нея. *Моята* жена. Няма да стане.

— Мислиш ли, че може да поговорим за няколко минути? — Тя накланя глава настрани в опит за свенливост.

— Малко съм зает. Какво ти трябва, Съмър?

Оглеждайки се наляво и надясно, преди да проговори, тя се привежда напред, снижавайки глас, макар сама да се увери, че никой

не може да ни чуе.

— Помагам на Оливия за статията ѝ. Просто исках да те попитам няколко неща.

— Статията ѝ беше отпечатана преди седмици. С какво може да ѝ помагаш? — Алармата на пътеката иззвънява, сигнализирайки края на упражнението. За секунда обмислям да я наглася за още няколко километра, само за да направя по-трудно да остане и да ми говори. Но трябва да взема Лив след час, така че не го правя. Вместо това скачам от там и скръствам ръце пред гърдите си, показвайки липсата си на интерес и нетърпението си с позата.

— О, не първата статия. Онази, върху която работи сега.

— Не знам за какво говориш, Съмър, но бързам да взема Лив, така че може ли да караш по същество? — Не се преструвам на нетърпелив заради ефекта, аз съм нетърпелив. Тя трябва да си върви.

— Статията за — тя прави пауза и се оглежда наоколо. Отново оглеждането, за да види дали брегът е чист? Каква шибана кралица на драмата? И после прошепва: — знаеш, за истинския ти баща.

* * *

Час по-късно, аз съм пред вратата на Лив. Крача няколко секунди, преди да почукам, умът ми препуска. Лив никога не би ме използвала. Нали? Тази кучка с кокалест задник трябва да си го е измислила, вероятно бясна, че не съм ѝ обърнал вниманието, което е искала... опитвайки се да си го върне на Лив. Всяка частица от тялото ми иска да повярва, че всичко, което каза, е лъжа, но въпреки това разяждащото чувство в стомаха се ебава с главата ми. И то много.

Най-накрая събирам кураж и чукам на вратата. Лив отваря и се усмихва, изглежда искрено щастлива да ме види. Толкова голям идиот ли съм, че да виждам онова, което ми се иска? Усмивката ѝ изчезва, когато оглежда лицето ми.

— Какво не е наред? — Гласът ѝ е изпълнен със загриженост.

— Може ли да вляза?

— Разбира се. — Тя отстъпва настрана и тихо затваря вратата зад мен.

Не мога да заформя дори общ разговор, минавам директно на въпроса, едва съм влязъл в апартамента ѝ.

— Съмър дойде да ме види.

Челюстта на Лив се стяга и се моля да е от ревност, а не от нервност, но не мога да позная.

— Добрееее. — Тя бавно провлачва думата.

— Каза, че работиш по друга статия за мен. Вярно ли е? — Гледам я право в очите, докато говоря. Реакцията ѝ ме разкъсва на две. Изтръгва сърцето ми и го стъпква на проклетата земя. Не отговаря. Започвам да губя търпение. И способността си да се контролирам.

— Отговори ми! — Извиквам силно. Тя подскача, гневният ми глас я изненадва.

— Не е каквото си мислиш — прошепва тя. Сълзи изпълват очите ѝ.

— Отговори на шибания въпрос, Лив. — Очите ми се забиват в нейните. Тя се вира с празен поглед към мен, без отговор. — Отговори на ШИБАНИЯ ВЪПРОС!

— Да... но...

— Бъзикаш ли се с мен, мамка му? — Спирам я, преди да довърши. Адреналинът бушува в тялото ми и отпускате стиснатите си юмруци, прокарам пръсти през косата си. Чувствам се като лъв в клетка, само дете няма прегради, които да ме задържат тук, поне не и физически.

— Съжалявам. — Сълзите потичат. — Не възнамерявах да разбереш по този начин. Опитвах се да те предпазя.

Годините на разочарования са подготвили ума ми да скача в защитен режим, болката ми се превръща в гняв.

— Нямам нужда някой да ме защитава. — Дишайки тежко, кипя насреща ѝ. — Нямам нужда *ти* да ме защитаваш.

— Не разбираш. — Трябва да стане актриса, толкова е дяволски добра в това. Лицето ѝ изглежда огорчено и тялото ѝ трепери, докато сълзите се стичат по лицето ѝ.

— Не, Лив, тук бъркаш. Най-накрая разбирам. Ти просто си като всички останали. — Маниакалният ми смях стряска дори мен, трябва да се разкарам от тук, преди да направя нещо, за което ще съжалявам. Посягам съм вратата, отварям я с такъв замах, че едва не я откъсвам от пантите, и се обръщам. — Можеше просто да ми кажеш, че искаш

размяна. Вероятно така или иначе щях да се съглася, толкова много исках да те чукам. — Привеждам се, лицето ми е пред нейното, толкова близо, че чувам дишането ѝ, докато хлипа. — Поне другите курви са искрени, когато ме използват. — Отнема всяка част от волята ми, за да изляза през вратата. Но го правя. И не поглеждам назад.

* * *

Толкова за отдадеността ми, влизам в залата с три часа закъснение и с махмурлук. Може би дори все още съм малко пиян от снощи. Или спрях да пия тази сутрин? Нямам представа, след като разбих часовника си. И телефона. И цял куп други неща, когато преобърнах скрина в последната си пиянска тирада.

— Къде, по дяволите, беше? — Нико ме навиква в минутата, в която минавам покрай регистратурата.

— Вън.

— Не отговаряш на телефона си?

— Счупи се. — Когато го хвърлих срещу шибаната стена.

— Това има ли нещо общо с момичето, което видях да идва снощи? — Нико пита неодобрително.

— Да, но не е каквото си мислиш.

— Чуй ме. — Нико застава пред мен, слагайки ръце на раменете ми. — Прекалено си близо, за да прецакаш нещата. Каквото и да става, оправи се бързо с него или го остави за после. Няма време за игри.

— Ясно — изръмжавам през стиснати зъби. — Малко закъснях, не го раздухвай в нещо повече. — Избутвам ръцете му от раменете си.

Със смръщени вежди и присвити очи, Нико ме преценява.

— Иди да направиш осем километра, прочисти си главата. После ще започнем.

* * *

Половин час по-късно, остатъците от снощния алкохол излизат с потта през порите ми, бученето се е превърнало в разкъсващо главоболие. Макар че болката е добре. Слагам си предпазителя за глава

и се качвам на ринга, където ме чака Алекс. Той е един от спаринг-партньорите ми, но се мисли за по-добър, отколкото е, и не знае как да си държи устата затворена. Днес не съм в настроение за устата му.

Подскачайки няколко пъти, за да си раздвижа кръвта, чакам, докато Алекс закопчава собствения си предпазител за глава.

— Тази новата ти жена ли беше, дето видях да влиза снощи?

— Не. — Отговарям кратко, надявайки се да схване намека. Нямам такъв късмет.

— Все още ли се виждаш с другата? Писателката? — Удрям с комбинация, която той улавя, но едва.

— Не. — Простата едносрична дума прогаря гърлото ми, когато я изричам.

Алекс се ухилва, дори усмивката му на отговора ми ме вбесява, макар че думите му са онова, което ме запраща отвъд ръба.

— Ако си приключил, може ли да взема номера ѝ? Какъв задник има.

Като раздразнен бик, виждам в червено. Тялото ми е изпълнено с тестостерон и умът ми е бесен, нищо не може да ме спре. Повалям го с един удар, който дори не вижда да се задава. Толкова съм разгневен, че ме превзема, обладава ме отвъд точката, в която мога да се спра, докато запращам един след друг силни удари право в лицето му, докато е прикован на пода. По времето, когато четиримата мъже успяват да ме дръпнат от него, лицето на горкия задник е кървава пихтия.

Наполовина пълната зала се отдръпва от мен, никой не смее да се приближи на по-малко от шест метра. Освен Нико. Шибанякът никога не знае кога да стои настрана.

— Приключи ли? Надявам се да си се забавлявал, защото няма да можеш да си вдигнеш ръцете, когато свърша с теб днес. — Той прави пауза, пристъпва към мен, заставаме нос до нос. — Замъкни си задника до чувала. Дванадесет триминутни повторения. Една минута между тях. Максимум.

* * *

Всеки нормален боец, дори и такъв в най-добрата си форма, ще се натопи в гореща вана след интензивността на тренировката, през

която ме прекара Нико днес. Но не и аз. Адреналинът все още препуска през вените ми като електричество през жица, тръгвам си с мотора след бърз душ. Трябва да спра да мисля. Трябва да забравя. Да спра да чувствам за малко. Мина време, откакто ходих за ФКМЧ, но не достатъчно дълго, че да забравя какво ми трябва, за да си прочистя главата. Малко силово чукане, докато вече не мога да гледам, трябва да свърши работа.

Спирайки на светофара, поглеждам към издигащата се сграда, надвиснала над мен, когато пускам крак на земята, за да изчакам. „Дейли Сън Таймс“. Желанието да връхлетя с мотора през стъкления прозорец е толкова силно, че трябва да се боря със себе си, за да остана на място. Нещо прогаря дупка в предния ми джоб, прокрадвайки се от дълбините на ума ми, докато не бръквам и изваждам картичка с надраскан на нея адрес. Съмър Лангли. Завивам наляво, вместо да продължа напред.

Тя отваря вратата само по оскъден халат, усмихва се и отстъпва настрана, за да вляза. Не се разменят думи, макар добре да познавам усмивката. Може и да изглежда по-класно, може да има повече дрехи от обикновените ФКМЧ във „Фланиган“, но въпреки това е същата. Няма представа кой съм аз, дори не иска да се опита да разбере. Предпочита представата си за мен пред реалността. Обикновено съм повече от щастлив да играя играта. Но тази вечер... тази вечер съм тук, за да получа онова, от което се нуждая.

* * *

Изтощен от липсата на сън, тялото ми е отчаяно за почивка, измъквам се от леглото, въпреки протестите на всеки болящ ме мускул на ръцете и краката. Сигурен съм, че Нико си мисли, че няма да се появя днес, че ще съм твърде слаб след суровата тренировка, през която прекара тялото ми вчера, но аз съм твърде инат, за да му дам задоволството от мисълта, че е прав. Така че прекарвам допълнителни десет минути под душа, оставяйки врялата вода да се стича по болните ми места, преди да изляза рано. Трябва да се отбия и да проверя единствената друга жена, на която съм позволявал да ми причини истинска болка.

Сграбчвайки дръжката на вратата, тя се завърта, още преди да съм вкарал ключа. Не е добър знак. Когато е надрусана, тя е небрежна към собствената си безопасност. Изненадан съм да я открия будна и нащрек, седейки на дивана, пушейки цигара. Пълен пепелник пред нея. Не обичайните боклуци седят срещу нея, динамичното дуо се е върнало. Тези двамата изглеждат по-добре от повечето, но външният вид е подвеждащ. Те са по-голяма беля от всичко, в което се е забърквала.

По-ниският от двамата, онзи, който приказва повече, пръв ме забелязва. Разтваря сакото си съвсем леко, мълчаливо напомняйки ми какво носи, преди изобщо да си отвори устата.

— Какво става, мамо? — Стаята е толкова тиха, че чувам как си дърпа от цигарата. Така ги пуши, че кара до филтъра, почти изгаряйки пръстите си.

Затваряйки очи, тя ми се усмихва. Това е изражение, което едновременно ми се извинява и ми казва, че се радва, че съм тук.

— Открили са Джейсън.

Издишайки силно, усещам леко чувство на облекчение. Макар да не продължава дълго.

— Мъртъв. Предозирал — стоически ми казва носещият пистолет дилър на наркотици.

Страхотно, просто страхотно. Държа се с цената на живота си, отчаяно нуждаейки се някой... който и да е... да се хване за спасителното въже, което хвърлям.

— Наркотиците или парите случайно да са се оказали до тялото? Бавно, той мълчаливо клати глава.

Разбира се, че не, какво си мислех? Това е животът ми, въртящ се около „Не вярвам на тази простотия, мамка му“ през последните двадесет странни години.

— И сега какво? Губите 200 бона. — Поглеждам към майка ми, която ме наблюдава, и виждам как трепва при следващите ми думи. — Ако я убиете, все още ще губите 200 бона. Няма да получите нищо, освен че ще трябва да гледате през рамо всяка минута от всеки ден. Защото ще ви прекърша вратовете, когато най-малко го очаквате. — Взирам се нетрепващо в очите на мъжа, който е убивал и преди.

Забавни неща стават, когато чувстваш, че няма какво повече да губиш. Всичко, което кажеш, удря право в целта. Без повече време за

обмисляне, да премисляш как да омекотиш думите си. Защото вече не ти дреме какво мисли някой си.

Със сключени погледи, двамата с шефа на дилърите се взираме един в друг цяла минута, никой от двамата ни не се пречупва, никой не трепва. После той се изправя и нещо, което изглежда като истинска усмивка, пресича лицето му, когато се подсмивва, докато клати глава.

— Наистина те харесвам, хлапе. Или си по-луд, отколкото те мислех, или имаш титаниеви топки. — Измъква слънчевите очила от ризата си и ги слага на очите си. — Мисля, че може да е по малко и от двете. — Той прави пауза. — Затова, ето какво ще направя. Няма да убия майка ти. Давам ти думата си. — Усмивката му се разширява. — Но ще отрежа няколко пръста, може би дори и няколко на краката, само за забавление. После ще я ослепя. И ще я чукам така, че ще ѝ се иска да е мъртва. Но няма да е. Ще живее. И тежестта от грижата за кашата, която ще остане всеки ден до края на живота ѝ... това ще се падне на теб.

Ръцете ми се свиват в юмруци от двете ми страни и гледам как очите му се спускат, за да види, че съм на път да избухна. По-високият тип става и застава до него в мълчалив знак за подкрепа.

— Но, както казах, хлапе, харесвам те. И не искам това да се случи. Така че, ето какво ще направим. Ще направим някои големи залози. А ти ще изгубиш мача другата седмица. — Той кима. — После ще сме квит.

С една ръка на колана си, дължейки каквото има под ризата, той се приближава към мен и слага ръка на рамото ми.

— Ясно?

И после изчезват.

ГЛАВА 48

ЛИВ

Не искам да плача повече. Седейки на дивана с Али, превъртам всичко в главата си за хиляден път, само дето този път изричам мислите си на глас. Най-накрая. Два дни свита в ембрионална поза, редувайки плач и сън, я изплашиха. Изплашиха и мен. Чувствам се зле, че я тревожа. Никога, дори и в най-дивите си сънища, не съм мислила, че раздялата с някой мъж може да ми повлияе така дълбоко. Макар че Вини не е кой да е мъж и загубата ми въздейства силно. Най-накрая си признавам защо.

— Влюбена съм в него, Али. — Следи от засъхнали сълзи белязват лицето ми, очите ми са подпухнали и на фона на бледата ми кожа се откроява червен като на Рудолф нос. Вероятно изворът е пресъхнал, вече съм готова да говоря, без сълзи.

— Наистина ли ти отне толкова време да го разбереш? — пита тя, полушегувайки се. Предполагам, че дълбоко в себе си съм го знаела през цялото време, само че ме беше страх да го призная. Страхувах се, че отново ще бъда наранена, ако му отдам сърцето си. Иронията е забавно нещо.

— Дори не знам къде сгреших. Започна достатъчно невинно. Признавам, отначало мисълта да разменя историята му за мечтаната си работа беше примамлива. Може дори да съм си мислила да го направя, толкова много исках тази работа. Но колкото повече време прекарвах с него, толкова по-трудно ставаше. После се придумах да избегна разправията с тези неща. За известно време наистина вярвах, че не е истина. Че мога да съм супергероят, да докажа истината на вестника, да приключа с историята и накрая да получа мъжа.

Засмивам се на това колко налудничаво звучи, когато го изричам на глас.

— По времето, когато си признах, че историята е вярна, не можах да се принудя да го съсия като му кажа, че ми е било

възложено да го направя. С всеки следващ ден ставаше все по-трудно да изляза на чисто, но в същото време затъвах все по-дълбоко.

— Трябва да му го кажеш, Лив.

Усмиввам се на най-добрата си приятелка. Винаги е до мен, оценявам, че се опитва да ми помогне. Но тя не го вижда. Този кораб отплава.

— Ще ми се да беше толкова лесно, Али.

— Какво ще правиш тогава, ще седиш тук и ще го оставиш да напусне живота ти? Отново.

— Не знам, Ал, не съм сигурна, че вече мога да направя нещо, за да променя нещата. Ти не го вижда.

* * *

След още една нощ на неспокоен сън, аз се събуждам с чувството, че през мен е минал товарен влак. После се е върнал. И отново е минал през мен. Оставяйки физическата болка настрана, поне сутринта ми носи някакво подобие на прояснение.

— Добро утро, слънчице. — Али ми се усмихва, докато вади препечената си филийка от тостера, изгаряйки пръстите си междувреме. Приближавайки пръсти до устата си, обичайното ѝ оказване на първа помощ, тя пита: — Как се чувстваш?

— Смотано.

Тя се усмихва.

— Така и изглеждаш.

Оставете на Али да ме разсмее.

— Благодаря, приятелко.

— Няма проблем. — Тя грабва чиния и мята вътре почти прегорената си филийка. — Искаш ли да ти направя препечена филийка?

— Ъмм... не, благодаря. Ще си взема нещо по пътя. Тя извива вежди в изненада.

— Ще излезеш?

— Отивам да се видя с Дилайла.

— Майката на Винс?

— Мда.

— Защо?

Наливайки сутрешното си кафе в чаша за из път, аз се отправям към вратата.

— Нямам представа. Просто трябва да говоря с нея.

* * *

Успявам да открия пътя към апартамента на Дилайла, което си е подвиг, имайки предвид, че съм ходила там само веднъж, както и склонността ми да се губя. Тя изглежда изтощена и стресирана, макар че, след като съм чувала как Вини говори за нея, благодарна съм, че изглежда трезва.

— Мога ли да вляза?

— Разбира се, всичко наред ли е? — Пристъпвайки настрана, Дилайла поглежда покрай мен, очаквайки да има още някой.

— Всичко е наред. Е, не е. Това не е вярно. Всичко не е наред. Вини е добре. Е, имам предвид, че не е ранен или нещо подобно — пелтеча аз. Добра работа да го играеш спокойна, Оливия, много добра. Умствено въртя очи сама на себе си.

— Знам какво имаш предвид. — Раменете ѝ се отпускат пораженчески. — Той беше тук по-рано днес.

Исусе, дори не се замислих за това. Ами ако бях дошла и той беше тук, или ако влезеше, докато говорех с майка му? Дори не съм сигурна защо дойдох... няма начин да успея да му обясня. Със сигурност би си помислил, че съм тук по работа, опитвайки се да разкрася историята си.

— Разстроен ли е?

— Ядосан. Много ядосан. — Сълзи изпълват очите ѝ. — Всичко, което съм правила за това момче, е да го разочаровам. Просто знам, че ще го изгубя заради това, в което го забърках този път.

— Страхувам се, че вече го загубих. — Поглеждам към крехката му майка. Времето не е било добро към нея. Изглежда по-стара за годините си, болнава, прекалено слаба. Идваме от различни места, но въпреки това в момента нещо ни свързва. Две жени, обичащи и нараняващи един и същи мъж. Самотна сълза потича, нямам енергията дори да се опитам да я спра. Просто съм така емоционално изцедена.

— О, не. Съжалявам, мила, не бях осъзнала, че двамата имате проблеми. — Пресягайки се, тя нежно взима ръката ми в нейните: — Видях как те гледаше. Каквото и да е станало, сигурна съм, че можете да го оправите.

— Не съм сигурна, че той може да ми прости.

— Да ти прости? Какво е възможно да си направила?

Предполагам, че не ѝ е казал, че аз съм причината по такъв отвратителен начин да разбере истината за баща си.

— Това е дълга история. — Издишам шумно. — Но на мен беше възложено да напиша статия за истинския му баща.

— Неговият какво? — Вече бледото ѝ лице става чисто бяло, всяка частица цвят изчезва моментално.

Прекарвам следващия час като ѝ разказвам всичко. Изливам си сърцето. Сенаторът, Джакс, мачът, вестникът. Всичко. В изповедта си, не оставям нито един камък непреобърнат. Мислех си, че просто не знае за ролята ми в цялата история, но се оказва, че не знае за която и да е част от историята. След шока от това тъмното ѝ минало да излезе наяве, тя изглежда тъжна, но освен това нещо в нея крещи от облекчение. Трябва да е било трудно да носи такава голяма тайна двадесет и пет години.

— Но съм объркана, ако не си знаела за излизането наяве на тайната, защо беше така притеснена, че ще изгубиш Вини?

— Повлякох го в нещо ужасно. Имаше един мъж, но когото вярвах. Запознах го с някои лоши хора... — Тя не довършва изречението.

— Джейсън?

Тя кима и прави най-добрия си опит да се усмихне.

— Е, те го открили.

— Това е страхотно. — Може да е най-добрата новина, която чувам от дни.

— Не точно.

Следващият час е неин ред. Разказва ми през какво са минали последните два дни. Чувствам се зле при мисълта какъв избор трябва да направи Вини. Сякаш това, което му причиних, не е достатъчно зле. Сега е принуден да се откаже от единственото нещо, което вероятно чувства, че може да контролира. Нещото, за което е работил толкова

усърдно през всички тези години. Сърцето ми, което мислех, че е непоправимо съсипано, се разбива на милиони малки парченца.

Тръгвайки си още по-изцедена и изтощено, отколкото когато дойдох преди часове, спирам до вратата, спомняйки си още един въпрос, на който няма отговор.

— Чии военни плочки носи той всеки ден? Той си мисли, че са на баща му.

Мислейки, че не може да стане по-зле, дори аз се чувствам предадена от отговора ѝ, скръб се излива от гласа ѝ. От лицето ѝ. От всяка нейна част.

— Купих ги от Армията на Спасението.

* * *

Карам до центъра и се разхождам с часове. Без да стигам до никъде, мислите ми безцелно се въртят в кръг. Озовавайки се пред залата на Нико, решавам, че се страхувам повече от последствията от бездействието си, отколкото от реакцията, която може да получа. Треперейки вътрешно, опитвам да се успокоя със силата на волята си и отварям вратата. Мъжът на вратата е с лице, изпълнено с порязвания, синини и превръзки, и се извързва по-бързо, отколкото ми трябва, за да проговоря.

Но не ми трябва да ми казва дали Вина е тук, защото знам. Чувствам го в костите си, в кръвта си... припукването във въздуха, непогрешимото напрежение, което ми подсказва, че е наблизо. Оглеждайки стаята, аз се обръщам... не ми отнема много време, за да го открия. Той ме е видял от другия край на помещението, още преди очите ми да открият неговите. Хвърляйки ножове с поглед, той с големи крачки се отправя към мен. Виждайки израза в очите му, мозъкът ми казва да бягам, но сърцето ми ме кара да замръзна на място.

— Какво искаш? — пита той, думите му са изплюти през стиснати зъби.

— Исках да видя дали си добре.

— Добре съм. Това ли е всичко? — Той скръства ръце пред гърдите си, имитирайки безразличие, макар че знам истината. Наранен

е и е в защитен режим.

— Съжалявам, Вини.

— Това го каза. Нещо друго?

— Никога не съм искала да те нараня.

— Не си.

Свеждам глава. Чувствам се засрамена от онова, което направих, но не ме е срам да му кажа какво чувствам. Имам нужда той да го знае.

— Обичам те.

Сълза се спуска по лицето ми.

— Ако си приключила, може да се разкараш, Лив.

Той ми обръща гръб и излиза разгневено.

ГЛАВА 49

ЛИВ

Който е казал, че времето лекува всички рани, явно никога не е срещал Винс Стоун. Не очаквах да ми се обади, определено не да дотича и да каже, че ми прощава. И все пак не очаквах да приключи така. Сърцето ми продължава да тупти, но с всеки удар се смразява по малко, съвсем нещастно.

— Кога ще кажеш на Нещастника? — Али се навежда през облегалката на дивана, ръцете ѝ висят, когато ми говори, докато опаковам разни неща от кухнята.

— Статията трябва да е готова до петък. Така че предполагам, че ще го видя тогава. Не искам да им давам време да се разровят сами. Историята трябваше да се появи във вестника в деня след мача.

— Ами пътуването ти до окръг Колумбия?

— Ще летя до там в петък вечерта. Ако всичко мине добре, ще се върна в Чикаго до събота следобед. — Въздишам. — Наистина искам да видя мача му. Знам, че той не ме иска там, но така или иначе искам да присъствам.

Взимайки вазата с изсъхнали диви цветя, която бях оставила на плота следобеда, когато Вини ми ги донесе, взимам едно и изхвърлям останалите на боклука. Просто все още не съм готова да нарежа всичко.

Опаковам от седмица. Работата ми в Ню Йорк започва след седем дни. Не можах да предпазя Вини да не бъде наранен, най-малкото, което мога да направя, е да оставя него и майка му да се борят с всичко сами. Да им отдам честта и достойнството, което заслужават, да се справят, без да бъдат публично зрелище. Не изненадващо, резултатите от ДНК теста се оказаха положителни. Сенатор Найт е баща на Вини, но никой няма да го научи. Двете с Али изгорихме резултатите, а сенатор Найт ще се радва, че реших да си замълча. Толкова е арогантен, че вероятно дори ще си помисли, че съм го

направила заради него. Че заплахите му са ме изплашили, карайки ме да се подчиня.

— Какво ще правя без теб? — Али се просва на дивана с преувеличен драматизъм, едната ръка е театрално преметната върху лицето ѝ.

— Имаш предвид кой ще те кара на разни места? — дразня я аз.

Изправяйки се в седнало положение, отговорът ѝ ми напомня точно колко ще ми липсва.

— Е, сега, когато ще си в Ню Йорк, поне ще бъда на две крайбрежия!

— Знаеш, че Чикаго не се намира на крайбрежие, нали?

— Както и да е. — Тя ми махва с ръка, сякаш детайлите не са от значение.

* * *

Петък сутринта Съмър ми се усмихва, когато излизам от офиса на Нещастника. Всъщност не е толкова усмивка, колкото злорадстване. Странно, но изпитвам чувство на облекчение, казвайки на вестника, че не съм успяла да свържа сенатор Нйт и Вини. Сякаш затварям врата след болката и скръбта. Само се надявам Вини и майка му да намерят начин да се излекуват, да преминат през агонията, която са причинили годините на лъжи и измами.

Докато опаковам няколкото лични вещи, които пазя на бюрото си, Съмър се обляга в стола си, усмихвайки се като Чеширския котарак. Тя спечели, но не мога да не чувствам жал към нея заради начина, по който трябваше да постъпи, за да пресече финала.

— Да знаеш, Оливия, не трябва да се чувстваш твърде зле. Ако не беше историята, щеше да е нещо друго. — Тя прави пауза и се преструвам, че не я чувам, докато разчиствам останалите си чекмеджета. Това, което иска да получи, е едно последно избухване от мен. — Този мъж е прекалено голям мъж, за да се справиш.

Нуждата да го защитя побеждава, макар че вече не е мой, за да го защитавам.

— Не знаеш нищо за Вини.

— Може би беше така, но знам, че дойде в моя апартамент преди няколко нощи. А не в *твоя*.

Поемам си дълбоко дъх, опитвайки се да потуша надигания се гняв. Затварям очи, отчаяно се опитвам да се издигна над нещата. Но аз съм писателка и затварянето на очите само визуализира думите, давайки им живот в главата ми. А това е повече, отколкото мога да понеса. Неспособна да се възпра, заобикалям бюрото си с две крачки до мястото, където тя стои, замахвам и я удрям право през лицето. Главата ѝ отхвърча настрани от силата на гневния ми шамар.

С парещ длан, с кутия в ръка, с високо вдигната глава, не поглеждам назад, когато излизам от „Дейли Сън Таймс“.

ГЛАВА 50

ВИНС

Под арената, остава по-малко от час до най-големия мач в живота ми, а аз съм адски нещастен. Намирайки за трудно да се преструвам на развълнуван за мач, в който знам, че не мога да победя, аз се радвам на хаоса в съблекалнята, който заобикаля мача за шампионската титла. Иначе щеше да се наложи да се разправам с Нико насаме. Преобаната част е, че се чувствам по-зле задето причинявам това на Нико, отколкото на себе си.

Гледам как разговаря с репортер в другия край на стаята. Говори с гордост за годините, в които сме работили заедно. Той е трън в задника, винаги си вре носа в моите работи, но въпреки това не знам къде щях да бъда без него. В повече от един смисъл.

Половин час преди да отидем за обявяването, Нико изритва всички от стаята.

Бинтовайки ръцете ми, той захваща агитацията, която знаех, че се задава.

— По-добър си от този тип.

— Знам.

— Не му позволявай да влезе в главата ти.

— Следи кога ще си отпусне лявата ръка...

— Знам.

— И не му позволявай да те повали на земята.

— Знам.

— Е, щом знаеш всичко, за какво съм ти тук тогава? — Нико се шегува, първайки ме игриво по лицето.

— Слушай, Нико — правя пауза, не съм сигурен за думите си, не искам да звуча мекушаво, да звуча като женчо... затова говоря просто.

— Благодаря ти.

— Аз съм ти треньор, няма нужда да ми благодариш. Получавам дял, нали помниш? — Той се усмихва.

— Имам предвид за всичко.

Приключвайки с бинта, Нико застива и вдига поглед към мен. Кимване, което казва повече, отколкото думите някога ще могат. Той плясва ръка около раменете ми.

— Хайде, да отидем да сритаме малко задници.

* * *

Стойки в задната част на арената зад затворени врати, чакам, докато тълпата крещи, след като говорителят вика опонента ми на ринга. С наведена глава, затварям очи, поемайки енергията на момента. Момент, който трябваше да бъде мой. Десет години подготовка и най-накрая съм тук. Скептиците не мислеха, че ще успея. Замисляйки се назад във времето, през повечето дни и аз не вярвах. Прекарах живота си като плувах срещу течението, но понякога... понякога ми идваше твърде много. Така че спирах да плувам и се оставях на течението, никога не знаех къде ще се озова.

Нико плясва ръка на рамото ми, когато вратата се отваря, и поглеждам надолу по познатата тъмна пътека към центъра, където блестят всички светлини.

— Готов ли си? — извиква ми той над шума от тълпата, който се носи през отворената врата.

— Колкото изобщо някога ще бъда.

ГЛАВА 51

ЛИВ

Самолетът обикаля във въздуха сякаш за стотен път и аз се въртя на седалката. Няма да успее. Трябва да приземят този проклет самолет. Един глас прониква в мислите ми, идвайки от говорителя над мен.

— Дами и господа, ще останем тук още малко. Задържат ни на място. Изглежда, че забавянето ни в окръг Колумбия е довело до пропускането на момента за приземяването ни тук, в Чикаго, и сега трябва да изчакаме реда си.

Една ръка покрива моята, успокоявайки я, прекратявайки безсмисленото ми, нервно потропване по подлакътника.

— Успокой се, имаме време. Ще успеем. — Усмивката на Ел ме успокоява. Поне малко. Нямам думи да опиша колко много значи за мен това, че Ел успя да дойде на това пътуване. Тя направи толкова много, не само подготви правните документи, та не съм сигурна дали щях да се справя без нея. Това, че стоя до мен през цялото време, ми даде увереността, от която се нуждаех, за да знам, че правя каквото трябва. Е, технически, това, което правехме, не беше *правилното* нещо, дори не съм сигурна дали беше законно, но понякога са необходими поредица от грешки, за да се подредят нещата накрая.

— Толкова ти благодаря, че правиш това с мен — казвам, обръщайки се към красивата жена до мен. — Знам колко трудно трябва да ти е било да оставиш бебето за цял ден. И съм сигурна, че Нико ще има много неща за казване, когато научи истинската причина за пътуването ти извън града. — Наполовина дразнейки я с последния си коментар, правя опит за игрива усмивка, макар да излиза каквато наистина е... жалък опит да прикрия опънатите си нерви.

— Сто пъти ми благодари, Лив. — Тя се усмихва. — Радвам се, че успях да помогна, но наистина, Вини е част от семейството. Бих направила всичко за това момче. — Обръщайки се на седалката, за да бъде с лице към мен, очите ѝ са пълни с искреност, тя казва: — Знам,

че сега не мислиш така, но всичко ще се нареди. Просто го чувствам. Той те обича, Лив. Нямахте да бъде толкова ядосан и нещастен, ако не беше така.

Знам, че се опита да помогне, но да чуя как съм направила Вини ядосан и нещастен, кара сърцето ми да се свива. Виждайки лицето ми да помръква, тя продължава:

— Боли. Зная. Но ти жертваш много, за да оправиш нещата за него и някой ден, когато ядът му се успокои, той ще го види.

* * *

Най-сетне спираме пред арената. Таксито едва е спряло, хвърлям пари на предната седалка и отварям вратата със замах. Отвън е тихо, докато се отправяме към входа. Всички вече са вътре. Не е добър знак. Ел трябва да се добере до него, преди да е станало късно.

Бързо минаваме през охраната и тикваме билетите си в ръцете на мъжа, който ги събира, хукваме надолу по коридора, преди да е имал възможността да ги скъса на две и да ни върне нашите половини.

— Насам. — Вика Ел над звука от овациите, идващи от вътрешността на арената. Сграбчвайки вратата на първия вход, който откриваме, гласът на коментатора се разнася от говорителите, изпълвайки въздуха над звука от овациите на тълпата.

— *Дами и господа, в червения ъгъл, с ръст от 182 см, тежащ 82 кг, претендентът за световната титла в средна категория, с рекорд от 12–0, очаквайки щастливото число 13 тази вечер, дамите го обичат, мъжете се боят от него... Представям ви Винс „Нееепобедимия“ Стоун!*

Сърцето ми бумти в гърдите, бие учестено в синхрон със звука от овациите на тълпата, а аз гледам, замръзнала на място, как той пристъпва в средата на ринга. Когато кракът ми пресича прага на входа, едва стъпила на килима, който покрива салона, виждам как Вини се обръща, очите му оглеждат тълпата, почти търсейки някого. Изтръгвайки ме от ступора ми, Ел ме сграбчва за ръката и охранителят ни насочва към запазените ни места. Стигаме отпред, откриваме двете ни празни места, само на три реда от клетката.

— Седни, нека се опитам да стигна до него. — Ел надвиква тълпата и аз правя каквото са ме инструктирали, очите ми все още са фокусирани върху гърба на мъжа, който сега стои в своя ъгъл. Ужасена, аз стоя замръзнала на мястото си, докато гледам как Ел спори с още един огромен охранител. Той многократно клати глава, отказвайки на Ел да премине, когато двамата мъже се срещат в средата на ринга и блъсват юмруци, докато реферът изрежда правилата.

Времето ни свършва. Времето ни свършва. Мълчаливо се моля на Бог, опитвайки се да склуча сделка, за да ми помогне. Моля, моля, нека просто да я допуснат. Нека стигне до него навреме и аз ще направя всичко. Всичко. И после гонгът бие...

Със залепени за клетката очи, гледам ужасено как двамата мъже започват да подскачат. Опонентът на Вини удря пръв, ударът му попада в дясното рамо на Вини, но той продължава да се движи. Удряйки го с няколко бързи право в лицето, Вини се обръща леко наляво, вкарвайки удар с лакът, който се забива в скулата на опонента му, а кожата се разцепва от сблъсъка.

Двамата се отдръпват за няколко секунди, подскачат наоколо, чакайки някакъв удобен случай. Откривайки такъв, Ламаро снишава рамо и се хвърля напред, забивайки Вини в клетката, както изглежда в неуспешен опит да го повали на земята. Но сега Вини е притиснат в ъгъла, а опонентът му го удря яростно. Някак си той успява да избегне повечето, макар и не всички, като някои удари попадат в целта, докато той се опитва да се измъкне.

Вини най-сетне успява да избута опонента си и да се съвземе. Но преди да успее да вдигне лявата си ръка, Ламаро го удря с мощен ритник със завъртане, който попада право в лицето на Вини и аз гледам ужасено как главата му се отмята настрани от силата на удара. Той все още стои на крака, но ударът кара Вини да се олюлява, а опонентът му вижда възможност и се хвърля напред, събаряйки Вини на земята, гърбът му се блъска в пода със силно тупване, което ме кара да се свия. Силата на падането му ме оставя без дъх, а аз дори не съм вътре в клетката.

Двамата мъже продължават на земята, преобръщайки се и стоварвайки силни удари с колене един в друг, продължавайки сякаш цяла вечност, но реално вероятно е минало по-малко от минута. А после Ламаро прави маневра и се озовава отгоре, лицето на Вини е

притиснато в пода, ръката му е извита в болезнена хватка зад гърба му. И си мисля, че всичко е на път да приключи, молитвите ми са останали нечути, Вини ще изгуби... когато гонгът оповестява края на рунда.

Тълпата полудява и двама млади фенове хукват към клетката, моментално разсейвайки гигантския охранител от неспирните молби на Ел. Тя се шмугва под лявата му ръка в момента, в който той се опитва да хване двамата с дясната си ръка, и се стрелва към клетката. Нико влиза в клетката и се среща с Вини в ъгъла, точно когато Ел стига до тях, викайки обезумяло от другата страна на металната преграда.

Охранителят сграбчва ръката на Ел изотзад, точно когато Нико вдига поглед, зървайки хватката, която огромният охранител прилага на жена му. Гледайки лицето на Нико, за секунда си мисля, че може да се разиграе и още по-брутален бой, когато той излайва нещо на охранителя, който бързо се подчинява, вдигайки ръце в знак, че се предава.

На лицето му все още е изписан гняв, Нико слуша как жена му излива информацията, която той трябва да предаде на Вини. Клатейки глава, почти мога да видя пушека, който се извива от ушите на Нико. Той прехвърля поглед между Ел и Вини и бързо връща вниманието си върху него, върху призовия му боец се изсипва гневна тирада.

Секундите минават и аз гледам от ръба на седалката си, несигурна какво очаквам да се случи. Челюстта на Вини се стяга, докато слуша, после вдига поглед и ме зърва. Никой от нас не помръдва, нито примигва, нито преглъща, нито трепва... и се опитвам да му кажа всичко без думи, да го убедя да ми се довери, да му кажа, че е добре да се вслуша в онова, което чува. Но защо да го прави? Веднъж вече ми се довери и вижте какво направих, когато ми даде дар, който предлага на толкова малко.

Гонгът бие, принуждавайки ни да прекъснем връзката. Очите и тялото се съсредоточават върху настоящата задача, а аз гледам как двамата мъже набързо преповтарят.

— Добре, сега вече знае. Можем само да се надяваме, че ще ни повярва. — Ел се тръшва в седалката до мен.

— О, Боже мой, Ел. Нико изглежда толкова бесен.

— Мда, двамата с Вини ще трябва да се укрием някъде за три или четири десетилетия, за да му дадем време да се успокои. — Тя се ухилва, правейки всичко възможно да разведри ситуацията. Но

сериозно, ще се прибере у дома при един разярен мъж, без значение как приключи мачът.

Първият ритник привлича вниманието и на двете ни, фокусираме се обратно върху клетката. После можем да се тревожим за последиците. Вини преследва опонента си, вкарвайки бърза серия удари, скъсявайки дистанцията помежду им, докато притиска Ламаро в ъгъла. Без намерение да се отказва, Ламаро вдига крак, използвайки клетката зад себе си като опора и забивайки крак в ребрата на Вини, запращайки го три крачки назад, спирайки нападението му.

Вини се съвзема бързо, пристъпвайки напред, когато опонентът му тръгва към него, и запраща силен ритник със завъртане в гърдите на Ламаро. Възстановявайки се бързо, двамата мъже прекарват следващата минута в размяна на удари, буквално пребивайки се един друг. Всеки успешен удар идва по-силен и по-бърз от предишния, изумително е как и двамата все още са на крака.

Накрая и двамата не успяват да продължат с темпото на мъчителната битка в центъра на ринга, и двамата се отдръпват, поставяйки дистанция помежду си. Зървайки часовника с ъгълчето на окото си, гледам как отброява секундите, двадесет, деветнадесет, осемнадесет...

Двамата мъже обикалят бавно в кръг, гърдите им тежко се издуват и спадат, и двамата се борят да си поемат дъх преди другия. Четиринадесет, тринадесет...

Неспособна да седя повече, аз скачам от седалката си, тревогата ме превзема.

— Хайде, Вини... можеш да го направиш! — Чувам как крещя, но усещането е сякаш не съм в тялото си. Всичко е на забавен каданс, докато гледам как се разиграва пред мен. Десет, девет...

Невъзможно е да чуе някого над рева на тълпата, но въпреки това, докато скачам на мястото си, с ръце от двете страни на устата си, за да насоча звука, който идва от мен, мога да се закълна, че улавям погледа на Вини... само за част от секундата.

Осем, седем...

Вини прави фалшива маневра надясно, Ламаро се хваща на лъжата, спускайки ръце съвсем малко отляво и после Вини действа, удряйки го с мощен десен, който идва твърде много за пребитото тяло на опонента му.

Пет, четири...

Опонентът му се олюлява, последен неуспешен опит да остане на крака, но тялото му не може да понесе повече. Сгромолясвайки се на земята на забавен каданс, което приключва с тупване, когато арената притихва, тялото на Ламаро се просва по гръб на пода.

Тълпата вика, докато медицинският персонал се втурва в клетката. Те пхват нещо под носа на Ламаро и той се съвзема, очите му се отварят рязко. За секунда изглежда така, сякаш ще се опита да стане, но после главата му пада отново и той осъзнава, че не може да продължи. Това е краят.

Две, едно...

Реферът вдига ръката на Вини във въздуха и тълпата полудява. Децибелите се извисяват до болезнено ниво, хора скачат по местата си, викайки и крещейки. Всеки иска да види победителя, особено онези от родния му град.

Клетката започва да се пълни, а аз гледам със сълзи на радост в очите, докато Нико се втурва към Вини, вдигайки го победоносно във въздуха. Ел ме сръчква:

— Хайде.

Тя иска да отида с нея в клетката, за да го видя, да им помогна да отпразнуват победата. Повече от всичко ми се иска да можех. Ще ми се да можех да пренапиша историята на живота ми, за да дам и на двама ни щастлив финал. Но не мога и повече от всичко искам Вини да има своя момент.

— Ти върви. Помогни им да го отпразнуват. Искам да бъде щастлив.

С тъга в очите, тя ми се усмихва, дръпвайки ме за прегръдка. Наблюдавам как се опитва да си проправи път до пълнежата се, хаотична клетка, но не мога да понеса той да мине покрай мен, когато излезе. Така че си тръгвам, не се обръщам назад, докато излизам от арената.

ГЛАВА 52

ВИНС

Празненството в залата на Нико е в разгара си още преди да пристигнем. Два часа интервюта и снимки ме оставят с чувство на безпокойство, но освен това съм и бесен на себе си. Спечелих шибания шампионат. Би трябвало да се наслаждавам на всяка минута от вниманието, бог знае, че в този бизнес понякога не продължава дълго. Винаги има някой по-едър и по-добър.

С всяко интервю и всяка снимка, откривам, че поглеждам към вратата, чудейки се къде е тя. Все още нямам представа как е успяла да го направи. Лив няма такива пари, с които да им се разплати, дори не съм сигурен откъде, по дяволите, знае какво бях намислил.

Грабвайки бира от скалпения бар зад тренировъчния ринг, опитвам се да стигна до Ел, но на всяка крачка съм спиран от някого, който да ми честити. Само братята на Нико ми отнемат почти час. Страхотни типове, но със сигурност могат да те проглушат от приказки.

Минава полунощ, докато обиколя всички, и започват да се появяват ФКМЧ. Мълвата се разпростира бързо, когато се появи парти в зала, фенките знаят, че ще е пълно с бойци. Избягвайки да мина покрай две агресивни жени, които не се свенят да ме информират, че плановете им за вечерта включват споделяне, накрая се озовавам встрани с Нико.

Вдигайки бирата си, за да я чукне в моята, той се усмихва:

— Тази вечер празнуваме. — Отпивайки голяма глътка, той ми кимва: — Утре ще говорим какво, по дяволите, за малко да се случи там.

Мамка му. Кимам. Сигурно е щастлив, обикновено би се намесил в моите неща, без да ми дава пространство.

— Къде е Ел?

— Бавачката трябваше да си върви. Качи се горе. Гадост.

— Наистина трябва да говоря с нея.

Оттласквайки се от стената, на която се е облегал небрежно, Нико пресушава остатъка от бирата си. Плясвайки ме по гърба, той се усмихва.

— Тя каза, че няма да кротнеш, докато не получиш отговори.

Чакам, надявайки се да му е дала такива, които той да ми предаде. Да ми помогне да си изясня последните няколко часа.

— Каза да ти предам да отидеш да говориш с майка си.

— Наистина ли? — Майка ми има отговорите? Обикновено тя е въпросът.

Нико се отдалечава, а после спира, поглеждайки многозначително назад към мен и ухилвайки се самодоволно.

— О, да, каза още, когато приключиш с това, да си извадиш главата от задника и да отидеш да вземеш момичето си, преди да е станало късно.

* * *

Седем часа сутринта обичайно не е време, по което майка ми е будна, освен ако не е от предната вечер. Тихо влизам в апартамента ѝ и съм изненадан да я открия застанала в кухнята, наливайки чаша кафе. Усмихва ми се и изважда втора чаша.

— Гледах по телевизията. — Подава ми пълна чаша с димящо черно кафе, без да пуска, принуждавайки ме да срещна погледа ѝ. — Толкова се гордея с теб. — Оглеждайки уморените, изтощени очи на майка ми, изненадан съм да открия, че ме гледа с трезвен поглед. Кимам, приемайки комплимента.

Тя сяда до кухненската маса и отпива от кафето си, посочвайки ми да седна, когато започва:

— Тази жена те обича.

Челюстта ми се стяга, тя вижда гнева по лицето ми, трудно е да го скрия.

Наранила ме е дълбоко.

— Всичко това е по моя вина. Не трябва да я виниш. Моите лъжи ни докараха до тук. Знам, че ще ти е трудно да разбереш, но тя само се опитваше да те предпази. Да попречи на *моите* лъжи да те наранят.

— Започни отначало, мамо. Нямам нужда от предпазване, сега имам нужда от отговори.

Два часа по-късно и цяла кофа сълзи и от двама ни, вече имам отговорите си. Като история от шибан таблоид е. Такава, каквато Лив трябваше да напише. Но вместо това тя е излъгала, запазвайки тайната ми за сметка на работата, за която мечтаеше от дете. А после продала запазването на тайната на скапания ми баща, само за да плати дълга на зависимата ми от наркотици майка, за да имам шанс да сбъдна *своята* мечта. Само в моя живот се случват такива неща.

Целувам майка си по челото, преди да си тръгна, а тя посяга към ръката ми.

— Нямам право да ти давам съвети. Бях скапана майка. Но ако я обичаш, намери начин да оправиш нещата, защото си добър мъж и заслужаваш да бъдеш щастлив.

* * *

— Къде е шефът ти? — Съмър с кльощавия задник се обръща при звука от гласа ми.

— Нея вече я няма.

— Да не би да попитах къде е Лив? Търся шефа ти.

Устата ѝ висва отворена и тя посочва към близката затворена врата. Почуквам веднъж и влизам, без да чакам отговор.

ГЛАВА 53

лив

Али ме оставя на летището.

— Бъди добра с колата ми. Скоро ще се върна да я проверя.

— И по-добре. — Тя се ухилва. Отдавна сме най-добри приятелки, тя знае, че не ме е грижа за колата... Ще се върна да нагледам нея.

— Ще я взема през Деня на труда, когато дойда на гости за дългия уикенд.

— Ако размислиш... — Али ме прегръща силно и после се отдръпва, за да ме погледне, загриженост се е изписала на лицето ѝ. — Вратата ни е винаги отворена.

* * *

Все още има час преди полета ми, спирам на кафе-бара, преди да мина през охраната, чакайки на дълга опашка, взирайки се невидящо в телевизора зад главата на касиера. Изгубена в мислите си, отнема няколко секунди мозъкът ми да регистрира минаващите в долния край на екрана букви. „Извънредни новини — Репортаж на «Дейли Сън Таймс» — Сенатор Престън Нйт има незаконно дете.“ Ужасено гледам как секунди по-късно на екрана се появява снимка на Вини.

Вцепенена, гледам телевизора, истинска вълна на гадене минава през мен. Облива ме студена пот, покривайки тялото ми, докато ме поглъщат ужас и тъга. Как? Унищожих доказателствата, а единствените хора, които знаеха, можеха само да загубят и да не спечелят нищо като издадат историята.

Шокът все още ме държи прикована на място, мозъкът ми най-сетне се задейства. Трябва да стигна до Вини. Да го предупредя. Да му кажа, че не съм била аз. Да го накарам да ми повярва. Не съм сигурна

защо е толкова важно, знам само, че трябва да го направя. Сега. Грабвайки чантите си, обръщам се и правя две крачки назад към изхода, спирайки насред крачката си заради видението на няколко крачки от мен. Вини.

Чантите падат от рамото ми, вирам се объркана, чувствам се нервна и разтревожена да го видя, но в същото време и облекчена. Между нас има метър празно пространство, думите ми са толкова тихи, че едва стигат до него, прошепвам, докато емоциите се изписват на лицето ми:

— Не съм издала историята.

Колебливо, Вини прави крачка към мен.

— Знам.

— Знаеш? — Объркването е видно на лицето ми. Още една крачка по-близо.

— Аз бях.

С широко отворени очи, чувам думите му, но не ги разбирам.

— Защо?

С още една крачка, той скъсява разстоянието помежду ни. Всяко косъмче по тялото ми настръхва, тялото ми е необяснимо привлечено към него като всеки предишен път. Нищо не намалява желанието ми към този мъж. Нито гнева, нито тъгата, нито годините на раздяла.

— Размених историята, за да ти върнат работата. — Нежно, Вини се пресяга към мен, прокарайки ръка по бузата ми.

— Но защо?

— Двете с Ел сте отишли до окръг Колумбия, да продадеш мълчанието си, за да изплатиш дълга на майка ми, това ми изглеждаше като най-малкото нещо, което можех да направя. — Той прави пауза. — Макар че трябва да те напляскам, задето си се изложила на такава опасност. — Ъгълчето на устата му трепва.

Малка усмивка се появява на повърхността, макар че бързо е потушена, когато сърцето ми напомня как го нараних. Как той ме нарани. Отново. Мислите за Винс и Съмър предизвикват физическа болка в гърдите ми. Свеждайки поглед, аз си поемам дълбоко дъх, открадвайки няколко безценни секунди, за да се стегна. Думите излизат от устата ми, оставяйки горчив вкус:

— Ти и Съмър? — С все още наведена глава, аз се подготвям за отговора му. Но нищо не идва. Без думи или без да го виждам, усещам

интензивността на погледа му, който ме прогаря.

— Погледни ме, Лив. — Тонът му е твърд, но думите са нежни, а аз си поемам дълбоко дъх. Колебливо вдигам очи и откривам неговите. Погледите ни се сключват, той мълчи за момент, преди да проговори. Очите му оглеждат моите, откривам своята тъга и мъка да ме гледат насреща. — Нищо не се случи със Съмър.

— Но Съмър каза...

Гласът му е тих и спокоен, но тонът му е твърд, по-заповеден.

— Нищо не се случи, Лив.

Толкова много искам да му повярвам... тялото ми копнее да се доверя на думите му. Той вижда вътрешната ми борба изписана на лицето ми.

— Имаш ли нужда да ти разкажа подробностите? — Думите звучат жестоко, но ми го предлага, защото ме познава. Дори и да му кажа, че му вярвам, представата за тях двамата ще ме погълне, подсъзнателните съмнения никога няма да ми позволят да забравя напълно. Трябва ми цялата история, така че въображението ми да не си измисли своя.

Кимам.

Вини затваря очи за момент, търсейки сила. Когато ги отваря отново, виждам терзание и това ми къса сърцето. Толкова много искам да се пресегна и да го хвана, да оправя нещата, да отнема болката му, но не мога. Трябва да чуя какво има да ми каже. Болката в думите му кара сълзи да запарят в очите ми, но се боря да ги спра.

— Съмър дойде да ме види. Каза ми за статията, която пишеш. Казах ѝ да се маха, не исках да ѝ повярвам. Тя ми остави визитката си, с домашния ѝ адрес написан на гърба.

Вини прави пауза. Надеждата, която почувствах, когато каза, че нищо не се е случило със Съмър, започва да се изпарява.

— Бях бесен, Лив. Гневен. Исках да те нараня. Просто не можах да се отърся от това, без значение колко силно удрях чувала или колко бързо тичах. Затова се отправих да търся някоя случайна жена, която да ми помогне да забравя. И накрая някак си се озовах у Съмър. — Трепвам от думите му. Освобождавайки ме от погледа си, Вини навежда глава. Със засрамено изражение, той продължава: — Винаги това съм правил, Лив.

Неспособна да се сдържам повече, самотна сълза се спуска от околото ми, точно навреме Вини да вдигне поглед и нежно да я избърше от бузата ми. Ръцете му обхващат лицето ми и ме придърпват по-близо към него.

— Нищо не се случи. Отидох там и тя ми отвори усмихната. Щеше да бъде толкова лесно. — Той клати глава, спомняйки си. — Но не можех да го направя. А голямата й, злорада усмивка само ме вбеси повече. Радваше се, че те наранява. Така че си тръгнах. Не я пипнах и с пръст. Мисля, че може да съм пробил дупка в стената зад вратата й, толкова бързо я отворих, за да се разкарам от там.

Вини се навежда към мен, лицето му е толкова близо, че мога да усетя топлия му дъх върху бузата си.

— Не съм я докоснал, Лив. — Палецът му нежно гали бузата ми. — Вярваш ли ми? Кимам, защото е вярно. Искреността в очите му ме кара да му повярвам.

Затваряйки очи с израз на облекчение, той обляга челото си на моето за един дълъг момент. Има по-малко напрежение и тревога по лицето му, когато отдръпва глава, но все още се вижда част от емоциите, спотайвайки се в сенките на спокойствието.

— Защо просто не ми каза за статията, Лив?

Ще ми се да имаше лесен отговор. Такъв, който да отнеме болката, която виждам в дълбините на очите му. Болка, която аз му причиних. Той ми се довери, а аз го подведох. Виждайки болката на лицето му, знаейки, че аз съм причината за нея, това ми причинява повече мъка, отколкото чувствах, мислейки, че е бил със Съмър. Но знам, че трябва да съм честна с него, да му върна жеста, ако изобщо има някакъв шанс двамата да надмогнем всичко това. Така че започвам с истината, защото оттам трябваше да започна поначало.

— Отначало убеждавах сама себе си, че не е вярно. Мислех си, че мога да го докажа и да получа и двете неща, които желяех... работата и теб. — Правя пауза, спомняйки си минутата, в която осъзнах, че само се заблуждавам. — После се срещнах със сенатор Найт. И с Джакс.

Челюстта на Вини се стяга. Не съм сигурна дали е заради споменаването на баща му или си спомня как той срещна Джакс на показния мач.

— Той те е докоснал, мама ми каза. — Той оглежда лицето ми, юмруците му са стиснати, защитническият му инстинкт взима превес само при мисълта, че някой може да ме докосне.

— Докато осъзная, че е истина, вече не можех да се насиля да ти кажа. Не исках да те нараня. Винаги си се гордял със спомена за баща си. Понякога имах чувството, че се *нуждаеш* от това. Просто не исках да ти го отнемам.

— Значи никога не си ме използвала заради историята? — Гласът му е отчаян, изпълнен с агония заради нуждата да зададе този въпрос. Има нужда да знае, че е било истинско. Има нужда да разбере, че никога не бих могла да го предам по този начин.

— Исках да те предпазя. Никога не съм имала намерение да те нараня.

— Аз. Защиатавам. Теб. Лив. Нямам нужда ти да ме пазиш. Така стоят нещата — казва той, гласът му се извисява, очите му са строги и сериозни. Чака ме да се съглася.

— Не. — Отговорът ми е изречен с убеждение, което го изненадва.

Присвивайки очи, той ме гледа известно време, без да казва нито дума. Предполагам, че изражението му може да бъде определено като заплашително, но въпреки това не ме кара да трепна ни най-малко. Вместо това заставам изпъната.

Извивайки едната си вежда, той пита.

— Не?

Не мога да преценя дали е развеселен или раздразнен.

— Не. *Ние* се защитаваме един друг. *Така* стоят нещата.

Този път и двете му вежди се вдигат. Макар че зървам намек за извиване на лявата страна на устата му, преди да успее да го скрие. Развеселен е, но не иска да ме посвети в тайната.

— Добре — отговаря накрая.

— Добре? — питам аз. Чувствайки се смела, аз го притискам още. — Защо беше толкова лесно?

Вини се смее, остатъците от гнева се оттичат от лицето и тялото му, гмурвайки се в щастие. Той обвива ръце около талията ми и ме придърпва плътно до себе си. С блестящи очи, сърцето ми се сгрива от това, че знам, че имам нещо общо с усмивката на лицето му.

— Ти си трън в задника.

Преструвайки се на обидена, аз се правя, че искам да се измъкна от смъртната му хватка. Но истината е, че няма друго място, на което искам да бъда.

Няколко минути по-късно, Вини взима чантите ми и посяга за ръката ми.

— Готова ли си да се махаме от тук? Сигурен съм, че ми дължиш тонове секс за одобряване. — Той ми се ухилва.

Макар че самата мисъл за този мъж гол изпраща тръпки по гръбнака ми, имам още какво да кажа.

— Чакай. — Вини спира само след една крачка напред и се обръща към мен. — Трябва да ти кажа още нещо.

Той кимва и чака, предпазливост се вижда в стойката му. Скъсявайки дистанцията помежду ни, посягам към красивото му лице, което все още спира дъха ми, дори след всичките тези години. Обвивайки ръце около врата му, аз го придърпвам по-близо, така че телата ни се докосват, но все пак може да вижда лицето ми, докато говоря. Гласът ми е почти шепот, когато очите ми откриват неговите, казвам му какво чувствам с всяка част от съществуването си:

— Обичам те.

Той се усмихва, обхващайки лицето ми с две ръце.

— И аз те обичам, Лив. Мисля, че част от мен винаги те е обичала. — Устните на Вини нежно покриват моите, когато подпечатва с целувка думите, които чаках почти десетилетие да чуя.

ЕПИЛОГ

ЛИВ

Денят на ветераните — месеци по-късно

Влизайки в пълната с пара баня, аз се възхищавам на гледката на великолепното голо тяло, което излиза от душа. Минаха месеци, но въпреки това не ми омръзва.

Вини грабва хавлия и я увива около кръста си. Хавлия с късмет.

— Добро утро. — Той се навежда и целува устните ми, без да го е грижа, че навсякъде капе вода, на красивото му лице има игрива, дяволита усмивка.

— Добро утро. — Усмивам се.

— Може да бъде. — Взимайки хавлията от кръста си, той умишлено я вдига до раменете си, за да се подсуши, оставяйки много възбудената си долна половина възхитително гола, стоейки нащрек. Самоуверената, знаеща усмивка ми казва, че това е добре пресметнат ход и няма нищо общо с нуждата да се подсуши. Той размърдва вежди многозначително, когато ме хваща да го гледам.

— Ненаситен си. — Засмивам се.

Обвивайки ръка здраво около тила ми, той накланя главата ми към себе си.

— Знаеш, че се възбуждам, когато използваш думи от SAT^[1]. —
Още една гореща, мокра целувка е залепена целомъдрено на устните ми.

— „Ненаситен“ определено не е от SAT.

— Все тая. Продължавай да говориш. — Оставяйки хавлията да падне на земята, той се пресяга под коленете ми, грабвайки ме на ръце.

— Екзистенциален, реабилитиран, пламенен, мимолетен, ефимерен. Стигайки до леглото, Вини повдига вежда.

— Ефимерен?

— Краткотраен. Преходен.

— Мда, онова, което ще ти дам, няма да е ефимерно.

* * *

Лежейки в леглото, с притиснато в гърдите му ухо, слушам равномерните удари на сърцето на Вини. Звукът ме успокоява, оставя ме с чувство на пълнота, чувство, което започнах да ценя след толкова месеци на заобикалящ ни хаос. Като се замисля, нещата можеха да се развият толкова по-различно. Пресата пожъна успехи заради признанието на Вини. Месеци на непрестанно досаждане от страна на репортерите можеха да навредят, но вместо това, някак си, това ни сближи още повече. Аз и Вини срещу света.

След като даде ексклузивната новина на „Дейли Сън Таймс“ в замяна на работата ми, за известно време се укривахме. Вини имаше нужда да се възстанови физически след мача и умствено, заради щетите от последните 25 години. Прийч, старият треньор на Нико, ни зае къщата си на езерото, тихо, живописно скривалище, където можехме да избягаме от ордите репортери и фотографи, борещи се за парченце от Вини.

Също като Вини, сенатор Найт най-накрая даде на медиите своята гледна точка за историята, далеч не разкривайки всичко, макар че най-сетне призна за пиянската си афера за една нощ. Госпожа Найт предано остана до него през цялото време, със залепена усмивка на перфектното си лице. Забелязах, че Джайкс подозрително липсваше от всички семейни снимки, целящи да възстановят публичния имидж на сенатора, но запазих мислите си за себе си.

— Скоро трябва да ставам. — Вини гали главата ми, докато говори.

— Знам. Но ми е толкова удобно. — Сгушвам се по-близо до него, усещането от топлото му тяло, прилепено към моето, е невероятно. Тялото ми не се интересува, че прекара последния час като лакомо поглъщаше неговото, желанието за още никога не намалява. Егоистично, искам да останем в леглото цял ден, да забравим за похода, който са планирали, и да го задържа само за себе си. Тревожа се, че днес ще е тежък ден за него. Нико, от друга страна, мисли, че ще е добре за Вини. Че ще му помогне да преодолее горчивите спомени за изоставилия го баща като участва в мотоциклетния благотворителен поход на ветераните тази година. Аз не съм толкова сигурна. Загубата

на Вини на бащата, който никога не е бил негов, му се отрази по-зле от всичко останало. Той скърби за загубата на мъжа, когото беше почитал от дете. Ветеран, на когото беше разчитал в най-мрачните си моменти.

Докато Вини се облича, все още не съм решила дали да му дам онова, което бях планирала. Пет седмици прехвърлям идеята в ума си, един ден си мисля, че е страхотна идея, а в следващия се чудя дали не съм луда, задето дори си го помислям.

Накрая и двамата започваме да се обличаме.

— Добре ли си? — Сядам на леглото до Вини. Той е мълчалив, откакто стана от леглото.

Той кима мълчаливо, очевидно изгубен в мислите си.

— Има много ветерани, които трябва да бъдат почетени. Продължавам да си повтарям, че това не е за мен. Но е трудно да не си припомням. — Той прави пауза. — Не знам, чувствам се така, сякаш съм изгубил някого, макар че никога не е бил мой, за да го загубя.

Решението ми най-сетне е взето вместо мен, отивам до чантата си и вадя плик. Вадейки самотната страница, която написах и мачках толкова много пъти, аз я подавам като утеха на мъжа, когото обичам. Вини я взима и започва да чете.

Щабен сержант Чарлз Фишър-младши
(30.03.1960 — 19.01.1988)

Надживян от родителите си Чарлз Фишър-старши и Лаура Чантли Фишър, Щабен сержант Чарлз Фишър-младши е положен да почива на 19 януари 1988 г.

Отдаденият, военен герой в две мисии, сержант Фишър бе убит по време на служба в провинция Хелманд, Афганистан. Три дни преди края на втората му мисия, сержант Фишър е преминавал през Хелманд на път към посолството на Съединените щати, когато се натъкнал на автобус, взривен от атентатор-самоубиец.

Действайки бързо и без да се замисля за собствената си безопасност, сержант Фишър извлякъл седем деца от горящия автомобил, докато бил под вражески огън. Докато вадел последното дете, бунтовниците се приближили,

откривайки нова мишена за обстрел, ранявайки сержант Фишър пет пъти. Всички жертви са били откарани по спешност в най-близката военна болница. Като по чудо, всичките седем деца оцелели. Сержант Фишър бил обявен за мъртъв при пристигането.

На лицето на Вини се чете объркано изражение, вадя военните плочки, които той свали от врата си в деня, в който научи истината за баща си.

— Тези военни плочки принадлежат на герой. Проучих идентификационния номер. Мъжът, когото почиташе като ги носеше, може и да не ти е баща, но си помислих, че може и да си горд да ги носиш днес.

Вини затваря очи за минута и гледам как гърлото му се движи, докато се мъчи да преглътне. Очите му се отварят, разкривайки като прозорци емоциите му, болката, която съвсем наскоро се четеше ясно, сега е засенчена от грижа и любов, той се навежда и снишава глава. Внимателно плъзвам на врата му плочките, нежно целувайки го по бузата.

Вини ме придърпва към гърдите си за прегръдка, плътно обвивайки ръце около мен.

— Пренаписа края на историята ми с истината.

Усмиввам се до гърдите му. Не се бях замисляла за това по този начин, но предполагам, че го направих. Отпускайки хватката си около мен, Вини отдръпва глава, колкото да погледне в очите ми. Неговите бебешко сини изстрелват стрели право в сърцето ми:

— Ще пренапиша края на нашата история, Лив. Ще ти дам твоето „и заживели щастливо“. Обещавам.

Най-накрая, след повече от седем години, не се съмнявам, че ще го направи.

[1] SAT е широко разпространен приемен изпит за колежи и университети в САЩ. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.